

La nova fesomia de l'Església de Barcelona

Foto: Samuel Gutiérrez

L'arquebisbe Lluís Martínez Sistach i el cardenal Ricard M. Carles, tres dies abans que es fessin públics els nomenaments.

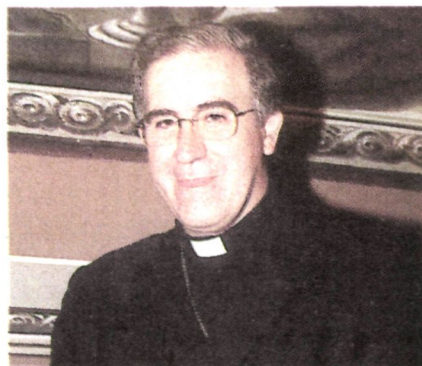
Mons. Lluís Martínez Sistach i el Dr. Jaume Pujol Balcells han estat cridats a capitanejar l'Església catalana

Els dies 12 i 13 del mes de juliol tindrà lloc una nova reunió de la Conferència Episcopal Tarraconense a la casa d'espiritualitat de Jesús-Maria del Brull. Tot i que és previst que només hi participin els bisbes residents, no hi ha dubte que el principal tema de conversa serà la nova configuració del mapa pastoral català després que Barcelona hagi esdevingut província eclesiàstica amb les diòcesis sufragànies de Terrassa i de Sant Feliu de Llobregat. Es tracta, sens dubte, d'un fet històric, ja que la darrera diòcesi creada a Catalunya és la de Solsona, i d'això, ja en fa més de 400 anys.

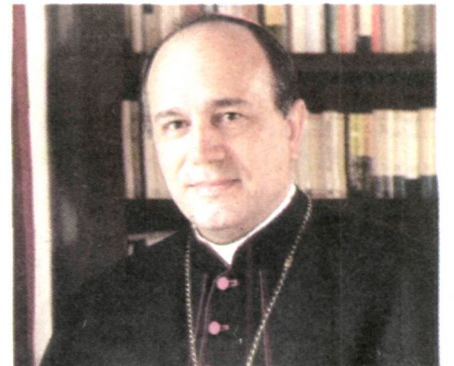
La felicitació pels nous nomenaments epis-

copals també formarà part de l'ordre del dia: Mons. Lluís Martínez Sistach, arquebisbe metropolità de Barcelona; el Dr. Jaume Pujol Balcells, arquebisbe metropolità de Tarragona; Mons. Josep Àngel Sáiz Meneses, bisbe de Terrassa, i Mons. Agustí Cortés Soriano, bisbe de Sant Feliu de Llobregat. I després de les felicitacions, arribarà el moment dels comiats: en primer lloc per al cardenal Ricard M. Carles, ja arquebisbe emèrit de Barcelona i, després, per a Mons. Pere Tena, bisbe auxiliar emèrit de Barcelona.

Pàg. 2, 3, 4 i 5

Mons. Josep Àngel Sáiz, bisbe electe de Terrassa.

Mons. Agustí Cortés, bisbe electe de Sant Feliu de Llobregat.

Dr. Jaume Pujol: «Desitjo ser element d'unitat»

El Dr. Jaume Pujol Balcells, en una entrevista concedida a *Catalunya Cristiana* des de la Universitat de Navarra, ha manifestat que la seva consagració episcopal i presa de possessió com a arquebisbe metropolità de Tarragona podria tenir lloc el mes de setembre vinent. Nascut a Guissona (Segarra) l'any 1944, el Dr. Jaume Pujol, sacerdot numerari de l'Opus Dei, ha passat els darrers trenta anys de la seva vida a la Universitat de Navarra,

però no ha perdut mai el contacte amb Catalunya, la terra que el va veure néixer i on es troben la seva família i les seves arrels culturals i cristianes.

«Desitjo també», afegeix el Dr. Jaume Pujol en referència al Concili Provincial Tarraconense, «ser element d'unitat, preocupar-me pels més pobres i marginats i escoltar tothom».

Pàg. 6

L'Eucaristia de comiat del cardenal Ricard M. Carles tindrà lloc el diumenge 27 de juny, a les 18 h, a la basílica de Santa Maria del Mar

En directe des de...

SOLSONA

Divendres 2 de juliol

Amb motiu del 10è aniversari de Ràdio Estel, l'emissora emet la seva programació des de la diòcesi de Solsona

Sumari

Pàg. 17 Funeral per Mons. Ramon Masnou, bisbe emèrit de Vic

Pàg. 22 El Col·legi de la Mercè de Montblanc celebra 50 anys

Pàg. 23 Festa i tradició al Corpus de Solsona

Pàg. 24 Assemblea diocesana de Càritas de Girona

Pàg. 30 El Pacte per la Vida fa sentir la seva veu a Barcelona

Editorial

Ja tenim nous bisbes

La notícia s'ha fet esperar, però finalment hem descobert que hi havia motius per no prendre-la precipitadament, perquè no tan sols es tractava de substituir l'arquebisbe de Barcelona, sinó alhora, de crear dues noves diòcesis sufragànies amb els seus respectius bisbes i al mateix temps nomenar un nou arquebisbe per a Tarragona. És evident que tant de moviment episcopal no podia fer-se ràpidament i per això s'ha donat aquest temps que per a molts s'ha fet llarg, però que mereixia aquesta espera perquè tot es fes alhora, sense deixar seus vacants o accions a mig fer.

Una decisió de tanta envergadura com la que s'ha pres és impossible que sigui del grat de tothom, tant en la decisió en si, com en les formes. Perquè els canvis i les divisions sempre són doloroses i difícils per molt consensuades que es facin, i en una comunitat cristiana tan plural com la catalana és normal que s'hagin sentit veus de tots tipus, cosa absolutament respectable, perquè hi ha molts arguments i molt vàlids en totes les postures, però finalment com a catòlics hem d'acceptar les decisions que ens arriben des del Successor de sant Pere.

Sens dubte que es podrien comentar els desavantatges i els problemes que pot comportar aquesta decisió múltiple, però preferim mostrar-nos optimistes i ajudar a crear un clima positiu d'ànim i esforç per part de tots els cristians afectats, perquè aquesta decisió aportí molts béns espirituals a les nostres diòcesis catalanes, que és el que més ens ha de preocupar als creients, per damunt de comoditats personals, opinions més o menys subjectives, sentiments estrictament polítics, o comentaris de persones alienes completament a l'Església.

En aquest sentit és bo recordar que la decisió de dividir l'arxidiòcesi de Barcelona en tres no és una cosa nova. Ja fa vint anys que s'estava estudiant aquesta possibilitat, quan encara era arquebisbe el

cardenal Narcís Jubany, seguint el model d'altres grans diòcesis com Nova York, São Paulo o Madrid. I és que l'arquebisbat de Barcelona era molt gran, el segon d'Europa, i això a més d'avantatges també comporta molts inconvenients com, per exemple, la poca proximitat que pot tenir el bisbe com a pastor amb els cristians d'aquesta diòcesi quan les seves dimensions humanes i geogràfiques són tan grans.

Ja en el pontificat del cardenal Ricard Maria Carles es va provar una forma a mig camí, que consistia en «demarcacions episcopals» al capdavant de les quals hi havia un bisbe auxiliar que representava l'arquebisbe en moltes tasques i que acostava molt més la presència del pastor tant en la vida sacramental com en l'organitzativa de cada demarcació. Aquesta experiència ha estat valorada majoritàriament com a positiva, i és en certa manera el primer pas d'una divisió definitiva en aquest cas en les antigues demarcacions del «Baix-Llobregat, Penedès i Garraf» i la del «Vallès».

Ara que ja s'ha donat aquest pas tan important per a l'Església catalana, ens toca afrontar els grans reptes que tenim com a cristians, de manera especial la preocupant secularització de la nostra societat. Per això és tan important i urgent l'evangelització, de tants ciutadans de les nostres diòcesis que es troben distants o allunyats de la vida cristiana. Aquesta i totes les altres accions estrictament pastorals i apostòliques han de ser la gran preocupació a hores d'ara de tots els creients, bisbes, sacerdots, religiosos i laics. Lamentar-se per la divisió en aquest moment no condueix a res. Això sí, cadascú pot seguir pensant el que vulgui sobre aquest tema, però hem de mirar cap endavant, amb il·lusió i entusiasme.

Dés de *Catalunya Cristiana* volem felicitar els nous bisbes, i recordar-los que aquesta publicació està al seu servei, seguint els designis fundacionals de Mons. Joan E. Jarque, fa ja vint-i-cinc anys.

CATALUNYA CRISTIANA

Director: Mn. R. Octavi Sánchez

Sotsdirectora: Gna. Gemma Morató

Redactors: Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Samuel Gutiérrez, Rosa M. Jané, Carme Munté, Rosa Peraire

Lingüista: Montserrat Pibernat

Arxiu i fotografia: Eulàlia Grandé

Corresponsals: Merche Ginés, GIRONA; Jordi Curcó, LLEIDA; Conchi García, MADRID; Cristina Sánchez, MALLORCA; Guillem Ferrer, MENORCA; Lluís Serra i Miriam Díez, ROMA; Antoni Mirabet i Cristina Orduña, SEU D'URGELL; Ramon Estany, SOLSONA; Joan Boronat, TARRAGONA; Joaquim Blanc, Víctor M. Cardona, TORTOSA; Lluís Molist, VIC

Col·laboradors externs: Gmà. Adrià, Pilarín Bayés, Joan Carrera, Francesc Gamissans, Enric Graupera, Joan Guiteras, Joan Manuel Gutiérrez, Joan Antoni Mateo, Francesc Nicolau, Cristóbal Sàrrias, Pere Tena, Ferran L. Tognetta, P-J Ynaraja

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA

Tel. 934 092 810, Fax 934 092 820

E-mail: catcris@ibernet.com

catalunyacristiana@catcrist.com

Pàgina web: www.catalunyacristiana.com

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Director executiu: Marc Murtra

Gerent: Jaume Vinyals

Publicitat: Josep Harris

Promoció: Alfons Miralles

Secretaria i subscripcions: Antònia Canals; Eduard Masllorenç

Administració i comptabilitat: Isabel Giralt

E-mail: administracio@catcrist.com

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri. Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/99

Difusió controlada per

Membre de la UCIP

International Catholic Union of Press

Membre de l'APPEC

Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol, Andorra,

Gibraltar i Portugal: 80,60 €

Resta d'Europa: 146,74 €

Amèrica i Àfrica: 178,30 €

Àsia i Oceania: 243,82 €

La Frase / Rogelio Garrido Montañana

«Com més distingida és una persona, més cortesament es comporta amb un inferior»

(Ludwig Börne. Escriptor alemany. 1786-1837)

Una educació laica compromesa amb els valors socioculturals pot formar generacions cultes i acceptables en civisme i ètica universals. Persones cultes i distingides: molt bé. Però és que hi ha molts caps cultes i personatges de bona aparença i gran distinció que deixen molt a desitjar quant a l'honradesa, la justícia social, la comprensió i el comportament humà amb els seus congèneres. Escolteu, sinó, gairebé a diari, les tristes notícies de fraus, amenaces, conflictes que acaben en actes delictius, prepotències davant dels dèbils i discriminacions. Per evitar aquestes dificultats i embats no n'hi ha prou amb la formació de la ment i de les habilitats dels ciutadans. Cal comprometre's

amb una altra formació, amb una altra categoria de valors, «els de l'esperit». Si aquesta dimensió espiritual no preval tant com la cultural i urbana, estarem formant persones que coneixeran molt bé el que és bo i el que és dolent, molt expertes en finances i en totes aquelles normes que ens atorguen harmonia, disposició i elegància en l'àmbit social. Però també amb pocs o nuls escrúpols a l'hora d'augmentar-ne la distinció i les finances! Per comportar-se cortesament amb un inferior, per posar-se al seu costat amb la convicció que «és el meu germà, atendre'l i ajudar-lo» (que és aquesta l'elegància de l'esperit) cal una altra visió del món, d'un mateix i dels altres.

LA TIRA DEL PRIMER PLA

Per Pilarín

en primer pla

Es crea la província eclesiàstica barcinonensis

■ Mons. Lluís Martínez Sistach és nomenat nou arquebisbe metropolità de Barcelona i serà substituït a Tarragona pel Dr. Jaume Pujol

BARCELONA.— El cardenal Ricard M. Carles va complir 75 anys el 24 de setembre del 2001. D'aleshores ençà, però sobretot des que es van esgotar els dos anys de «pròrroga» decretats des de Roma, la rumorologia sobre el seu successor al capdavant de l'arquebisbat de Barcelona no ha fet més que augmentar. La premsa del nostre país ha publicat periòdicament els noms de possibles candidats mentre

la situació es feia cada cop més feixuga. Finalment, els darrers rumors van esdevenir una realitat el 15 de juny passat, quan es va saber que Mons. Lluís Martínez Sistach era el nou arquebisbe de Barcelona i que es creava la província eclesiàstica barcinonensis. L'arquebisbat de Barcelona, que fins ara era la segona diòcesi més gran d'Europa després de Milà, ha quedat d'aquesta manera dividit en tres.

La que havia de ser una de les darreres rodes de premsa del cardenal Ricard M. Carles va estar caracteritzada pel tò distès, les bromes i l'alleujament en els rostres. No hi ha dubte que malgrat les crítiques que s'han fet a la resolució del tema de Barcelona, ja que fins i tot el mateix cardenal Carles va reconèixer que li havia sobtat la decisió de Roma de dividir la diòcesi, l'alleujament era general, sobretot per als principals protagonistes.

«A tots us demano un acolliment de la decisió de la Santa Seu», va manifestar el cardenal Ricard M. Carles davant dels mitjans de comunicació, conscient de les crítiques al decret de la Santa Seu. «Una cosa és quan hi ha un projecte sobre el qual podem opinar i fins i tot dissentir, i una altra cosa és quan el Sant Pare ja ha pres una decisió, com és el cas d'avui. Aleshores entra en joc la comunió i l'obediència al Sant Pare, que són elements constitutius de l'Església catòlica.»

Amb aquesta decisió de la Santa Seu, l'Església catalana compta ara amb la nova província eclesiàstica barcinonensis, formada per l'arquebisbat de Barcelona, elevat a seu metropolitana, i per les diòcesis sufragànies de Terrassa i de Sant Feliu de Llobregat, al capdavant de les quals hi haurà, respectivament, Mons. Josep Àngel Sáiz, fins ara bisbe auxiliar de Barcelona, i Mons. Agustí Cortés, bisbe d'Eivissa i Formentera. Es tracta, sens dubte, d'un esdeveniment històric, ja que la darrera diòcesi que es va crear a Catalunya va ser la de Solsona, i d'això, ja en fa més de 400 anys.

Comiat del cardenal Carles

«Després de catorze anys del meu ministeri episcopal a Barcelona», va manifestar el cardenal Ricard M. Carles, «lliuro al meu successor a Barcelona i als dos bisbes de les dues noves diòcesis la torxa del servei pastoral com a bisbe». I també va dir que el 27 de juny, a les sis de la tarda, i a la basílica de Santa Maria del Mar, tindrà lloc la missa del seu comiat. El cardenal Ricard M. Carles, que va declinar ocupar el càrrec d'administrador apostòlic fins a l'entrada dels nous bisbes de Barcelona, va demanar al Sant Pare que aquesta responsabilitat

recaigués en Mons. Josep Àngel Sáiz. I així ha estat. El nou bisbe de Terrassa és, doncs, l'administrador apostòlic de Barcelona.

Tal com ha destacat Joaquín Navarro-Valls, director de l'Oficina de Premsa de la Santa Seu, a l'agència de notícies VIS, «la divisió de la gran arxidiòcesi de Barcelona s'estudiava des de feia unes dues dècades. Ja al principi dels anys vuitanta, l'aleshores arquebisbe de Barcelona, el cardenal Narcís Jubany, va fer passes per indicar l'oportunitat de crear dues

s'esdevenia a la una del migdia al Palau Episcopal de Barcelona, també l'arquebisbat de Tarragona convocava amb caràcter d'urgència els principals mitjans de comunicació. L'atenció era màxima mentre Mons. Lluís Martínez Sistach pronunciava les seves primeres paraules com a arquebisbe metropolità electe de Barcelona: «L'espiritualitat de disponibilitat i de servei a l'Església, que des de la meua ordenació presbiteral he intentat viure amb l'ajut de Déu, ha fet que hagi acceptat aquest en-

diòcesis noves. Successivament, certs eclesiàstics, en diverses ocasions, han fet present a la Congregació per als Bisbes la utilitat pastoral que tant la demarcació del Vallès com la demarcació del Baix Llobregat, Penedès i Garraf, fossin erigides en diòcesis».

També el bisbe Josep Àngel Sáiz va parlar en termes d'utilitat quan va dir que la creació d'aquestes noves diòcesis permetrà comptar amb realitats més operatives i més dinàmiques, alhora que el poble fidel podrà trobar en el seu bisbe un pastor més proper. Una comissió presidida pels tres bisbes serà la que haurà d'estudiar i de donar forma a la nova província eclesiàstica barcinonensis.

Primeres paraules de l'arquebisbe metropolità electe de Barcelona

Paral·lelament a la roda de premsa que

càrrec. No m'ha estat pas gens fàcil. M'hi ha animat la confiança en la col·laboració dels estimats preveres, diques, religiosos, religioses, laics i laiques —amb molts dels quals he treballat durant anys— per tal d'endegar tots plegats un treball pastoral que respongui al que el Senyor vol i espera de l'Església i per donar resposta als reptes i a les necessitats dels homes i dones d'avui.»

Després de confessar que sent una profunda tristesa per deixar l'Església metropolitana de Tarragona i primada, l'arquebisbe Lluís també demanava als seus diocesans que acullin amb esperit eclesial el seu successor. El Dr. Jaume Pujol Balcells, cridat a ser el nou arquebisbe metropolità de Tarragona i primat, és sacerdot numerari de l'Opus Dei, i actualment és professor de Teologia i director de l'Institut de Ciències Religioses de la Universitat de Navarra.

Carme Munté

Dades estadístiques

DIÒCESI DE TERRASSA

Territori: actual demarcació episcopal del «Vallès», amb els arxiprestats de Montcada, de Sant Cugat-les Planes, de Terrassa, de Rubí, de Sabadell centre, de Sabadell nord, de Sabadell sud, de Granollers, de Puiggraciós, de Mollet, del Montseny i de Montbui.

Habitants: 1.016.674

Parròquies: 120

Preveres: 165

Religiosos: 24 comunitats

Religioses: 88 comunitats

Catedral: basílica del Sant Esperit, a Terrassa

La residència del bisbe de la nova diòcesi serà a Terrassa (173.775 habitants).

Altres ciutats de la nova diòcesi: Sabadell (183.788 hab.), Sant Cugat del Vallès (60.265 hab.), Cerdanyola del Vallès (53.343 hab.) i Granollers (53.105 hab.)

DIÒCESI DE SANT FELIU DE LLOBREGAT

Territori: actual demarcació episcopal del «Baix Llobregat, Penedès i Garraf», amb els arxiprestats del Prat de Llobregat, de Sant Boi de Llobregat, de Sant Feliu de Llobregat, de Sant Vicenç dels Horts, de Montserrat, del Garraf, de Vilafranca del Penedès, de l'Anoia i de Piera-Capellades.

Habitants: 661.393

Parròquies: 121

Preveres: 153

Religiosos: 23 comunitats

Religioses: 67 comunitats

Catedral: església de Sant Llorenç, a Sant Feliu de Llobregat

La residència del bisbe de la nova diòcesi serà a Sant Feliu de Llobregat (40.042 habitants).

Altres ciutats de la nova diòcesi: Vilafranca del Penedès (33.500 hab.), Vilanova i la Geltrú (58.000 hab.), Sant Boi de Llobregat (78.738 hab.) i el Prat de Llobregat (61.818 hab.).

ARXIDIÒCESI DE BARCELONA

Territori: actuals demarcacions episcopals de «Barcelona ciutat i de Barcelonès sud» i de «Barcelonès nord i Maresme», amb els arxiprestats de la Catedral, de les Rambles-Poble Sec, de Sant Josep Oriol, de la Puríssima Concepció, de la Sagrada Família, de Poblenou, de Provençals, de Sant Martí, de Sant Andreu, de Trinitat-Roquetes, de Vilapicina, d'Horta, del Guinardó, de la Vall d'Hebron, de Gràcia, de Sant Gervasi, de Sarrià, de la Torraça-Collblanc, de Cornellà de Llobregat, de l'Hospitalet de Llobregat, de Sants-Can Tunis i de Gramenet, de Badalona nord, de Badalona sud, de la Cisa i de Mataró.

Habitants: 2.623.279

Parròquies: 212

Preveres: 417

L'arquebisbe Lluís Martínez Sistach canvia de seu metropolitana

■ Mn. Jaume Pujol Balcells serà el 94è arquebisbe de Tarragona

TARRAGONA.— Després de set anys al capdavant de l'arxidiòcesi de Tarragona, l'arquebisbe Lluís Martínez Sistach deixa la seu metropolitana i primada i és ja l'arquebisbe electe de Barcelona. Mercès a la

divisió territorial de l'Església barcelonina, mitjançant la creació de dues noves diòcesis, l'arquebisbe Lluís s'erigeix com el primer prelat metropolità de la història de l'arxidiòcesi de Barcelona.

La notícia del nomenament de Mons. Lluís Martínez Sistach com a nou arquebisbe de Barcelona va arribar a Tarragona, el dimarts dia 15 de juny, acompanyada d'una espessa pluja, talment caiguda del cel. Es posava fi a llargs mesos en què la rumorologia apuntava vers l'arquebisbe Lluís com a probable successor del cardenal Carles a la seu barcelonina, per la qual cosa la notícia no va causar sorpresa. Cal remarcar, però, que uns quants anys enrere hauria estat impensable el trasllat d'un arquebisbe de Tarragona cap a la seu de Barcelona.

Un sacerdot pròxim a la cúria diocesana de l'arquebisbat de Tarragona comentava que el dia 15 s'intuïa la imminència del nomenament «en veure l'arquebisbe Lluís entre nosaltres, a l'hora d'esmorzar». I és que aquell dia, d'acord amb l'agenda, Mons. Martínez Sistach havia de ser a Madrid per participar en una sessió de la comissió permanent de la Conferència Episcopal Espanyola.

A la una del migdia, el ja arquebisbe metropolità electe de Barcelona va comparèixer davant dels mitjans de comunicació, amb el seu somriure habitual, per fer pública la decisió del Sant Pare. Un semblant somrient que expressava la seva plena confiança en el Senyor per tal «que m'atorgui els seus dons per lliurar-me plenament a aquest nou servei que Ell m'ha confiat». Amb tot, Mons. Martínez Sistach no va amagar la complexitat de la tasca que l'espera al capdavant de l'Església de Barcelona, per la seva dimensió «en uns moments que no són pas fàcils».

En la seva aparició davant de la premsa, l'arquebisbe de Tarragona es va referir al nou mapa eclesiàstic de Catalunya ar-

ran de la creació de dues noves diòcesis que seran sufragànies de la seu metropolitana de Barcelona. Es constitueix, per tant, una nova província eclesiàstica que, juntament amb la de Tarragona, ha de conformar la futura Regió Eclesiàstica Tarraconense que, tal com va manifestar Mons. Lluís Martínez Sistach, mantindrà el nom de Tarraconense, «per raons històriques i perquè integra les diòcesis d'Urgell, amb un estat independent que és Andorra, i la

i dels laics. També va manifestar la seva voluntat de treballar, a la diòcesi de Barcelona, «amb un esperit de diàleg, de conjunt i de corresponsabilitat». Aquest criteri el va fer extensiu a l'hora de parlar sobre el treball conjunt que es fa en l'àmbit de tot l'episcopat català, «intensificant-lo si cal, atès que les diòcesis soles no són autosuficients i necessiten les altres germanes per ajudar-se mútuament en mitjans i recursos». Sobre la importància dels cristians laics, l'arquebisbe Lluís va dir que «aquests han de ser molt presents a la societat per realitzar la missió de l'Església en cada moment i circumstància».

L'arquebisbe Lluís Martínez Sistach, en referir-se al seu successor, Mn. Jaume Pujol, va declarar que no el coneixia gaire però que «és considerada una persona molt preparada en catequesi, amb responsabilitats en ciències de l'educació i altres càrrecs coneguts per tothom. És fill d'una família molt cristiana, d'un tarannà molt del nostre país i proper a la gent; és senzill i afable».

Mons. Martínez Sistach va incidir en la idea que «si el bisbe d'alguna manera fa la diòcesi, la diòcesi fa molt el bisbe».

Mn. Jaume Pujol Balcells serà el 94è arquebisbe de Tarragona, segons l'arxiepiscopologi d'aquesta Església metropolitana i primada de les Espanyes, des del bisbe sant Fructuós (any 259) fins a l'actualitat, per bé que va haver-hi un període de seu vacant per la dominació islàmica. Un fet destacable és que no hi ha precedents, si més no en els temps moderns, d'un sacerdot que passi a ser directament arquebisbe metropolità de Tarragona i primat.

Joan Boronat

El Papa va imposar el pal·li de metropolità a Mons. Lluís Martínez Sistach (29 de juny del 1997).

de Tortosa, amb parròquies pertanyents a la demarcació administrativa de Castelló». Així mateix, l'arquebisbe metropolità electe de Barcelona va recordar que els estatuts de la Regió Eclesiàstica Tarraconense estableixen que la presidència serà alternada cada quatre anys pels arquebisbes de Tarragona i de Barcelona, i que el primer d'assumir-la serà l'arquebisbe de Tarragona.

Mons. Martínez Sistach va remarcar que «el bisbe no actua mai sol i que necessita fonamentalment els sacerdots com a col·laboradors més immediats», sense oblidar la col·laboració vital dels religiosos

urgència i, ensems, menys problemes, com les que serien les sufragànies de Barcelona. Aquest procés hauria de culminar, més endavant, en la reordenació de totes les diòcesis de Catalunya.»

D'altra banda, la divisió d'un arquebisbat tan gran com és el cas del de Barcelona i la creació al mateix temps de diòcesis sufragànies no és un fet gens ni mica excepcional en l'Església catòlica. Sense anar gaire lluny en l'espai, tenim el cas de la província eclesiàstica de Madrid, creada mitjançant una butlla pontificia el 23 de juliol del 1991 i formada per l'arquebisbat de Madrid i les diòcesis sufragànies d'Alcalá de Henares i de Getafe.

Mons. Pere Tena esdevé bisbe auxiliar emèrit

El 14 de maig del 2003 Mons. Pere Tena i Garriga, bisbe auxiliar de Barcelona des del 1993, va complir 75 anys, l'edat preceptiva per presentar la renúncia tal com estableix el Codi de Dret Canònic. Ara, i coincidint amb tots els canvis que hi ha hagut a l'arquebisbat de Barcelona, el Sant Pare li ha acceptat la renúncia.

Mons. Pere Tena i Garriga, ara ja bisbe auxiliar emèrit de Barcelona, destaca per ser un dels grans entesos en litúrgia de casa nostra. Els seus coneixements en aquest àmbit van ser corroborats l'any 2001, quan va ser nomenat a Roma doctor *honoris causa* pel Pontifici Institut Litúrgic de Sant Anselm. Mons. Tena, a més escriu a *Catalunya Cristiana* des del naixement del nostre setmanari, la qual cosa el converteix en un dels nostres col·laboradors més antics. Tot i deixar el càrrec de bisbe auxiliar continuarà oferint als nostres lectors el seu article setmanal a la secció de «Litúrgia».

Repasant una mica la seva fitxa biogràfica, podem assenyalar que Mons. Tena va ser ordenat sacerdot l'any 1951 i que es va doctorar en Teologia a la Pontificia Universitat Gregoriana de Roma l'any 1954. Un cop va tornar a Catalunya, va ser professor del Seminari de Barcelona. L'any 1958 va ser nomenat promotor i director del Centre de Pastoral Litúrgica. També ha exercit els càrrecs de delegat diocesà de Pastoral Sacramental i Litúrgia i director de l'Institut Superior de Litúrgia de Barcelona. Des del 1993 era bisbe auxiliar i vicari general de Barcelona. (Eduard Brufau)

Sorpresa davant de la divisió de l'arquebisbat de Barcelona

Poc podien imaginar els capellans que el divendres 11 de juny es van concentrar al Palau Episcopal de Barcelona que la divisió de la diòcesi ja era un fet. La carta que la Nunciatura Apostòlica a Espanya va adreçar al cardenal Ricard M. Carles per anunciar-li els nomenaments episcopals, d'una banda, i la creació dels nous bisbats de Terrassa i de Sant Feliu de Llobregat, de l'altra, porta justament data d'11 de juny, si bé l'anunci oficial no es va fer fins al dia 15. També l'abat de Montserrat, el P. Josep M. Soler, ha volgut fer constar «la sorpresa pel procés que s'ha seguit en la creació de la província eclesiàstica barcinonensis, en la línia del que ja expressava la

carta d'alguns membres del Consell Presbiteral de l'arxidiòcesi barcelonina».

No hi ha dubte que les crítiques s'han adreçat més a la manera com s'ha fet tot aquest procés que al fet de la divisió en si. Perquè, de fet, ja durant el pontificat del cardenal Narcís Jubany es van fer passos en aquest sentit i, durant la celebració del Concili Provincial Tarraconense, l'any 1995, va haver-hi intervencions que també apuntaven aquesta possibilitat, com la de Mn. Joan E. Jarque i Jutglar, fundador de *Catalunya Cristiana*: «Cal engegar seriosament un procés gradual vers la creació de noves diòcesis començant per aquelles que presentin més

MONS. LLUÍS MARTÍNEZ SISTACH, arquebisbe metropolità electe de Barcelona**L'arquebisbe de les vocacions**

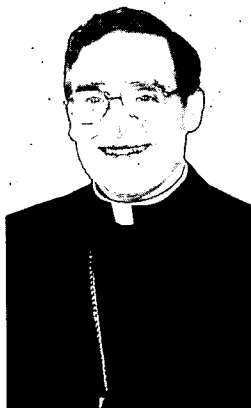
De segur que cada pastor es caracteritza per accentuar algun tret pastoral malgrat que els treballi tots. De l'arquebisbe Lluís podem dir que és un home preocupat per les vocacions específiques en l'Església, i ho prova el fet que la seva darrera carta pastoral a Tarragona va estar dedicada a aquest tema i portava per títol *Les vocacions sacerdotals, joia de l'Església*. En ella afirmava: «Tota la pastoral està orientada al discerniment de les crides de Déu perquè cada creient pugui descobrir la seva vocació.»

Així ho fa, sap cridar els joves de manera concreta, li agrada proposar la vocació sacerdotal o religiosa d'una forma ben directa, en qualsevol ocasió no es cansa de proposar, de demanar compromís. No s'esborraran mai les paraules que va pronunciar el dia de la seva professió religiosa: «Has respost a la crida de Déu..., crema les caravel·les!» I va continuar: «I vosaltres, joves, us heu preguntat si el Senyor us crida?» I també es va referir a les famílies. Als pares i mares els va animar a conrear la vocació en els fills, a assumir que

els fills tenen el seu camí, que no només són per a ells, sinó que també són per a Déu.

És, doncs, molt conscient de la importància de la família com a nucli vocacional. Els diu en la carta pastoral ja citada que «les famílies animades per l'esperit de fe, de caritat i de pietat esdevenen una mena de primer seminari. Els pares cristians han de pregar per les vocacions sacerdotals.»

Un pastor que demana pregar per les vocacions és un bon pastor conscient de la necessitat de transmetre la joia de la vocació i de sembrar de cara al futur de l'Església.

- Neix a Barcelona el 29 d'abril del 1937
- Ordenat prevere el 17 de setembre del 1961
- És doctor en Dret Canònic i Civil
- Nomenat bisbe auxiliar de Barcelona el 6 de novembre del 1987
- El 17 de maig de 1991 és nomenat bisbe de Tortosa
- El 20 de febrer del 1997 és nomenat arquebisbe metropolità de Tarragona
- Membre a la Conferència Episcopal Espanyola de la Comissió Permanent i de la Junta Episcopal d'Afers Jurídics
- A la Cúria Romana, pertany al Pontifici Consell per a la Interpretació dels Textos Legislatius de l'Església i és consultor del Pontifici Consell per als Laics
- Des del 1999 és membre del Consell Social de la Llengua Catalana

Sor Gemma Morató i Sendra

Sotsdirectora de «Catalunya Cristiana» i Ràdio Estel

DR. JAUME PUJOL BALCELLS, arquebisbe metropolità electe de Tarragona**De farmacèutic a prelat**

Quan el 15 de juny la Santa Seu feia públic el nomenament de Jaume Pujol com a nou arquebisbe de la Seu Metropolitana de Tarragona es va tancar un cercle. Durant mesos, de manera esporàdica, el nom del meu germà havia sorgit en les habituals càbales que es feien en els mitjans de comunicació.

Per a la nostra família ha estat una satisfacció la seva designació. Mn. Jaume és el cinquè fill de la família Pujol-Balcells. La nostra ha estat una família força coneguda a la Segarra. Fills de la Farmàcia del Sr. Pujol, a Guissona, érem una família ben nombrosa, d'onze germans, cinc dels quals encara viuen al mateix poble. Aquest fet, i la inundació permanent de nebots i renebots en què vivim els germans que ens hem dedicat al ministeri de l'Església, ens ha donat una perspectiva de la vida molt rica, plena d'anècdotes. Ens ha agradat emprendre campanyes d'estiu amb tots ells i gaudir de l'experiència. Ho hem fet amb en Jaume, qui, per cert, havia de ser farmacèutic, com el pare. Fou en co-

mençar els estudis universitaris de Farmàcia a Barcelona quan va conèixer l'Opus Dei i va demanar, l'any 1961, l'ingrés a l'Obra. No es va ordenar sacerdot fins el 1973. El Jaume ha passat els darrers 30 anys a la Universitat de Navarra, on s'ha dedicat a l'activitat docent. La seva vida sacerdotal ha estat marcada per l'atenció a les vocacions, als preveres que estudien a la Universitat i a les obres apostòliques de l'Obra i de l'arquebisbat de Pamplona, especialment recessos espirituals i confessió. Molts el coneixen també per haver-lo trobat a la capçalera dels malalts, ingressats a la Clínica Universitària.

Mn. Joan Pujol

Vicari general del bisbat d'Urgell

- Neix a Guissona (Lleida) el 8 de febrer del 1944
- Ordenat prevere el 5 d'agost del 1973 i incardinat a la Prelatura de l'Opus Dei
- És doctor en Teologia i en Ciències de l'Educació
- Del 1967 al 1974 exerceix diverses tasques docents a Roma
- Des del 1974 està vinculat a la Universitat de Navarra, on ha exercit un bon nombre de responsabilitats docents i pastorals
- Des del 1997 era director de l'Institut Superior de Ciències Religioses de la Universitat de Navarra
- És autor de 23 llibres, en col·laboració amb altres persones, i de nombroses publicacions en el camp de la catequesi i de la pedagogia

MONS. JOSEP ÀNGEL SÁIZ MENESES, bisbe electe de Terrassa**Impulsor de comunió eclesial**

Al llarg dels tres anys que he treballat colze a colze amb Mons. Josep Àngel en la meua condició de vicari episcopal del Vallès Oriental m'han cridat l'atenció una sèrie de trets que ara m'agradaria ressaltar. El primer de tots ha estat l'actitud fonamentalment «pastoral» en relació amb totes les qüestions que es plantejaven. Aquesta actitud es manifestava especialment en la preocupació insistent per l'evangelització, per l'oferiment explícit de Jesucrist com a salvador de la persona i de la humanitat, i per l'atenció i estimació a les persones en la seva condició i situació.

He pogut observar també el seu esforç per afavorir la «comunió eclesial», per intentar construir ponts de comunicació. El bisbe Sáiz és un home amb una gran capacitat de

treball, sense escatimar cap hora, i així afrontar les qüestions que se li anaven plantejant en l'exercici de les seves responsabilitats. Pel que fa a les seves limitacions i febleses, s'assemblen i es barregen amb les de cada un de nosaltres. I per això, tots en demanem perdó personalment; i també comunitàriament quan fem l'acte penitencial en la celebració de l'Eucaristia.

Mn. Francesc Pardo

Vicari episcopal del Vallès Oriental

- Neix a Sisante (Conca) el 2 d'agost del 1956
- Ordenat prevere el 15 de juliol del 1984
- És llicenciat en Teologia
- L'any 2000 és nomenat secretari general i canceller de la Cúria de l'arquebisbat de Barcelona
- Nomenat bisbe auxiliar de Barcelona el 30 d'octubre del 2001
- A la Conferència Episcopal Espanyola, és membre de les Comissions Episcopals d'Apostolat Seglar i d'Ensenyament i Catequesi, i bisbe responsable de la Pastoral de Joventut

MONS. AGUSTÍ CORTÉS SORIANO, bisbe electe de Sant Feliu de Llobregat**Un pastor afable**

Vaig tenir la sort de conèixer Mons. Agustí Cortés Soriano al Seminari de València. Jo estudiava allà i ell n'era el rector. Mons. Cortés és un bisbe proper, dialogant, accessible a la gent. No defuig la trobada amb les persones, li agrada el contacte amb la gent. Una altra cosa que crida l'atenció és que és un home amb un tarannà intel·lectual, que es reflecteix sobretot en els seus escrits. També és un home de decisions meditades, preses amb consciència i amb un discerniment molt clar.

Si una cosa cal destacar de Mons. Cortés és que és molt sensible als problemes dels joves, de la diòcesi, dels capellans... el preocupa molt la família, el jovent,

l'àmbit educatiu. Del seu pas per la diòcesi eivissenca, es poden dir moltes coses, però a mi m'agrada subratllar que és un bisbe a qui la gent ha estimat molt i que els fidels li han fet confiança. Ha treballat de manera molt discreta, tot defugint polèmiques i ha fet un esforç per integrar-se i aprendre el dialecte eivissenc. Això ho ha cuidat molt. Estic segur que en la nova etapa que començarà al capdavant de la diòcesi de Sant Feliu de Llobregat, mostrarà la seva disponibilitat d'apropar-se al poble català com ho va fer amb el de les Illes.

Josep Lluís Mollà

Delegat de Mitjans de Comunicació d'Eivissa

- Neix a València el 23 d'octubre del 1947
- Ordenat prevere el 23 de desembre del 1971
- És doctor en Teologia
- El 20 de febrer del 1998 és nomenat bisbe d'Eivissa
- A la Conferència Episcopal Espanyola, és membre de les Comissions Episcopals d'Ensenyament i Catequesi i de Seminaris i Universitats

La darrera edició del full informatiu del Col·legi Maristes La Immaculada, al barri de la Sagrada Família de Barcelona, porta una felicitació adreçada a un dels seus alumnes més il·lustres. Es tracta de Mons. Lluís Martínez Sistach, que l'11 de juny passat va rebre l'encàrrec de capitanejar la nova província eclesiàstica de Barcelona. L'arquebisbe Lluís, doncs, després de set anys com a arquebisbe de Tarragona i de sis anys més com a bisbe de Tortosa, tornà a casa i ho fa, casualitats de la vida, substituint el cardenal Ricard M. Carles, al qual en el seu moment ja va rellevar a Tortosa.

MONS. LLUÍS MARTÍNEZ SISTACH HA ESTAT NOMENAT ARQUEBISBE METROPOLITÀ DE BARCELONA

«Ens convé animar-nos i il·lusionar-nos en un treball pastoral de conjunt»

—Li va costar acceptar aquesta nova responsabilitat?

—Em va costar, no va ser gens fàcil, però per la insistència, per l'actitud de disponibilitat i de servei a l'Església que des de l'ordenació sacerdotal he procurat viure, comptant amb l'ajut del Senyor i la col·laboració dels estimats sacerdots, diaques, religiosos, religioses i laics, he dit: «Sóc aquí, Senyor.» Agraïxo al Sant Pare la confiança que m'ha manifestat amb aquest encàrrec. Vinc a l'arxidiòcesi de Barcelona i a la província eclesiàstica estimant-vos a tots i desitjant que prengueu possessió de mi.

—Què més voldria comunicar als seus nous diocesans?

—Que tingi el deure de l'agraïment a l'arxidiòcesi de Barcelona, en la qual he rebut la vida cristiana i la vocació sacerdotal, i que ha marcat el meu ministeri pels anys que vaig servir-la com a preveré i com a bisbe auxiliar. Que compti amb la col·laboració de tots i que, amb serenor i renovada esperança, anirem realitzant entre tots la missió de l'Església. La nova realitat de la província eclesiàstica de Barcelona ens demanarà mantenir i intensificar els serveis pastorals comuns i fer-ho compatible amb la creació d'una consciència d'Església diocesana en cadascuna de les diòcesis, especialment en les de Terrassa i de Sant Feliu de Llobregat.

—Quines són les principals diferències entre els arquebisbats de Barcelona i de Tarragona?

—Són dues arxidiòcesis diferents per la història i per la realitat present, però complementàries en bé de la pastoral de tot Catalunya. Cadascuna té la seva especificitat. Som en un temps que és molt necessari sumar i no pas restar, puix tot és poc per al Regne de Déu i la seva missió en bé de les persones.

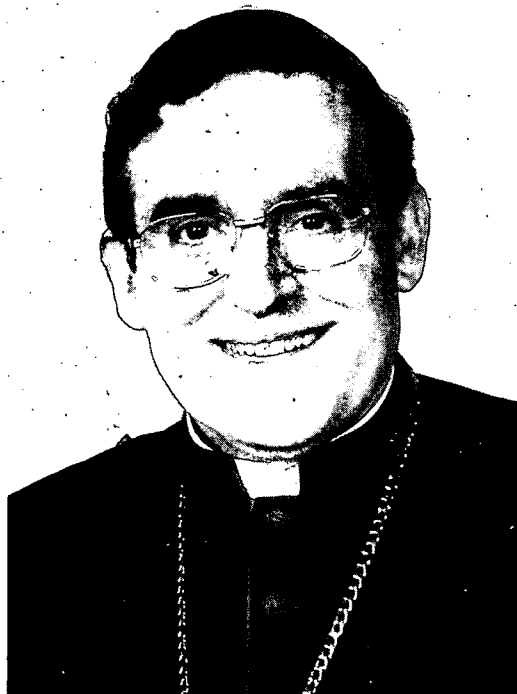
—Quina serà la seva principal línia d'actuació al capdavant de l'arquebisbat de Barcelona?

—És prematur parlar de programacions, que desitjo fer amb la participació de tots els col·laboradors. Considero que, avui, els cristians en totes les institucions eclesials tenim el repte de fer de l'Església la casa i l'escola de la comunió, si volem ser fidels al disseny de Déu i respondre a les profundes esperances dels homes i de les dones d'avui. Ens convé a tots animar-nos i il·lusionar-nos en un treball pastoral de conjunt amb l'aportació de les parròquies, dels moviments i de les institucions.

—Què destacaria de la seva tasca al capdavant de l'arquebisbat de Tarragona?

—La valoro de manera positiva perquè he tingut des del primer dia la col·laboració i la participació del presbiteri, dels diaques, dels

religiosos, de les religioses i dels laics. Ha estat molt gratificant exercir el ministeri episcopal. Hem continuat el que quan vaig arribar tenia engegat pastoralment l'arxidiòcesi i, durant aquests set anys, s'han anat fent noves pro-

gramacions, actuacions en una gran diversitat de camps eclesials. Tanmateix, per part de tothom, tot ha obeït al desig d'anunciar Jesucrist, de viure la vida de fe, d'esperança i de caritat i de servir els pobres. No hem d'oblidar el treball en el patrimoni de la catedral, especialment amb la realització d'importantes obres de restauració, que eren molt necessàries.

—Quina valoració fa del seu successor?

—No conec el meu successor. Sé que és fill de Guissona, de la diòcesi germana d'Urgell, d'una família molt cristiana, que és un bon expert en catequesi i en ciències de l'educació. M'ha telefonat i m'ha expressat que ve per ser pastor de tots i cadascun dels diocesans, per estimar-los i servir-los.

—Ara que Barcelona esdevé província eclesiàstica, caldrà modificar els estatuts de la Regió Eclesiàstica Tarraconense?

—La creació de la província eclesiàstica de Barcelona facilitarà la constitució de la regió pastoral Tarraconense perquè ja no caldrà que la Santa Seu hagi de dispensar de la norma que regula les regions eclesiàstiques. Alhora farà més necessària la regió per tal de continuar el treball pastoral conjunt a Catalunya i assolir la vinculació jurídica de totes les diòcesis catalanes que va demanar el Concili Provincial Tarraconense.

Carme Munté

Adiferència de Mons. Lluís Martínez Sistach, la persona del Dr. Jaume Pujol Balcells (Guissona, 1944), nomenat nou arquebisbe metropolità de Tarragona, resulta més desconeguda per a la gran majoria dels nostres lectors. Tot i que prové d'una família força coneguda a la Segarra, la seva trajectòria com a sacerdot ha transcorregut a la Universitat de Navarra durant els darrers trenta anys, però Mn. Jaume Pujol Balcells, que va ingressar l'any 1961 a la prelatura de l'Opus Dei, té les arrels ben enfonsades a Catalunya, ni que sigui pels lligams familiars que hi té. Sense anar més lluny, un dels seus deu germans, Mn. Joan Pujol, és vicari general del bisbat d'Urgell, i n'hi ha cinc que encara viuen al mateix poble de Guissona.

EL DR. JAUME PUJOL HA ESTAT NOMENAT ARQUEBISBE METROPOLITÀ DE TARRAGONA

«Sento la urgència de treballar per evangelitzar la nostra societat catalana»

—Com se sent davant d'aquesta nova responsabilitat com a arquebisbe de Tarragona i primat?

—Agraïxo de tot cor la confiança que el Sant Pare Joan Pau II ha dipositat en la meua persona. Des del primer moment m'he posat sota la intercessió de Santa Maria amb la invocació de la Mare de Déu del Claustre. Moltes vegades m'havia dirigit a ella amb aquest nom, perquè és la mateixa advocació, amb què venerem la Verge Santíssima a Guissona (Lleida), vila en la qual vaig néixer i vaig rebre la fe cristiana. M'acullo també a la protecció de la Mare de Déu de Montserrat, tantes vegades visitada filialment, perquè pugui dur a bon terme la missió que se m'ha encomanat. Demano l'oració de tots, de manera especial em confio a la pregària dels malalts, d'aquells que pateixen algun dolor físic o moral i als quals el Senyor fa participants de la seva Creu.

—Quin és el missatge que voldria transmetre als futurs diocesans?

—Vull saludar amb especial afecte, en primer lloc, l'arquebisbe Lluís Martínez Sistach, el Consell Episcopal, el Consell Presbiteral, el Col·legi de Consultors, el Capítol de la Catedral, el Consell de Pastoral i tots els preveres, diaques, religiosos i laics de l'arxidiòcesi de Tarragona. De manera particular, vull expressar la meua cordial unió amb tots els sacerdots, que des d'ara passen a ser per a mi col·laboradors i consellers necessaris en el ministeri i l'ofici d'ensenyar, de santificar i de pasturar el Poble de Déu que se m'ha confiat. Desitjo també, d'acord amb els grans temes conciliaris, ser element d'unitat, preocupar-me pels més pobres i marginats i escoltar tothom.

—Li fa il·lusió tornar a Catalunya?

—Sí, molta. Torno a Catalunya, de la qual mai no m'he separat i on es troben la meua família i les meves arrels culturals i cristianes. Vaig a l'arxidiòcesi de Tarragona amb moltes ganes d'aprendre de tothom, amb l'afany de servir. Segueixo i conec les necessitats pastorals de la meua terra. Sento la urgència de treballar per evangelitzar la nostra societat catalana, que és el gran objectiu del Concili Provincial Tarraconense. Com allí es diu, l'Església té la missió d'anunciar Jesucrist a tots els homes sense cap coacció, de comunicar als creients la vida divina per la gràcia de l'Esperit Sant a través dels sacraments, i d'ajudar els fidels a viure en la fe i en l'amor.

—Quan està previst que tingui lloc la seva consagració episcopal i presa de possessió de l'arquebisbat de Tarragona?

—He de parlar-ho amb Mons. Lluís Martínez Sistach i les altres autoritats eclesiàstiques. En principi podria ser en el mes de setembre. (C.M.)

Vaticà

església en el món

Joan Pau II convoca l'Any de l'Eucaristia

■ S'iniciarà amb un Congrés Eucarístic Mundial a Mèxic

CIUTAT DEL VATICÀ.— Joan Pau II va convocar el 10 de juny, dia del Corpus Christi, l'Any de l'Eucaristia, que serà celebrat per l'Església d'octubre del 2004 a

octubre del 2005. L'any s'iniciarà amb un Congrés Eucarístic Mundial, que se celebrarà del 10 al 17 d'octubre del 2004 a Guadalajara (Mèxic).

El Papa va explicar el diumenge 13 de juny per què havia fet aquest anunci, tres dies abans, de la convocatòria d'un Any de l'Eucaristia. La raó és perquè el programa que ha plantejat a l'Església per a inicis del nou mil·lenni es basa a «tornar a començar des de Crist». En recordar que molts països celebraven el 13 de juny, per raons pastorals, la solemnitat del Corpus Christi, el Pontífex va dedicar la seva tradicional trobada dels diumenges amb els pelegrins a subratllar el caràcter central de l'Eucaristia per als cristians.

«L'Any de l'Eucaristia té lloc en el marc del projecte pastoral que he presentat a la carta apostòlica *Novo millennio ineunte*, en la qual vaig convidar els fidels a «tornar a començar des de Crist» va afirmar abans de resar la pregària mariana de l'Àngelus. «Con-

El Papa va subratllar el caràcter central de l'Eucaristia.

templant de manera més assídua el rostre del Verb Encarnat, realment present en el Sagrament, podran practicar l'art de la pregà-

ria i comprometre's en aquest «alt grau» de la vida cristiana, que és condició indispensable per desenvolupar d'una manera eficaç la nova evangelització.»

La celebració de l'Any de l'Eucaristia conclourà l'octubre del 2005 amb l'assemblea ordinària del Sínode dels Bisbes, el tema de la qual serà *L'Eucaristia, font i culmen de la vida i de la missió de l'Església*. «L'Eucaristia és al centre de la vida de l'Església —va subratllar el Papa. En ella, Crist s'ofereix al Pare per nosaltres, i ens fa participants del seu mateix sacrifici, i se'ns dona com pa de vida per al nostre camí per les senderes del món.»

Finalment, el Bisbe de Roma va dir que aquest Any de l'Eucaristia busca ajudar perquè «cada comunitat creixi en la fe i en l'amor cap al misteri del Cos i la Sang del Senyor». (Zenit)

Orientacions als episcopats sobre la «New age»

CIUTAT DEL VATICÀ.— La Santa Seu estudia les respostes que ofereixen les Esglésies locals davant del fenomen de la *New age* i prepara un document amb orientacions útils per als bisbes sobre aquest argument. La consulta internacional sobre la *New age*, celebrada del 14 al 16 de juny a Roma, va ser convocada per una comissió de diferents organismes vaticans sobre sectes i nous moviments religiosos. En la comissió hi van participar representants de la Congregació per a l'Evangelització dels Pobles, del Consell Pontifici per a la Promoció de la Unitat dels Cristians, del Consell Pontifici de la Cultura, i del Consell Pontifici per al Diàleg Interreligiós. Aquest estudi va tenir lloc

després de la publicació, el 3 de febrer del 2003, de l'informe provisional titulat *Jesucrist, portador d'aigua viva. Una reflexió cristiana sobre la New age*.

La reunió es va preparar basant-se en les respostes de les Conferències Episcopals a un qüestionari que se'ls va enviar quan es va presentar aquest document. A la reunió es van afrontar dos arguments: el discerniment de les tècniques psicològiques promogudes per la *New age* i una confrontació profunda entre les respostes de la *New age* i les que ofereix l'espiritualitat cristiana. La trobada buscava presentar unes quantes indicacions per a una reflexió pastoral sobre la *New age* com a proposta per a l'episcopat. (Zenit)

L'«Òbol de Sant Pere», via targeta de crèdit

CIUTAT DEL VATICÀ.— L'«Òbol de Sant Pere», els donatius dels catòlics a les obres caritatives i missioneres del Papa, s'adapta als temps i ara també es pot fer amb targeta de crèdit. Aquesta col·lecta es fa actualment a totes les esglésies del món, en la Jornada Mundial de la Caritat del Papa, el 29 de juny, solemnitat de Sant Pere i Sant Pau, o el diumenge més proper a aquest dia, festa del Bisbe de

Roma. La Secretaria d'Estat per a la Santa Seu ha obert a l'índex principal de la seva pàgina web (www.vatican.va) una secció en la qual s'explica l'esperit de l'«Òbol de Sant Pere» i les modalitats pràctiques per enviar el donatiu.

A més de participar en la col·lecta anual, els fidels poden enviar el seu donatiu directament al Papa, l'adreça postal del qual és Joan Pau II - 00120 Ciutat del

Vaticà. Si es prefereix, es pot enviar amb targeta de crèdit (American Express, Visa, Diners, MasterCard), comunicant al fax vaticà (00 39 06 6988 3954) el nom del titular, el número de la targeta, la data de caducitat i la suma dels diners enviats. Els donatius dels fidels es fan servir en obres missioneres, iniciatives humanitàries i de promoció social, i per sostenir les activitats de la Santa Seu. (Zenit)

PORTUGAL

Esglésies obertes per a l'Eurocopa

LISBOA.— Els catòlics portuguesos han acollit els aficionats de futbol que han arribat al país per seguir el campionat d'Europa obrint les esglésies de bat a bat amb uns horaris ben amplis. A la ciutat d'Aveiro, una de les poblacions portugueses on tenen lloc els partits, les esglésies s'obren de 13.00 a 20.00, gràcies a la disponibilitat de joves voluntaris i gent gran perquè els turistes les puguin visitar o pregar-hi. Segons explica l'agència catòlica portuguesa Ecclesia, la iniciativa «Esglésies obertes al públic» té per objectiu «donar a conèixer el patrimoni històricocultural d'Aveiro», així com «afavorir la contemplació i l'espiritualitat». L'Església a Portugal va publicar el novembre passat una nota de preparació als campionats europeus de futbol que porta per títol *L'esport al servei de la construcció de la persona i de la trobada dels pobles*. El document subratlla els valors positius de l'esport i «les ombres» com «la comercialització exagerada del fenomen esportiu», la «manca de transparència en els contractes», l'ús de «substàncies químiques prohibides», o «la violència als estadis». (Zenit)

ANGOLA

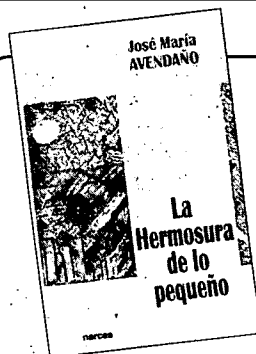
L'arquebisbe de Lubango denuncia la confiscació il·legal de terres

LUANDA.— L'arquebisbe de Lubango, Mons. Zacarias Kamwenho, ha denunciat les violacions dels drets humans dels pagesos de la seva arxidiòcesi, en una entrevista concedida a Ràdio Ecclesia, la ràdio de l'Església anglesa. Mons. Kamwenho afirma que contínuament rep queixes dels pagesos i dels membres de la comunitat rural per la confiscació de terres comunes, que pertanyen als habitants dels pobles. L'arquebisbe afirma que els grans productors, amb el suport del govern, releguen a un segon pla els productes tradicionals. Mons. Kamwenho denuncia la situació en què es troben milers de famílies de pagesos, i expressen la profunda preocupació de l'Església. L'arquebisbe posa l'accent sobretot en la ignorància dels pagesos que no coneixen els seus drets, en particular les mesures previstes pel codi civil per registrar la terra al seu nom. (Fides)

MÈXIC

Suport de l'arquebisbat de Monterrey als immigrants

MÈXIC D.F.— L'arquebisbat de Monterrey ha impulsat la construcció d'un refugi per a immigrants centreamericans que arriben a aquesta ciutat amb la finalitat de creuar la frontera amb els Estats Units. A la nova casa es proporcionarà allotjament, alimentació, roba neta, atenció pastoral o mèdica, a més, d'assessoria legal. El refugi exigirà com a requisit que els migrants no estiguin sota l'influx de begudes alcohòliques o d'estupefaents i que col·laborin en les tasques de neteja.

LA HERMOSURA DE LO PEQUEÑO

José M. Avendaño

Calen ulls nous per descobrir Déu en el que és petit, en els esdeveniments quotidians i, sobretot, en la vida dels més desfavorits.

128 pàg. 8,50 €

narcea, s.a. de ediciones

Dr. Federico Rubio y Galí, 9 - 28039 Madrid

Tel. 915 546 102 - Fax 915 546 487

narcea@narceaediciones.es www.narceaediciones.es

Espanya

Les Filles de l'Església demanen ajuda per a la missió de Bolívia

■ Les germanes treballen en aquest país andí des del 1961

BARCELONA.— Fa poc va estar a Barcelona sor Maria Miglievich, Filla de l'Església, per demanar ajuda a favor dels projectes que aquest institut religiós porta a terme a Bolívia. En aquesta visita, sor Maria va explicar la feina de les germanes, concretament el

projecte del Centre de Promoció Social i Capacitació Social a la regió de Chapare. Abans que tornés a Bolívia, vam parlar amb ella i també amb sor Derna Bianchetti i amb Isabel Albarracín, missionera laica dels Fills de l'Església.

Filles de l'Església, Maria Oliva Bonaldo, cadascun dels nostres germans, sobretot els pobres, els febles, és un Jesús.

Sor Derna Bianchetti també està de missió, però no a Bolívia, sinó a Espanya, des de fa set anys: «No he tingut mai una

experiència de missió clàssica. Tinc la missió a Madrid, tot i que la missió és única. La nostra mare fundadora deia que cal treballar perquè la família humana es converteixi en família de Déu. Al nostre món ric també hi ha pobresa, sobretot moral. En els últims tres anys m'he dedicat als presos i per a mi ha estat una missió important que m'ha fet pensar en el valor de la llibertat, de tenir algú que et sostingui...» Tot i treballar per la missió al nostre país, sor Derna subratlla que també la Fraternitat de Madrid col·labora amb Bolívia.

De maneres de col·laborar amb les filles de l'Església a Bolívia, n'hi ha moltes, indica Isabel Albarracín: «Es pot ajudar de mil maneres perquè l'amor és molt imaginatiu. Es pot ajudar amb un donatiu; apadrinant un infant, perquè a través d'ell es dona suport a tota la família; subvencionant un pou; amb pregàries i sacrificis demanant al Senyor fortaleza per a les missioneres i perquè beneeixi l'obra que fan, perquè són les seves mans. Per a Déu res no es perd, tot s'aprofita: un pensament, un anhel del cor, una pregària, un sacrifici, un euro...»

Qui vulgui col·laborar es pot dirigir a: Fraternitat de Fills de l'Església. Secció missionera. Barcelona. Isabel, tel. 933 223 137; Roser, tel. 933 018 019 o M. Teresa: 606 988 084; religioses Filles de l'Església. Madrid, tel. 914 711 746.

Rosa María Jané Chueca

Ens trobem a la capella de Marcús, de Barcelona, on la Fraternitat de Barcelona Mare de Déu de la Guia, de l'associació Fills de l'Església es responsabilitza de l'adoració diària i col·labora amb la missió de Bolívia. Ens asseiem als bancs de la capella i sor Maria, que fa 27 anys que és a missions, a Bolívia, ens explica com és la zona de Chapare: «Està situada als afores de Cochabamba i és molt coneguda, mialauradament, pel cultiu de coca. La gent la conrea d'amagat i la ven. Molts joves i infants hi estan implicats. Produir altres productes no surt a compte. Les collites de coca són molt ràpides i el negoci de la cocaïna enriqueix molt de pressa. Però, qui va a la presó no són els narcotraficants, sinó els petits camperols i els joves.»

Davant d'aquesta situació, les Filles de l'Església han decidit crear el Centre de Promoció Social i Capacitació Professional «perquè els joves aprenguin un ofici, informàtica, tinguin un futur i surtin dels camps de coca i de les xarxes dels narcotraficants», explica sor Maria. També volem construir una residència per a tots aquells que viuen lluny del centre. Però les germanes no només han posat els ulls en els joves. Les dones també necessiten una atenció especial. Per això, el centre els vol oferir cursos de costura, perquè puguin vendre els seus treballs. Les famílies tenen molta esperança en aquest projecte perquè creuen que serà una bona manera d'evitar que els joves es perdin.

En aquest centre es marquen com a

objectius atendre els més necessitats, formar ciutadans bons i honrats, promoure els principis morals, oferir capacitació per a una sortida laboral i preparar joves capaços d'afrontar els reptes que plantegen la vida i la societat. En definitiva, «es tracta de proporcionar formació humana i cristiana. Per això demanem ajuda als nostres germans d'Europa», assegura sor Maria.

Altres projectes

Les Filles de l'Església fa 43 anys que treballen a Bolívia. Les necessitats són moltes: formació escolar, medecines, higiene, feina, etc. A més, no hem d'oblidar l'amenaça de les sectes, que cada vegada penetren més al país.

«A Bolívia hi treballen sis comunitats. A gairebé totes hi ha menjadors per als pobres i dispensaris mèdics, ja que així ens ho van demanar els bisbes. No hi ha feina i molta gent no té cap més sortida que robar; també els infants, que estan tot el dia al carrer», diu sor Maria. I afegeix: «Als menjadors procurem també donar paraules d'ànim. Compartim tot el que tenim amb els pobres.» Una cosa que

D'esquerra a dreta: sor Derna, sor Maria i Isabel.

«Allà la gent és molt agraïda, només pel fet de compartir amb ells la seva pobresa, ja són feliços»

HOLANDA

Amsterdam celebra la primera processó eucarística des del 1578

AMSTERDAM.— Els carrers d'Amsterdam van tornar a presenciar el 13 de juny passat una processó eucarística després de 426 anys sense manifestacions públiques de fe. L'efemèride, de gran rellevància per a la minoria catòlica del país, es va emmarcar en la celebració solemne del dia del Corpus Christi i va estar presidida pel bisbe de la diòcesi, Mons. Joseph M. Punt. Cinc segles després, Amsterdam recupera una tradició que en temps de la Reforma va arribar a estar prohibida molts anys. Concretament fins al 1989, data en la qual es va abrogar aquesta disposició. En aquell temps, no obstant això,

aquesta tradició s'havia perdut i fins al dia d'avui no s'ha tornat a recuperar.

La processó eucarística que el 13 de juny passat va recórrer uns quants dels barris més marginats d'Amsterdam respon en gran mesura a la demanda que el mateix Sant Pare feia a les esglésies d'Amsterdam amb motiu de la celebració del cinquè centenari d'una de les grans festes litúrgiques de la ciutat, coneguda com la *Festa del Miracle d'Amsterdam*. Aquesta festa commemora el miracle que va passar el 15 de març del 1345, a través del qual una hostia consagrada que un moribund va vomitar i va llençar al foc va

romandre intacta sobre les flames. L'hostia va ser traslladada per un sacerdot fins a la vella església de Sant Nicolau, però al poc temps va tornar a les flames de la xemeneia on havia estat llançada. Això es va repetir dues vegades. El sacerdot va comprendre que el trasllat s'havia de fer processionalment.

Així va néixer la tradició, mantinguda fins avui, de recórrer en processó cada any el 13 de març el trajecte del miracle. Es tracta, en aquest cas, d'una manifestació silenciosa de desgreuge pels carrers de l'anomenat barri xino de la capital holandesa. Amb motiu del cinquè centenari de la promoció

litúrgica d'aquesta festa, Amsterdam ha volgut recuperar una de les tradicions catòliques més rellevants, com és la processó de Corpus Christi.

Sota el lema «Amsterdam, ciutat de l'Eucaristia», la processó va partir de l'església de Nostra Senyora, regentada per l'Opus Dei, i va concloure a Beginjnhof, on la comunitat catòlica continua mantenint molt viu el culte eucarístic. L'èxit de l'esdeveniment ha provocat que totes les parròquies participants ja hagin previst celebracions solemnes de Corpus per a l'any vinent. (*Carrel Roglá De Leuw*)

Iugoslàvia

Reunió dels secretaris generals dels episcopats europeus

BELGRAD.— Del 10 al 13 de juny es van aplegar a Belgrad els secretaris generals de les conferències episcopals d'Europa, on van debatre sobre el paper del cristianisme i les Esglésies al continent europeu. A la reunió es va constatar que hi ha signes que indiquen que ens trobem en una època «d'una nova descoberta i de la proposta de l'Evangeli per al nostre continent».

El comunicat final de la trobada reflecteix amb engrescament que «hi ha gent cristiana a Europa més enllà de cada frontera, i Europa en pot estar orgullosa!». Es va subratllar que un repte a afrontar és «l'intercanvi entre les tradicions i la història per superar d'una vegada per totes l'esquema de l'«Est» i de l'«Oest» d'Europa. La necessitat de cara a la cultura moderna i als fenòmens de la secularització i del laïcisme és urgent».

Per als secretaris generals de l'Est d'Europa les preguntes crucials van ser: sota el comunisme els cristians van ser marginats i humiliats, també ho estaran a la Unió Europea?; la fe serà exclosa per continuar sent una qüestió privada a la nova Europa?; els pares fundadors de la idea d'Europa eren cristians, però què passa ara? Els participants van comprovar la relació entre l'Església i les institucions europees, i van comentar que els prejudicis que les institucions tenen amb

l'Església han de ser superats. També es va veure com a urgent que l'Església disposi d'experts de diversos països en matèries jurídiques i ètiques i que creïn xarxes entre ells. Un altre tema molt debatut va ser la relació entre el cristianisme, el laïcisme i les religions. També va sorgir la pregunta sobre per què hi ha governs que semblen perjudicar particularment l'Església.

L'ecumenisme va tenir el seu espai en aquesta reunió. El 12 de juny el patriarca Pavle, de l'Església ortodoxa sèrbia, va donar la benvinguda als participants d'una manera fraternal. En aquesta trobada es va destacar la «importància d'una espiritualitat cristiana profunda per progressar en el camí de la reconciliació». El 13 de juny els participants van ser rebuts al monestir ortodox de Kovilj, on el bisbe Irinej de Novi Sad els va acollir en un clima de

El patriarca Pavle va rebre els participants.

comunió. Els secretaris generals van assegurar que és imprescindible «revifar un procés que doni un nou impuls al camí ecumènic».

Així mateix, els participants van examinar els projectes per augmentar la col·laboració entre les conferències episcopals, amb l'establiment d'una comissió per a l'evangelització i el diàleg, o iniciatives sobre la família. A més, va haver-hi temps per parlar sobre la pròxima Jornada Mundial de la Joventut a Colònia l'any 2005. (SIC)

ÍNDIA

Un cristià indi, torturat per la policia saudita

NOVA DELHI.— Un cristià indi, empleat a l'Àrab Saudita, ha estat colpejat i torturat perquè resava. El responsable del fet és la *Muttawa*, la policia religiosa saudita, que fa cosa de sis mesos va arrestar Brian Savio O'Connor i el va portar a la presó d'Ali Hira, a la capital Riad. Segons els familiars d'O'Connor, l'home va estar detingut a la presó uns sis mesos i subjecte a càstigs inhumans i a tortures. Oficialment la policia ha acusat O'Connor de tenir droga i d'haver resat a Jesucrist, acusacions per les quals l'home corre el perill de ser executat. (Fides)

ITALIA

Gérard Chabanon, nou superior general dels Pares Blancs

ROMA.— El XXVI capítol general de la Societat dels Missioners de l'Àfrica, coneguts com a Pares Blancs, ha elegit com a superior general Gérard Chabanon, francès, de 56 anys. El nou superior general és originari de Vals-près-Le-Puy, Alt Loira (França). Ha estat missioner a Tanzània durant 20 anys, com a vicari parroquial, rector, assistent del superior regional i després superior regional. Membre de l'equip de formació dels candidats missioners a Londres dos anys, el 1998 va ser elegit superior provincial de França. (Fides)

Cursos d'estiu 2004

Abat Oliba CEU

PSICOLOGIA – PEDAGOGIA

Tristesa i depressió a la societat del benestar (5-9 de juliol de 2004)

Quan l'adolescència no acaba (12-16 de juliol de 2004)

FILOSOFIA I POLÍTICA

Ordre polític i subsidiarietat (5-9 de juliol de 2004)

Democràcia i participació (12-16 de juliol de 2004)

INFORMACIÓ I INSCRIPCIONS

Informació: humanidades@abatoliba.edu **Preinscripció:** <http://www.abatoliba.edu/verano>

Matrícula: Secretaria de la UNIVERSITAT ABAT OLIBA CEU

Tel.: 932 540 900. Fax: 932 189 380. Bellesguard, 30. 08022 BARCELONA.

Direcció: Josep Mª Alsina Roca. **Coordinació:** Martín Echavarría – Pablo Nuevo.

Universitat Abat Oliba CEU

Espanya

Memòria, audàcia i lucidesa

■ 50 anys de presència comboniana a Espanya

MADRID.— Els Missioners Combonians celebren enguany els 50 anys de presència missionera a Espanya (1954-2004), amb conferències i trobades diverses a Madrid, Palència i Sant Sebastià, fent memòria d'aquells

començaments difícils i esperançadors, i de les persones —preveres i germans religiosos— que des de llavors, com «pedres amagades», donen continuïtat al projecte missioner evangelitzador.

Ens trobem a Madrid. El P. Laureano Rojo, superior provincial, dona la benvinguda als participants, alguns dels quals van formar part dels primers equips que van venir a Espanya a partir del 1954. Se succeeixen diversos testimonis. Fem memòria d'aquells orígens senzills.

El 1954, un grup de combonians italians arriba a Burgos per iniciar els seus estudis teològics. Els acompanya el P. Elio Sassella, amb l'encàrrec d'iniciar una fundació a Espanya. Al setembre del 1954 arriba a Sant Sebastià. Després arriba el P. Luis Bernhardt que, després de visitar diverses ciutats i pobles navarresos, centra la seva atenció a Corella, on el 1955 es posa la primera pedra del seminari menor.

Iniciativa important d'aquests primers anys és la creació de la revista *Aguilucho*. El gener del 1957 en surt el primer número. El P. Olindo Spagnolo (1957) veurà la importància d'establir-se a Madrid.

El P. Enrique Faré és nomenat «representant del superior general a Espanya» (1959), i hi serà al capdavant durant 16

anys. Deixarà una empremta inesborrable. La seva primera iniciativa va ser el llançament d'una revista missionera per a joves i adults: *Mundo Negro*. El P. Enrique es dedicarà, amb afany, a la promoció vocacional i a l'animació missionera, juntament amb el P. Olindo. «La qualitat de la sembra depèn de nosaltres. L'abundància de la collita depèn de Déu», acostumava a repetir el P. Faré. El P. Enrique Faré va ser el sembrador de Déu amb la certesa i convicció profundes que qui sembla, recull.

El 1962 s'inicia el noviciat a Moncada (València), en un vell casalot, antic manicomí. La nova casa de Moncada serà inaugurada el 1967. El 1968, s'obre una comunitat a Barcelona i el 1970 es pensa a construir un seminari a Santiago de Compostel·la. Alhora es porten a terme les obres de l'escolasticat internacional de Granada.

La reunificació

Els Missioners Fills del Sagrat Cor

panya. Surt escollit el P. Domingo Campdepadrós. Davant de la nova perspectiva vocacional, a partir dels anys vuitanta es planteja el tancament d'algunes estructures: les cases de Corella, Moncada i Santiago de Compostel·la, encara que en les dues darreres la presència comboniana continua amb estructures més petites. El tancament de Corella porta a l'obertura de la comunitat de Saragossa el 1983.

Audàcia per al present i per al futur

Els últims anys de presència comboniana a Espanya han estat marcats per una disminució de les estructures i del personal combonià. No obstant això, la il·lusió i l'esforç dels seus membres per actualitzar el compromís missioner no ha decaït mai. En aquest moment, tant Espanya com l'Europa dels 25 presenten un nou rostre que exigeix creativitat i audàcia evangèliques per afrontar els nous reptes. El panorama religiós ha canviat vertiginosament, per la qual cosa no

El P. Enrique Faré, italià, promotor de la presència dels combonians a Espanya.

(MFSC) arriben a Espanya poc després que ho fessin els Fills del Sagrat Cor de Jesús (FSCJ). Pioner dels MFSC a Espanya és el P. Andrés Riedl, com ho havia estat en la fundació de la missió del Perú el 1938. El P. Andrés, el 1956, es trasllada a Palència i s'entrevista amb el bisbe, Mons. José Souto Vizoso. El P. Andrés anirà a Saldaña per obrir un seminari. El 1959 es compren uns terrenys i a començaments de l'any següent arriba una no-drida comitiva de missioners encapçalada pel P. Francisco Kieferle. El 12 de juny del 1960 es col·loca la primera pedra. Al mateix temps que la casa de Saldaña, se n'obre també una altra a Palència, que funcionarà com a noviciat a partir del 1965.

Les dues famílies combonianes, els MFSC i els FSCJ, van arribar a Espanya de manera independent, però aviat veuen la necessitat de col·laborar. Espanya esdevé així «el motor i la pista d'acceleració de la reunificació». Engrescats per l'empenta dels missioners presents a Espanya, les direccions generals de tots dos instituts fan passes successives vers la constitució el 1979 de l'Institut dels Missioners Combonians del Cor de Jesús (MCCJ). Els contactes s'intensifiquen a partir del 1965, i s'arriba a l'intercanvi de personal i a la unificació dels dos noviciats a Moncada a partir del setembre del 1970. Van ser moments decisius els que es van viure en els cinc anys posteriors, no poques vegades enmig de la boira de la incertesa i del dubte, però que acabarien amb l'erecció, el 16 de gener del 1976, de l'única província comboniana.

El 1975, després de la renúncia del P. Enrique Faré, es convoquen eleccions per fer realitat la nova província unida d'Es-

resulta gens fàcil inserir-se en la nova configuració per portar a terme l'animació missionera, la pastoral vocacional o qualsevol altra iniciativa que impliqui esforç, solidaritat desinteressada o dedicació per sempre. Això requereix, com deia sant Daniel Comboni: «Confiança per al present i, sobretot, per al futur.»

Fer memòria del camí recorregut (Dt 8,2-20) ens porta a donar-li gràcies contínuament (Fl 1,1-11) i a tenir els ulls oberts als signes dels temps, «fixos en Jesús, l'iniciador i consumidor de la fe» (He 12,1-4) i atents a les sorpreses de Déu i al patiment dels qui han caigut a les cunetes de la història. Com apunta sagaçment Metz, per descobrir tot

això, cal una certa mirada: «L'experiència de Déu inspirada bíblicament no és una mística d'ulls tancats, sinó una mística d'ulls oberts; no és una percepció vinculada únicament amb un mateix, sinó una percepció intensificada del patiment aliè.»

En aquests 50 anys, quinze missioners combonians espanyols ens han deixat. Han caigut en el solc, en una mort «matinera i en una joventut granada». Les seves vides i les seves llavors han quedat en llocs tan distants com Mèxic, Uganda, Moçambic o Eritrea. Van marxar portant «el cor ple de noms». Avui, davant d'un món globalitzat, les diverses iniciatives d'animació missionera que es porten a terme a Espanya no poden oblidar allò que té relació amb la Justícia i la Pau i amb el patiment del «petits», arribar a l'arrel dels problemes actuals i denunciar les causes de tantes injustícies.

Justino Martínez Pérez
Missioner combonià

Saps què sent un missioner quan rep notícies de casa?

APADRINA UN MISSIONER

Amb la teva aportació, ells o elles i encara més persones llegiran CATALUNYA CRISTIANA cada setmana

Marqueu amb una "x" les vostres preferències:

Preu d'una subscripció missionera: **Amèrica i Àfrica: 178,30 €** ☐
Àsia i Oceania: 243,82 € ☐
Missioner ☐ **Missionera** ☐
 (Es pot mantenir correspondència)

Nom i cognoms

Adreça

Població

Província

C.P.

FORMA DE PAGAMENT:

Adjunto xec nominatiu ☐

Domiciliació bancària ☐

Títular

Entitat

Oficina

DC

Data

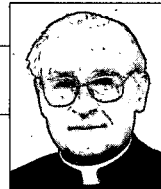
Compte

Envieu aquesta butlleta a: CATALUNYA CRISTIANA

Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona - Tel. 934 092 810 - Fax 934 092 820

Carta Dominical

Ricard M. Carles
Cardenal, arquebisbe emèrit de Barcelona

Una ciència al servei de la vida humana

Com a membre del Comitè Executiu de la Conferència Episcopal Espanyola vull fer-me ressò de la nota publicada el dimarts 25 de maig, el títol de la qual em sembla que reflecteix amb exactitud el seu esperit: «Per una ciència al servei de la vida humana.» Alguns mitjans de comunicació han presentat aquesta nota com si fos un *no* a tot dels bisbes catòlics del país. Per això, voldria destacar que avui es tendeix a absolutitzar els avenços de la ciència i que, presentant alguns dels fins o objectius raonables, no s'esmenten els problemes ètics implicats en aquestes propostes legislatives. No són qüestions de poca importància.

La ciència i la tècnica, diem els bisbes, són sempre benvingudes quan es posen realment al servei de la vida. «L'Església saluda els avenços mèdics que han fet possible el diagnòstic i la curació de malalties desconegudes o incurables. Aquest progrés mereixerà realment tal nom i no

es tornarà contra l'ésser humà només si es respecta plenament la dignitat inviolable de tots els éssers humans en qualsevol moment del seu desenvolupament i de la seva vida.»

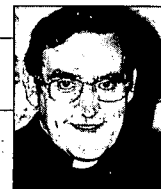
Certes novetats cridaneres no poden fer oblidar quelcom de vital importància que els bisbes recordem, encara que es tracta d'una qüestió que va més enllà de la moral confessional: que les persones no han de ser produïdes o reproduïdes als laboratoris, sinó procreades en la unió interpersonal dels esposos. «Ja que totes les persones tenim bàsicament la mateixa dignitat i els mateixos drets, ningú no pot abusar de la seva prepotència per produir els seus semblants, portats a l'existència i, de vegades, fins i tot dissenyats i seleccionats entre d'altres per ser utilitzats segons determinats interessos. Com a persones que són, els fills tenen dret a venir al món com a fruit de la relació fecunda dels seus pares, sense que aquesta sigui suplantada per

cap tècnica productiva i impersonal. Només així se salva adequadament el caràcter personal de relacions humanes tan fonamentals com són les vinculacions familiars de paternitat/maternitat, filiació i fraternitat. Si aquestes es deterioren o supprimeixen, la societat no podrà ser veritablement humana i solidària.»

Es dirà que són qüestions de principi, però aquestes qüestions són garantia d'humanització. Sense tancar-se als progressos mèdics, quan l'Església recorda aquests criteris no ho fa per oposar-se als avenços ni per —com han volgut recordar alguns aquests dies— persistir en actituds d'intransigència del passat. L'Església recorda que en aquestes qüestions —les lleis de reproducció, la protecció dels embrions congelats i la greu qüestió de la legislació civil sobre l'avortament— la societat sencera es juga molt perquè en el futur no caiguem en una societat encara més deshumanitzada.

Paraula i vida

Lluís Martínez Sistach
Arquebisbe de Tarragona i Primat

Gràcies pel ministeri del Papa

Celebrem la solemnitat dels apòstols sant Pere i sant Pau. La fe cristiana es fonamenta en el testimoniatge dels Apòstols. Jesús va escollir els Dotze «perquè estiguessin amb ell i per enviar-los a predicar». Els apòstols van lliurar la seva vida a l'anunci de la bona nova del Regne, i van coronar el seu treball apostòlic amb el martiri.

Els apòstols Pere i Pau són les dues columnes de l'Església: Pere, el capdavanter en la confessió de la fe; Pau, el qui la va posar a plena llum. Pere va instituir la primera Església amb la resta d'Israel. Pau va evangelitzar els altres pobles cridats a la fe. Això és el que exposa el prefaci de la solemnitat d'aquests dos apòstols.

L'apòstol Pere va ser un dels primers cridats per Jesús i sempre ocupa un lloc preeminent en els evangelis. Aquesta primacia la posa en relleu el Senyor amb aquestes paraules que li va dirigir: «Tu ets Pere. Sobre aquesta pedra jo edificaré la meua Església, i les portes del reialme de la mort no li podran resistir.» El ministeri de Pere prové de la voluntat de Jesús, que va voler que

ell i els seus successors fossin instruments a través dels quals l'Esperit Sant constitueix i manté la unitat de l'Església.

L'ofici de Pere i dels seus successors està constitutivament i íntima relacionat amb Jesucrist. D'ell ve directament, a ell i a la seva presència viva com a cap i pastor invisible i suprem de l'Església es refereix, i el seu exercici s'ordena a conduir i a confirmar tota l'Església en la comunió plena de veritat i de vida amb Jesucrist.

Al Papa li correspon mantenir i promoure la unitat amb Jesucrist de tots els pastors i fidels reunits en les Esglésies particulars, és a dir, la fidelitat íntegra i incondicional a la seva paraula, als seus sagraments, al manament nou de l'amor. Això significa el seu seguiment indefectible per part de tots per tal que l'Església estesa d'Orient a Occident pugui donar testimoniatge unànime de l'evangeli per a la salvació de tots els homes. Per això en el Papa es visibilitza Crist de manera eminent, com Bon Pastor de tota l'Església.

Pere i els seus successors confirmen els seus germans en la fe. El ministeri petrí ha fet efectiu sempre durant tota la seva existència la promesa de Jesús. Viure en comunió de fe i d'amor amb el successor de Pere enriqueix l'experiència creient dels cristians i estreny els llaços entre ells com a membres vius de l'Església.

Els cristians hem d'agrar al Senyor el ministeri de Pere i dels seus successors i hem d'acollir amb profund sentit eclesial i amb agraïment el servei que ofereix a pastors i fidels. l'actual successor de Pere, el papa Joan Pau II. Alhora els membres de l'Església hem de pregar per ell en l'exercici de primat envers tot el poble de Déu.

Joan Pau II és un testimoni preuat per la seva defensa de la fe, per la seva esperança ferma, pel seu zel apostòlic, pel seu anhel d'unitat dels cristians, pel seu esforç incansable en l'evangelització del món, per la seva valentia i llibertat en la predicació de la veritat, pel seu servei a la pau i la seva defensa de tota persona, especialment dels pobres i marginats. Gràcies, Sant Pare.

opinió

Punt de vista

Antonio Mora Vergés

Mirall de l'ànima

La frase diu: «La cara és el mirall de l'ànima». Avui, la cara de l'ànima no està gaire de moda. Actualment es porta ser «dur» i comportar-se amb la resta de persones d'una forma desconsiderada i, fins i tot, menyspreadora. Imagino que no hi caldran exemples, perquè tothom, en un moment o altre, s'ha trobat un enervament al davant, o s'hi ha transformat; la qüestió és lluir la mala educació, fins i tot, «la mala sang» amb qualsevol motiu i, si és per un tema menor, doncs encara millor.

Habitualment durant el dia veig una munió de cares, quan vaig cap, a la feina, a la mateixa feina, quan en surto, i amb els anys, quasi sense voler, he acabat llegint les «cares». La majoria parlen de tristesa, de patiment —real o imaginat—, de desencís, algunes, fins i tot, de fàstic profund, no se sap si envers el mateix individu o la resta del món. El que trobo a faltar són cares felices, potser si cerqués una agulla en un paller tindria més èxit.

Al matí, amic lector, quan et mires al mirall, t'agrada el que hi veus? Reconeixes en el vidre el teu present i el teu passat? Ara hi ha molta gent que es fa canviar la cara pels cirurgians plàstics, perquè està clar que la que tenen no els agrada. Però, certament, en virtut del reflex que exposava al començament, el que no els agrada és la seva ànima, i aquesta, malauradament, no es pot operar —encara. Ens cal viure amb tot el que hem fet de bo i, sobretot, amb tot el que no hem fet, i, també, amb tot el que hem fet i fem malament, i és aquesta càrrega la que ens transforma —o deforma—

la cara. Són les nostres accions i/o les nostres omissions les que habitualment, a poc a poc, però en ocasions de forma accelerada, ens transformen als nostres ulls i als ulls de la resta del món.

No us donaré noms de polítics, o d'artistes, o de professionals diversos, perquè tots veiem la mateixa televisió i llegim els mateixos diaris; ara bé, vosaltres sols, i en relació amb qui us sembli, feu aquesta prova, mireu-lo a la cara i intenteu l'exercici de valorar en quina mesura aquesta en reflecteix la trajectòria vital. Hi ha qui fins i tot té faccions inhumanes, oi?

Hi ha una majoria de cares que reflecteixen por, que ens parlen d'inseguretat —no en termes policials— sinó en clau de valors. Ens comuniquen que aquella persona, potser està sola, potser està «buida», potser ha perdut l'habilitat infantil de connectar amb les altres persones. Però, més enllà de «llegir-les», d'interpretar-ne el missatge, poca cosa podem fer per aquell vianant o conductor amb qui ens creuem. Amb els que sí que podem i hem de fer-hi alguna cosa és amb aquells amb qui tenim una relació, ni que sigui breu. Els hem de traslladar,

sense escarafalls, un bri d'escalf humà, un alè d'esperança. No som ningú per fer retrets i tothom acaba trobant allò que tant i tant busca. Però, fins i tot, per egoisme, hem de cercar models de relació amb les altres persones que no acabin —també— deformant-nos l'ànima.

Saber escoltar

Joan Guiteras i Vilanova

L'avarícia

El diccionari descriu l'avarícia amb els següents mots: «Desig excessiu i desordenat d'adquirir riqueses per guardar-les.»

Explicuem acudits sobre els avars, han estat tema de comèdies i n'hem conegut alguns. Les sàtires sobre els avars són, diguem-ho així, moneda corrent. De totes maneres, no ens és lícit oblidar que l'avarícia és un parany per a tota mena de persones.

Quina grandiloqüència, de vegades, sobre la pobresa i les males condicions que engendra en nombrosos indrets de la terra! Tanmateix, cadascú ha de veure què pot fer per eradicar el flagell que condemna tantes i tantes persones a viure en condicions infrahumanes. A tots ens resulta fàcil subscriure grans declaracions sobre el que caldria fer. Un amic em deia, una vegada, que molts creuen que arreglen els problemes perquè en parlen. El quid no es troba pas en el simple parlar, sinó en exercir la caritat a través de les bones obres.

La riquesa i el luxe ens poden seduir. No és pas quelcom gaire difícil. L'afany de tenir és enormement afalagador. Ara i al llarg de la història humana. Ja els antics es mofaven dels avars i cobdiciosos. Aquesta mena encara dura. El mateix

Jesús, a l'evangeli, dirà que on hi ha el nostre tresor hi ha el nostre cor. Narra la paràbola del que, havent obtingut una bona collita, es fa un projecte de vida que li donarà benestar i plaer; el castell mental no li serveix de res, perquè, aquella mateixa nit, el Senyor li reclama la vida. És bonica i dura la paràbola del ric Epuló i del pobre Llätzer.

La invitació del Senyor és clara: cal donar per rebre. La caritat, quan és autèntica, situa en la magnanimitat i la generositat. Hem de ser generosos per compartir béns, per donar part del nostre temps als germans, per pensar més en els altres del que se sol fer, per posar els germans en primer terme sense que això ens faci néixer cap mena de ressentiment...

La llei de l'amor és exigent. Que el bon Déu ens allunyi de tota mena d'avarícia! Com a mínim serem una mica menys ridículs. Superat l'absurd, més lliures. La riquesa no assegura la vida. Benaurats els pobres, digué Jesús. Són pobres els qui posen Déu en el primer terme de la vida. Si el cor està en el Senyor, les coses humanes —concretament l'acumulació de béns— no poden ocupar principalment el cor. Contra l'avarícia hi ha un remei eficaç: la virtut de la magnanimitat.

A propòsit de...

P-J Ynaraja

Capellà del Montanyà (ynaraja@ynaraja.e.telefonica.net)

Un altre document!

Aquesta expressió, en to pesat i, fins i tot, molest, la sento sovint, referida a decrets o cartes fetes fa poc pel Vaticà. No sé, ni m'interessa, si en èpoques anteriors es publicaven més o menys documents, el que sí que és veritat és que mai no es tenien a l'abast amb la rapidesa d'avui dia. La sala de premsa fa l'anunci amb poca antelació, se'n lliura una còpia embargada als periodistes acreditats, a les nou del matí del dia assenyalat, i a partir de les dotze el document es fa públic, i poc després el text ja es troba a Internet. Jo me'ls acostumo a descarregar a mitja tarda, hi dono un cop d'ull i els imprimeixo; més tard el llegeixo, en algun cas, els devoro, de vegades m'he de carregar de paciència, però no em deixen mai indiferent.

Llegir és com menjar. Hi ha gent que ha perdut el gust de fer-ho. Hauríem de parlar d'anorèxia mental, molt més estesa del que creiem i també perniciososa, com la biològica. No sé què ens ha de preocupar més, si les esquelètiques figures allargades i febles de moltes dones que estan de moda, o el dejuni de lectura al qual se sotmeten molts dels nostres joves. Afegeixo que no és un cas exclusiu dels joves: quants adults no s'empassen només el que els subministra la televisió! Com han canviat els temps! Abans el problema era tenir diners per comprar tot el que es publicava. Ara el que és difícil és trobar temps per poder llegir tot el que és a l'abast, ja sigui a les llibreries, a les biblioteques o a Internet.

Els reporters sí que llegeixen, i massa ràpid, per cert. I assenyalen quatre frases enlluernadores, per oferir-les als lectors de la seva publicació o als oients de la seva emissora. I la gent s'ho creu tot a ulls clucs. Moltes vegades les frases són extrems de context, o estan mal traduïdes, a vegades, fins i tot, estan tergiversades. Parlem de «menjar escombraria», i ignorem que hi ha el mateix mal en l'àmbit dels mitjans. Si som sincers, quan llegim o sentim una notícia, l'única cosa certa és que allò s'ha publicat o ha sortit per antena, sense estar-ne segurs que es correspongui a la veritat.

Aquestes divagacions les faig pensant en el document *Erga migrantes caritas Christi* («La caritat de Crist envers els emigrants») elaborat pel Pontifici Consell per als Emigrants i Itinerants, amb data del 3 de maig. El llegeixo als matins, a poc a poc, com un annex a la Litúrgia de les Hores, i més tard llegeixo la premsa. Ocupen bastant d'espai les notícies pel que fa al fenomen de l'emigració, que es considera alarmant gairebé sempre. Malauradament, també són notícia cada dia les desgràcies per les quals passen els que volen viure entre nosaltres i treballar, prosperar i alliberar-se de les grans dificultats per les quals malviuen als seus països d'origen. Més lamentables encara són les morts que es produeixen en l'intent de conquistar el nostre país. Plantejades d'una manera diferent, barreja de solidaritat, sentit de justícia i interessos polítics, són notíciables les manifestacions i els tancaments que reivindiquen més facilitats a l'hora de fer papers. Quedem meravellats, en canvi, per la serenitat i la profunditat amb què l'anomenat document n'estudia el tema. S'ha acabat l'espai, fins la setmana que ve!

Signes d'avui

Lluís Serra Llansana (lluis.serra@fms.it)

La via italiana

Bolsena, una petita i bonica localitat italiana situada al costat del llac que porta aquest mateix nom, va ser l'escenari el 6 de juny passat d'un esdeveniment històric per als seus ciutadans. L'any 1263, s'hi va produir un miracle eucarístic. Després, de pronunciar les paraules de la consagració, el sacerdot que celebrava la missa va començar a dubtar de la presència real de Crist i quan va partir l'hòstia van caure gotes de sang sobre els corporals i, fins i tot, sobre el paviment. El papa Urbà IV es trobava a Orvieto, molt a prop de Bolsena. El sacerdot li va confessar tot el que havia passat i el Papa va enviar-hi el bisbe de la població per informar-se'n. Li va ensenyar els corporals impregnats de sang, la sagrada forma i el lli de l'altar. Des d'aleshores, es conserven a la catedral d'Orvieto, un monument d'una bellesa excepcional. Bolsena se subtitula als rètols de la carretera com la ciutat del miracle eucarístic. En el primer cap de setmana d'aquest mes en curs, 739 anys després, els corporals i la pedra sagrada han tornat a la basílica de Santa Cristina. La ciutat ha celebrat la festa de manera extraordinària. A molts balcons hi penjaven pendons i nombroses banderoles guarnien els carrers. La processó del Corpus ha recorregut els carrers, entapissats amb catifes multicolors i dibuixos molt bonics, fets pels veïns. L'ambient m'ha agradat molt. A partir del 2004, la translació dels corporals sagrats i de la sagrada pedra es repetirà cada 25 anys.

A Itàlia les festes em criden molt l'atenció. Acostumen a arrelar en tradicions centenàries, tenen una profunda connexió amb valors cristians i amb productes de la naturalesa com ara la *sacra* del raïm, de la maduixa..., hi ha molta participació popu-

lar... No es redueixen a contractar un conjunt musical i omplir de decibels un recinte. Les seves festes tenen altres paràmetres vinculats a la història, a la bellesa, a l'agricultura, a la música, al sentit de l'existència, a la religió i a l'alegria de viure. Els italians integren d'una manera molt natural les celebracions festives amb els ritus cristians. Sense complexos i sense imposicions. Aquest tema mereix una reflexió especial perquè als nostres àmbits catalans es tendeix a fragmentar, dividir, i potser en el fons arraconar a l'esfera privada tot allò que té un sentit religiós. Partim d'una experiència més traumàtica entre religió i societat. Per això, s'observen el rebuig, la intolerància, la dificultat d'integrar o d'acceptar aquest encaix. Es pot mantenir aquesta relació sense necessitat de perdre o d'abandonar uns valors que no es contraposen o, al contrari, de restaurar esquemes que no hi van? Tenia cap sentit que el Barça quan guanyava títols oferís el trofeu a la Mare de Déu de la Mercè, a més de fer-ho posteriorment a les autoritats civils i als mateixos ciutadans i simpatitzants del club? Qualsevol opció té unes repercussions. En la persona, conflueixen molts elements que no sempre es poden o convé separar.

És possible i desitjable per a la nostra societat la que podríem anomenar «via italiana»? M'agradaria que no fos la inèrcia la que marqués les decisions, sinó la reflexió i el diàleg, el discerniment i la lucidesa. Qualsevol forma té els seus riscos i els seus avantatges. Cal sospesar-los. La persona humana és tricerèbrada, té tres dimensions: instintiva, afectiva i mental. La religió afecta aquestes tres dimensions. Oblidar-ho ens pot portar a engany. Quines implicacions tenen per a nosaltres aquests plantejaments?

Zoom

Eduard Brufau

Aquest bonic absis romànic envoltat de blocs de pisos pertany a la capella de Sant Llúter, situada a la plaça del Pedró, en ple barri del Raval de Barcelona. Aquest petit temple, cedit avui a la Comunitat de Sant Egidi, va ser construït el segle XII entre el que llavors eren camps, però amb els segles la ciutat el va anar engolint. Avui la capella passa més aviat desapercebuda però val la pena descobrir aquesta mostra del romànic més auster en l'atapeïment dels carrers de Ciutat Vella.

Notes insignificants

Germà Adrià

Darrere la porta de l'església

Som pecadors. Qui estigui lliure de pecat que tiri la primera pedra.

Però, sempre tenim la temptació d'acusar de pecadors els altres. I de creure'ns més justos que els altres.

Com ja he dit moltes vegades, sempre que puc vaig a missa a la catedral. S'hi celebren molt bé les misses. Hi ha molta devoció. Hi ha molta tranquil·litat. Es prega molt i bé.

Fa pocs dies, la capella de Lepant estava molt plena, després d'un sermó molt encertat es van llegir les intencions.

Normalment, són intencions ja escrites al ritual que ho abasten tot.

Aquell dia, el celebrant va afegir intencions del seu tarannà. I en una d'aquestes ens va dir: «Preguem pels pecadors que no vénen a missa.»

Pecadors els que no vénen a missa amb nosaltres?

I em vaig veure sumit en el passatge de l'Evangeli on el fariseu dóna gràcies a Déu perquè és tan sant, que va a pregar al temple cada dia i cada dia fa la seva penitència ritual. I on un pobre publicà pregava a Déu a la porta, potser darrere la porta perquè no el descobrissin ni el sentissin. I només demanava pietat per als seus pecats.

No, no vaig pensar que tots els que sentíem missa i contestàvem a les intencions del celebrant fóssim fariseus. No. Tots els que hi érem, fins i tot jo, intentàvem reconèixer-nos necessitats del perdó de Déu.

Però em vaig recordar de molts amics meus, pobres de veritat; pobres en mitjans econòmics i en instrucció i en relacions socials i en consideració social. Pobres en tot.

Vaig pensar-hi, perquè no vénen mai a les nostres misses pietoses i reverents. Que no van a cap missa. I que ni tan sols es posen darrere la porta de cap església, per demanar a Déu que es recordi d'ells.

No fa gaire, una jove que feia poc que havia sortit de la presó em va voler acompanyar a la missa de les 10, i quan es va asseure va mirar al seu voltant amb una certa por. No, no hi havia cap més jove.

No s'estava quieta. S'aixecava quan jo m'aixecava però, poc després de la consagració, em va dir que m'esperava a fora, a la porta. I se'n va anar.

Se sentia tan pecadora que no s'atrevia a estar amb nosaltres, els bons, els sants?

Ja a fora, en un bar, ens vam asseure tranquils i ella ben somrient.

«Perdoni'm perquè no he aguantat tota la missa, germà. A la presó, durant més de tres anys he anat a missa cada diumenge.»

Però allà, deia ella, la missa no era la mateixa. El capellà, quan començava, ens explicava les coses. Allà estàvem alegres i cantàvem.

Jo, aquí, no entenc la missa. No sé pregar.

Si em vol acompanyar una altra vegada li diré que jo entraré a la missa, però que ella es quedi darrere la porta, i digui només que, ja ho veu el Senyor, és una pecadora a la qual ha de perdonar molts pecats.

O, potser, valdrà més que jo també em quedi amb ella, i que de genolls demani a Déu que em perdoni els pecats, que potser són més i pitjors que els de la noia.

Déu està amb nosaltres a la missa de la catedral, a la missa de la presó, i també darrere la porta amb els que no es consideren dignes ni d'entrar a l'església.

Senyor, que els que ens atrevim a anar a missa i participem del teu Cos no ens creguem millors que aquells que ni es recorden de demanar-te perdó.

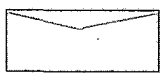
Senyor, Tu veus el cor de tots i de cadascú. I Tu ets tot cor.

PILAR PUJOL OLIVA

Vídua d'Anton Garganté Aldabó. Ha mort confortada amb els Sants Sagraments, a Barcelona, a l'edat de 82 anys. Els seus fills, Josep i Asun de Anzizu, Joan (t), Maria i Ignasi Conillas (t), Anton (t), Manuel i Cándida Ribera, Pilar i Mariano Ros, néts, besnéts i família tota us pregunuen una oració pel descans de la seva ànima. La cerimònia religiosa s'ha celebrat a l'església de Sant Salvador, de Gra (Guissona, Lleida), el dia 12 de juny, a les 12 hores del migdia.

Cartes del lector

□ Déu no s'imposa

Vivim una era en què l'home té un gran protagonisme. La ciència és al seu abast, es descobreixen nous models i s'intenta reduir la creació a allò que ens interessa, segons els nostres desitjos.

En l'època de l'ecologia —gran avenç per preservar la natura— s'intenta, no obstant això, canviar la funció del Creador i convertir-nos en creadors de la naturalesa humana. Déu calla, no s'imposa, però coneix fins al fons el cor humà. Espera i confia en la persona malgrat tot, i ens fa lliures.

Fins on pot arribar la supèrbia de l'ésser humà d'utilitzar els nostres cosos, els nostres embrions —futurs éssers—, totes les aberracions que s'estan fent servir per canviar la finalitat de l'home? L'home, la dona i els fills d'aquests concebuts naturalment són creats per millorar el món i tot el que existeix. La intel·ligència ha de servir per fer més feliços els qui l'habituen, no per embrutar-nos i alterar l'ordre natural. Convé que pensem de tant en tant si col·laborem en aquesta finalitat o l'estem destruint.

MONTSE COLOMER
Barcelona

□ Des de sempre

Quin embolic! Des de sempre sabíem que el matrimoni és la unió d'un home amb una dona per a tota la vida. D'acord que Jesucrist, amb la seva presència a les bodes de Canà, el va elevar a la categoria de sagrament, però aquesta unió ja existia des de sempre; Ell no la va inventar. I hi havia homosexuals, per descomptat, però matrimoni, el que significa matrimoni (procreació, educació dels fills, etc.) és únicament la unió d'un home i d'una dona. I només aquesta.

I ara vénen uns polítics que hem votat perquè siguin portaveus de l'opinió del poble i diuen que promulgaran una llei que està contra l'opinió de la majoria del poble. Portaveus? Només dels homosexuals? Està clar que una llei d'aquestes característiques exigeix, abans de ser promulgada, un referèn-

dum nacional perquè el poble pugui expressar la seva opinió. I després, que sigui respectada, és clar.

ANTONIO MARTÍNEZ ZURIAGA
Sant Fost

□ Quina llàstima!

Vull manifestar el meu disgust per l'adopció de nens per part de parelles gais. Em sembla un despropòsit fer mal a un nen per complir els desitjos d'afectivitat d'una parella que no es pot comparar amb les heterosexuals. Sense tenir ús de raó, els animals s'aparellen mascle i femella. I ara en aquesta terra meva se'ns acudeix la feliç idea de pensar que els nens per a un desenvolupament perfecte no necessiten l'afecte d'un pare i d'una mare. Quina llàstima!

ANNA SERRA
Barcelona

□ Trobar el camí

Per què aquesta descristianització que hi ha avui dia? Deu ser perquè les persones no han trobat el camí? Viuen a la deriva amb escassa profunditat? La humanitat, malgrat tots els progressos, continua patint els dolors físics i morals, però sobretot pateix la manca de doctrina de Crist, custodiada sense error pel Magisteri de l'Església. L'ordre moral, material i social no se sosté sinó és amb Déu. No ho entén tothom, això?

JAUME VALLS
Barberà del Vallès

□ Denunciem el bordell instal·lat als Banys de la Mercè

Els Banys de la Mercè és un magnífic edifici aixecat en un paratge esplèndid, d'ombres captivadores, font de sa-

lut, i esclat de bellesa. Situat a la carretera nacional de Figueres a La Jonquera és un lloc ideal per passar-hi un dia amb la família, on flueixen aigües medicinals i tota la vida ha estat un refugi acollidor i saníto. També mirant de cara a tramuntana l'edifici té adossada una deliciosa capella amb una imatge de la Verge de la Mercè que sota els seus peus moltes parelles s'hi han casat i d'un temps ençà s'hi deia missa els diumenges.

Per vergonya de les famílies amants de les tradicions i de la història popular, en aquest lloc privilegiat s'hi està instal·lant un bordell i els seus promotors són uns capitalistes sense escrúpols que es dediquen a enfonsar bones noies, algunes portades de l'estranger, enganyades i endinsades a una prostitució gràvida de perills, de disgustos i de desenganys.

És indigne que l'Ajuntament de Capmany hagi permès que s'exerceixi la prostitució als banys de la Mercè. És que no hi ha prou bordells en aquesta zona? És que a la vida només compten els diners, els negocis, siguin nets o siguin bruts?

La premsa ha publicat una nota valenta i indignada de protesta dels capellans dels pobles d'aquesta zona. Creiem que falten més protestes a la premsa; en primer lloc del Consell Comarcal de l'Alt Empordà i de diferents entitats culturals i cíviques. Confiam que la justícia, davant de les denúncies populars i oficials, obligui a tancar el bordell i exigeixi reconstruir el campanar, que la Mare de Déu torni a casa seva i les famílies puguin gaudir d'un paisatge encisador.

Esperem que l'Ajuntament de Capmany, vist el clam popular tingui la consciència del problema que ha originat i encapçali la rectificació i anul·li el permís concedit que creiem que és provisional. I els Banys de la Mercè torni a ser un lloc plaquí i agradable per a tothom i s'esborri la vergonya d'un bordell situat a l'entrada de la terra empordanesa. Que el simpàtic i treballador poble de Capmany torni a ser conegut arreu com a terra del millor vi de l'Empordà, i no un desficiat vinagre.

FRANCESC A. PICAS
La Jonquera

EL CONSULTORI

PREGUNTES I RESPOSTES
SOBRE DOCTRINA I MORAL,
pel Dr. Joan
Antoni Mateo

Misses gregorianes

—Dr. Mateo, fa poc va morir un familiar meu i voldria que se celebrassin per ell les misses gregorianes. He sentit a dir que són de gran alleujament per al difunt. He acudit a diversos sacerdots, però no han pogut acceptar l'encàrrec. Em diuen que s'han de celebrar les trenta misses en dies consecutius i que això és difícilment realitzable a les parròquies. No hi hauria la possibilitat de celebrar-les sense necessitat que siguin seguides? M'agradaria que me n'informés.

—S'anomena «misses gregorianes» el pietós costum de celebrar durant cada dia la missa en favor d'un difunt. S'atribueix aquest ús a sant Gregori Magne. Preguar pels difunts és una obra de caritat i evidencia la nostra fe en la vida eterna i en la comunió dels sants. També és una bona manera per ajudar a un sosteniment digne dels ministres de l'Església. Antigament, la continuïtat dels trenta dies s'entenia en sentit estricte. Després es va atenuar. El 1967, la Congregació del Concili, per mandat del papa Pau VI, va declarar el següent: «Quan la celebració del trentenari gregorià s'interromp per un impediment imprevist (p. ex. una malaltia) o per una altra causa raonable (p. ex. la celebració d'un funeral o d'un matrimoni), per una disposició de l'Església conserva íntegres els seus fruits de sufragi... Queda, no obstant, l'obligació del sacerdot celebrant de completar com més aviat millor la celebració de les trenta misses...» La Congregació del Sant Ofici va establir el 1911 que no cal que les trenta misses siguin celebrades per un mateix sacerdot i sobre un mateix altar, tret que el sacerdot s'hi hagi compromès. Les misses han de ser celebrades en trenta dies diferents i no es poden incloure en misses de binació (segona missa celebrada en un mateix dia).

Cal recordar que l'assumpció d'obligacions en aquest assumpte és important i la llei de l'Església recorda que els estipendis i les obligacions assumides de celebrar les misses no estan subjectes a cap prescripció. Quan a la possibilitat pràctica de celebrar les misses gregorianes, és cert que a grans parròquies és difícil assumir el compromís per l'excés de feina i l'escassetat de capellans. És més fàcil aconseguir-ho en parròquies petites o comunitats religioses on hi ha diversos religiosos ordenats. El felicito pel seu sant desig d'oferir la celebració de la santa missa per un difunt i aprofito l'ocasió per aconsellar els lectors la pràctica d'aquest costum tan saludable i pietós.

• Si voleu enviar les vostres consultes al Dr. Mateo, podeu adreçar-vos a:
elconsultori@hotmail.com -
catcris@ibernet.com - www.balmesiana.org -
apartat de correus 121 - 25620 Tremp (Lleida).
Cal indicar sempre «Consultori».

Diàleg obert

Per tal d'augmentar la participació i el debat entre els nostres lectors, us oferim aquesta secció dins de «Cartes del lector», on els temes d'actualitat són els protagonistes. D'aquesta manera, esperem afavorir el diàleg obert en el nostre setmanari.

□ Política i educació

Espanya té un dels índexs de fracàs escolar més alts d'Europa: prop d'un 30%. Però en politització de l'educació devem ser dels primers. Una mostra n'és el descontentament que està originant a tot Catalunya l'aplicació del nou decret de matriculació, qüestionat al seu moment pels pares i pels centres concertats en considerar que atemptava contra el dret d'elecció de centre.

Ara són molts els pares, tant de col·legis privats con-

certats com de públics, els que es queixen que no han aconseguit plaça al centre que desitjaven per als seus fills. Per unes motivacions polítiques evidents, s'ha substituït un sistema que amb prou feines produïa queixes per un altre que les genera en abundància. Em pregunto molts cops si realment els polítics estan al servei dels ciutadans i no del partit a què pertanyen.

CÉSAR SÁNCHEZ ORTÍN
Sant Cugat del Vallès

Del precursor a les columnes de l'Església

Pere Tena, bisbe auxiliar emèrit de Barcelona

Els sants en el misteri de Crist

Cada any, gairebé sempre tot just acabada la cinquantena pasqual, el Calendari litúrgic ens proposa, en aquests darrers dies del mes de juny, dues solemnitats de gran relleu per a la nostra fe cristiana: el naixement de sant Joan Baptista, el precursor del Senyor, i el martiri dels apòstols sant Pere i sant Pau. Deixem a part l'origen de la col·locació en aquestes dates de les dues solemnitats; el cert és que la situació actual en el calendari litúrgic ofereix una oportunitat per a una bona pedagogia del què és el culte dels sants en la litúrgia cristiana, i més concretament del significat que aquestes dues solemnitats tenen en la celebració del misteri de Crist.

Sabem prou bé, en efecte, que l'Església celebra sempre, en la litúrgia, el misteri del seu Senyor Jesucrist i que, àdhuc en les festes de la Mare de Déu, el centre d'atenció és l'obra de la salvació humana i la glorificació de Déu. Però també és cert que aquesta obra, i aquesta glorificació, es troba fructificada i rea-

litzada en les persones que han col·laborat de manera excel·lent amb la gràcia de l'Esperit Sant. Maria, la Mare del Crist, la primera entre tots. Després d'ella, la memòria de l'Església no s'oblida mai d'anomenar sant Joan Baptista, sant Josep, els sants apòstols de Crist i especialment sant Pere i sant Pau. És aquí on se situa, per a la litúrgia de l'Església, la celebració de les festes dels sants.

El precursor, Joan Baptista

L'originalitat d'aquesta festa és que sigui precisament la del naixement de Joan, i no pas la de la mort. Aquesta la celebra l'Església el dia 29 d'agost: el martiri de Joan Baptista. El fet que l'Església celebri el naixement del Baptista és un ressò de la narració de la visitació de Maria a la mare de Joan: «El nen ha saltat de goig en les meves entranyes!» Una vegada, durant la predicació, Jesús mateix va afirmar que entre els qui han nascut de dona, no n'hi cap de més gran que Joan Baptista.

El naixement de Joan és celebrat, com el de Maria, perquè és la presència en la història d'un fruit extraordinari de la gràcia de Déu. La litúrgia subratlla, en la festa del 24 de juny, el do de l'alegria messiànica: Joan Baptista, precursor de Crist, ja abans de néixer va saltar de goig pressentint el Salvador. «En néixer va portar al món una gran alegria» (Prefaci). Per això també la petició d'aquesta solemnitat és la gràcia de l'alegria espiritual (col·lecta), i l'Església es declara joiosa pel naixement de sant Joan Baptista (postcomunió). Aquesta alegria és, ella mateixa, l'alegria pasqual —*gaudium paschale*— que gustem en la resurrecció del Senyor.

Les columnes de l'Església

Si la celebració de sant Joan és profecia del misteri de Crist, la dels sants apòstols ho és de l'anunci i del testimoni personal, fins a la mort, d'aquest mateix misteri. La solemnitat de sant Joan se centra en el seu naixement; la dels sants apòstols se centra en la seva confessió de

fe i martiri. Podríem dir que les dues solemnitats emmarquen, en la història de la salvació, el misteri de Crist, són el seu abans i el seu després, si es pot parlar així, perquè no parlem només des d'una perspectiva històrica, sinó també d'una manera permanent en l'actualitat de l'Església de tots els temps.

Sant Pere i sant Pau són la síntesi de la formació de l'Església, amb els altres apòstols, però certament com els prínceps, és a dir, els primers i principals. «Aquests són els qui, mentre vivien en aquest món, van plantar l'església amb la seva sang» (Entrada). Tal com canta un himne del Càntoral litúrgic bàsic, són els amics del Crist als quals demanem: la llum que heu copsat i heu vist, reflectiu-la al nostre món!

Sant Joan Baptista ha quedat, en la tradició de l'Església, com aquell que continua preparant el camí del Senyor, fins al seu retorn. Sant Pere i sant Pau són, en la mateixa tradició, els fonaments i punts de referència de la fe de l'Església, una, santa, catòlica i apostòlica.

Per Eduard Brufau

El sant de la setmana

- ☐ Pescador del Mar de Galilea, germà de l'apòstol Andreu
- ☐ Cap dels apòstols, designat per Jesús pedra fundadora de l'Església
- ☐ Primer Papa, morí crucificat a Roma vers l'any 65
- ☐ Un dels apòstols de més devoció de tota la cristiandat

Simó, fill de Jonàs de Bet-saida, era, juntament amb el seu germà Andreu, un simple pescador del llac de Genesaret que va ser escollit per Jesús com a deixeble. Era un home d'un caràcter fort, a vegades impetuós, però també capaç de ser vençut per la feblesa en les circumstàncies més difícils. Aquesta manera de ser sovint ha estat presa com a molt representativa de la feblesa humana en general.

Jesús en va fer d'ell la pedra sobre la qual construiria l'Església, i per això el va rebatejar amb el nom de Pere, versió grega de l'arameu *Kefa*, que vol dir «roca». Efectivament, Simó Pere va ser el deixeble principal i quan Jesús va faltar va dirigir la incipient comunitat de Jerusalem. Per aquestes mateixes raons és considerat el primer Pontífex. Ell va ser sempre dels apòstols més

Sant Pere

propers a Jesús, i va ser un dels pocs testimonis privilegiats de la Transfiguració de Crist. Tanmateix, Pere, justament pel seu caràcter temperamental, es deixava endur per actituds poc constructives, com ara la ràbia —quan talla una orella a un dels soldats que volen detenir Jesús— o per la por —quan nega conèixer el Mestre quan aquest està detingut davant del gran sacerdot.

Però la gran humanitat de Pere i la seva fidelitat a Jesús es demostraran sobradament al llarg de la seva vida. Predicarà per les comunitats jueves d'Antioquia i Roma, i en aquesta darrera ciutat trobarà la mort, sota les persecucions de Neró, juntament amb sant Pau. Sant Pere va morir crucificat, però cap per avall a petició d'ell mateix: es considerava indigne de tenir exactament la mateixa mort que Crist.

CALENDARI DE LA SETMANA

Lectures de la missa,
santoral
i altres celebracions

(Cicle litúrgic C; ferial 2)

Temps de durant l'any

(Salteri: setmana 1)

JUNY

27. Diumenge

XIII de durant l'any. Verd. Lectures: 1 Reis 19,16b.19-21 / Salm 15 / Gàlates 5,1.13-18 / Lluc 9,51-62

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Ciril d'Alexandria, b. i doctor; Ladislau, rei; Zolie, mr.; beat Tomàs d'Orvieto, rel.

Festa Major: a Albanya, Montmeló, el Rourell i la Tallada d'Empordà.

28. Dilluns

Sant Ireneu (MO), Vermell. Lectures: Amós 2,6-10.13-16 / Salm 49 / Mateu 8,18-22

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Pau I, p.; Argimir, monjo i mr.; Santes, Marcel·la, mr.

29. Dimarts

Sant Pere i Sant Pau (S), Vermell. Lectures: Fets 12,1-11 / Salm 33 / 2 Timoteu 4,6-8.17-18 / Mateu 16,13-19

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Cir, b.; Santes, Maria.

Festa Major: a Abrera, Alfarràs, Alp, l'Ametlla de Mar, Bigues i Riells, Canet de Mar, l'Escala, Gavà, Lles de Cerdanya, el Masnou, Montbrió del Camp, Olivella, Perafita, Perafort, Premià de Dalt, Reus, Riudecols, Rubí, Sant Cugat del Vallès, Sant Pere Pescador, Sant Pere de Ribes, Sant Pere de Vilamajor, Sora, Tossa de Mar, Vilafant i Vilopriu.

30. Dimecres

Fèria. Verd. Lectures: Amós 5,14-15.21-24 / Salm 49 / Mateu 8,28-34. Si es vol: *Els sants protomàrtirs de l'Església de Roma (MLI), Vermell.*

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Marçal de Llemotges, b.; Santes, Emilià, vg.

JULIOL

1. Dijous

Fèria. Verd. Lectures: Amós 7,10-17 / Salm 18 / Mateu 9,1-8

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Domicià, ab.; Aaron; Santes, Elionor, mr.

2. Divendres

Fèria. Verd. Lectures: Amós 8,4-6.9-12 / Salm 118 / Mateu 9,9-13

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Procés i Martinià, mrs.; Bernardí Realino, Joan-Francesc Regis i Francesc Gerónimo, mrs.; beats Julià Maunoir i Antoni Baldinucci, mrs.

Festa Major: a Masarac.

3. Dissabte

Sant Tomàs (F), Vermell. Lectures: Efesis 2,19-22 / Salm 116 / Joan 20,24-29

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Heliador, b.; Jacint, mr.; Lleó II, p.

Festa Major: a Fontanilles.

Lectures bíbliques

Diumenge XIII de
durant l'any

Lectura primera

1Re 19,16b.19-21

Eliseu se'n anà amb Elies, i era el seu ajudant

Lectura del llibre dels Reis:

En aquell temps, el Senyor digué a Elies: «Ungeix Eliseu, fill de Safat, d'Abel-Mehulà, perquè sigui el teu successor com a profeta.» Elies se'n anà, i trobà Eliseu, fill de Safat, que llaurava amb dotze parelles de bous. Ell mateix guiava la dotzena parella. Elies, va fer com si passés de llarg, i li tirà a sobre el seu mantell de profeta. Eliseu deixà els bous, corregué darrere Elies i li digué: «Vaig a besar el pare i la mare i vindré amb tu.» Elies li digué: «Vés, torna a casa teva. Què t'he fet jo per impedir-t'ho?» Ell se'n tornà, prengué la parella de bous, els matà, va coure la carn amb la fusta dels arreu, convidà la gent i se'ls van menjar. Després se'n anà amb Elies i era el seu ajudant.

Salm responsorial

15

Guardeu-me, Déu meu, en vós trobo refugi.

Jo dic: «Senyor, ningú com vós no em fa feliç».

Senyor, heretat meva i calze meu,

vós m'heu triat la possessió.

R. Senyor, heretat meva i calze meu.

Beneït sigui el Senyor que em dona seny.

Fins a les nits m'amonesta el meu cor.

Sempre tinc present el Senyor,

amb ell a la dreta, mai no cauré. R.

El meu cor se'n alegra i en faig festa tot jo,

fins el meu cos reposa confiat:

no abandonareu la meua vida enmig dels morts,

ni deixareu caure a la fossa el qui us estima. R.

M'ensenyareu el camí que duu a la vida:

joia i festa a desdir a la vostra presència;

al vostre costat, delícies per sempre. R.

Lectura segona

Ga 5,1.13-18

Heu estat cridats a ser lliures

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Galàcia:

Germans, Crist ens ha alliberat de l'esclavatge i vol que siguem lliures. Mantingueu-vos així. No us sotmeteu altra vegada al jou de l'esclavatge. Vosaltres, germans, heu estat cridats a ser lliures. Mireu només de no convertir la llibertat en un pretext per a fer el vostre propi gust. Si us estimeu, poseu-vos al servei els uns dels altres. Perquè la Llei es troba tota en un sol precepte: «Estima els altres com a tu mateix.» Però si us mossegueu i us devoreu mútuament, penseu que acabareu destruint-vos. Ara, doncs, us dic: «Deixeu-vos guiar per l'Esperit, i no satisfieu els capricis de la carn. Perquè la carn es deleix contra l'Esperit i l'Esperit contra la carn. Esperit i carn lluiten l'un contra l'altre, per no deixar-vos fer allò que voldríeu. Si us deixeu conduir per l'Esperit, no esteu subjectes a la Llei.

Al·leluia

1S 3,9; Jn 6,68b

Parleu, Senyor, que el vostre servent us escolta; vós teniu paraules de vida eterna.

Evangeli

Lc 9,51-62

*Resolgué decididament d'encaminar-se a Jerusalem.**Us seguiré pertot arreu on anireu.*

Lectura de l'evangeli segons sant Lluc:

Quan s'acostaven els dies en què Jesús havia de ser endut al cel, ell resolgué decididament d'encaminar-se a Jerusalem. Envià alguns que s'avancesin, i ells, tot fent camí, entraren en un poblet de samaritans per buscar-hi allotjament. Però la gent no el volgué rebre, perquè s'encaminava a Jerusalem. En veure això, els seus deixebles Jaume i Joan li digueren: «Senyor, voleu que manem que baixi foc del cel i els consumeixi?» Però Jesús es girà i els renyà. I se'n anaren a un altre poblet.

Mentre feien camí algú li digué: «Us seguiré pertot arreu on anireu.» Jesús li respongué: «Les guineus tenen caus, i els ocells, nius, però el Fill de l'home no té on reposar el cap.»

A un altre, Jesús li digué: «Vine amb mi.» Ell li contestà: «Senyor, permeteu-me primer d'anar-me'n a casa, fins que hauré enterrat el meu pare.» Jesús li diu: «Deixa que els morts enterrin els seus morts, i tu vés a anunciar el Regne de Déu.»

Un altre digué a Jesús: «Vinc amb vós, Senyor, però permeteu-me primer que digui adéu als de casa meua.» Jesús li respongué: «Ningú que mira enrere quan ja té la mà a l'arada no és apte per al Regne de Déu.»

Vic

diòcesis

Funeral per Mons. Ramon Masnou, bisbe emèrit de Vic

■ «Va ser entre nosaltres la imatge i la presència del Bon Pastor», va afirmar Mons. Romà Casanova durant l'homilia

VIC.— Mons. Ramon Masnou i Boixeda, bisbe de Vic durant vint-i-set anys (entre el 1956 i el 1983), va morir el 9 de juny passat als 96 anys. La capella ardent va quedar instal·lada al Saló de Sínodes del Pa-

lau Episcopal de la ciutat, lloc per on van passar moltes persones, entre elles, Jordi Pujol, expresident de la Generalitat de Catalunya. Mons. Masnou va ser enterrat l'11 de juny a la catedral de Vic.

Ramon Masnou i Boixeda va néixer a Santa Eugènia de Berga. Va estudiar Humanitats, Filosofia i el primer curs de Sagrada Teologia al Seminari de Vic. Posteriorment, es va doctorar en Sagrada Teologia a la Universitat Gregoriana de Roma. El 1931 va ser ordenat sacerdot. Fins al 1936, va ser professor de Llatí i, des del final de la guerra civil fins al 1951, va exercir de professor de Teologia Dogmàtica al Seminari. També va fer de professor d'altres especialitats com ara Grec, Pedagogia Catequística...

Abans de ser bisbe també va dur a terme altres activitats com censor d'ofici, examinador sinodal, vocal de la Junta de la Casa Asil de Sacerdots, etc. Després de tres anys com a bisbe auxiliar, el 1956 va ser nomenat bisbe titular en morir el Dr. Joan Perelló i el 1983 el va substituir Mons. Josep M. Guix. Com a bisbe, va ser present a les quatre etapes del Concili Vaticà II i el van nomenar membre de la Comissió Conciliar de Litúrgia per designació del Papa. Durant la seva dilatada vida, també va destacar la seva obra escrita, amb diversos llibres i articles a revistes i diaris.

Dos arquebisbes al funeral

La catedral de Vic estava plena de gom a gom el dia del funeral. Entre els assis-

tents, hi havia el cardinal Ricard M. Carles, llavors arquebisbe de Barcelona, i Lluís Martínez Sistach, en aquell moment arquebisbe de Tarragona, a més d'onze bisbes de les diòcesis catalanes. El funeral, que es va caracteritzar per la seva austeritat, va ser presidit per l'actual bisbe de Vic, Mons. Romà Casanova, que va destacar de Mons. Ramon Masnou la seva dedicació a l'Església catòlica i la seva estima al poble català.

«El bisbe Ramon —va afirmar Mons. Romà Casanova en l'homilia— era un home profundament enamorat de l'Església catòlica i convidava amb la paraula i amb l'exemple a estimar-la. Amb aquest mateix esperit d'home d'Església, va participar en les sessions del Concili Vaticà II i el va aplicar a la diòcesi. El seu cor, però, també sofria per les faltes contra la comunió i la caritat d'aquells fills de l'Església que viuen oblidant el manament del Senyor: «Estimeu-vos els uns als altres com jo us estimo» i dels qui atempten

contra la unitat que Jesús va demanar al Pare: «Que tots siguin u, Pare, perquè el món cregui»».

L'actual bisbe de Vic va comentar que «el bisbe Masnou va ser entre nosaltres la imatge i la presència del Bon Pastor, Jesucrist, que dona la vida per les seves ovelles». Més endavant, va manifestar que «va viure el seu sacerdocí amb la fidelitat dels qui posen la mirada no en el que diran, sinó en la voluntat de Déu i en la fidelitat a l'Església i en el bé de la humanitat. Cal que recordem amb agraïment la seva tasca entre els adolescents i els joves, en la seva joventut. Una preocupació

que el va acompanyar durant tota la seva vida mostrant interès i propiciant iniciatives a favor de la veritable educació dels infants i joves».

Humilitat i fortaleza

Mons. Casanova va recordar que «tota la seva vida estava plena de treball per complir la seva missió de mestre del Poble de Déu en la predicació, ensenyaments i escrits. La plenitud del seu sacerdocí la va exercir en els sagraments a favor dels fidels. El seu ministeri de regir l'Església de Déu el va exercir amb la humilitat i la fortaleza dels qui confien, no en les seves

pròpies forces ni capacitats, sinó en la força de l'Esperit Sant que ens fa viure la «valentia dels qui experimenten la fortaleza dels qui solament confien en el Senyor»».

El lema del seu episcopat era «*Mane vobiscum domine*», tal com és present en el seu escut. Són les paraules que els deixebles d'Emaús van dir al pelegrí que caminava amb ells: «Resteu amb nosaltres, Senyor.» «La presència de Crist, el Senyor, enmig del poble de Déu, en tots i cadascun dels homes i dones

és el desig del veritable pastor. L'encontre amb el Senyor i la seva acollida és l'objectiu del veritable apòstol», va manifestar el prelat en l'homilia.

Segons Mons. Casanova, «el bon bisbe ha d'estimar la seva gent, la seva terra, la seva llengua, les seves tradicions, treballant perquè l'Evangeli de Jesucrist hi arrel·li i es mantingui allà on ja ha estat sembrat». Mons. Ramon Masnou va estimar sempre Catalunya. Ell mateix va escriure en la seva carta pastoral de comiat el següent: «Estimeu el país, aportant-hi tot el bé possible, en tots els ordres, ajudant a treure les xacres i noses que l'enlletgeixen.»

Després de la cerimònia, va tenir lloc l'enterrament a la capella de la Mare de Déu de Montserrat —patrona de Catalunya i de la ciutat de Vic— de la catedral, tal com ell havia demanat.

Lluís Molist

El bisbe Casanova va destacar el gran tarannà cristià de Mons. Masnou.

testimoni

Vida exemplar d'un home savi

Mons. Ramon Masnou i Boixeda, bisbe emèrit de Vic, ha mort després de portar una vida exemplar i ser complidor fidel de tot el que va ensenyar i predicar. Entre molts ensenyaments, sempre em va fer molt de bé el seu amor entranyable a l'Església i al Papa. Em va ordenar sacerdot el 21 de desembre del 1957. En els inicis del meu exercici pastoral, em va donar aquests consells perquè fos feliç en la meua vocació. Són els següents:

- 1.— Recorda durant tota la teua vida el que vol dir ser sacerdot.
- 2.— La manca de pregària és un dels grans mals de la nostra societat.
- 3.— En l'Eucaristia trobaràs el centre, el cim, la força i el forn per forjar la teua vida sacerdotal.

En aconseguir tot això, he pogut assaborir un avançament de la felicitat, única i veritable, que tan sols Ell pot donar. Quan m'he apartat d'aquests savis consells, he trobat buit i amargor.

Mons. Masnou va donar un gran exemple fins als últims moments. Vivia i practicava el que creia. Va ensenyar sempre amb coherència. Tot es concentra en una sola realitat: estimar i confiar. Que la nostra voluntat sigui la d'Ell. Si Jesús ens estima infinitament, no hem de témer mai els calvaris, les creus i les penalitats que poden venir-nos. A tots els catòlics els vull dir: penseu el que representeu en el món i el que vol dir ser batejat i ser catòlic i sigueu-ne conseqüents.

Mn. Miquel Rodríguez Sala

Moment en què Mons. Masnou ordena sacerdot Mn. Rodríguez.

SANTA MARTA SERVEIS ASSISTENCIALS A DOMICILI

- Assistència en postoperatoris, malalts crònics i temporals.
- Companyia a avis, desplaçaments a la consulta mèdica, etc.
- Tenim cura de nadons.
- També servei en clíniques
- Infermeres, auxiliars de clínica, puericultores, cuidadors/es

Tel. 932 453 758 / 932 315 227

Vic

Primera carta pastoral del bisbe Romà Casanova

■ Sota el títol d'«Anuncieu la bona nova de l'Evangeli», el prelat alerta sobre el «secularisme intern»

VIC.— Amb un format que en facilita una lectura amena i agradable, s'ha presentat la primera carta pastoral del bisbe de Vic, Mons. Romà Casanova, sota el títol d'*Anuncieu la bona nova de l'Evangeli*. Tal com ha destacat el prelat, ha volgut dedicar aquesta primera carta pastoral a l'evangelització perquè es tracta del tema de fons i de forma a l'Església de Vic.

«Són nous els temps que ens toca de viure amb nous reptes», afirma el bisbe Romà en començar la carta. «La pèrdua de la memòria de l'herència cristiana, la indiferència religiosa, el secularisme que ens envolta, la manca de suport social per viure la fe cristiana, caient en la crítica fàcil i en la burla sistemàtica de les actituds cristianes, o almenys l'oblit com si no existís, amb comunitats eclesials que es veuen amb febleses, fatigues, contradiccions, tot això, juntament amb el repte de la immigració que ens ofereix la possibilitat de l'acolliment i de l'acceptació, ens ha de fer prendre consciència dels nous temps i dels nous reptes per a una «nova evangelització»».

Després de recordar que l'Església és evangelitzadora en la seva mateixa essència, Mons. Romà Casanova afirma que «si no som i ens sentim Església no evangelitzem. Sense comunió amb l'Església tot el treball presumptivament pastoral que fem és en va»: «Si volguéssim evangelitzar sense comunió», afegeix més endavant,

«seria un treball inútil que en lloc d'edificar destruiria l'obra de l'Esperit en el cor de les persones».

En l'apartat «Evangelitzar en caritat», el prelat de Vic recorda que totes les realitats de dimensió caritativa, com Càritas i moltes altres obres, han de tenir prioritat en l'evangelització. «L'Evangeli s'ha de proposar sempre en la dolcesa de la caritat. La veritat mai no s'imposa per la força, sinó que sempre ha de ser proposada amb caritat a la llibertat de la persona humana.» Ja en el següent capítol, Mons. Romà Casanova indica que «la primera realitat de l'evangelització és la d'invocar l'Esperit Sant perquè actui en el cor dels homes i de les dones a qui volem portar Jesús».

«Tots hem de ser evangelitzadors», és el títol de l'apartat en què el bisbe de Vic

Portada de la carta pastoral.

afirma que «en la tasca de l'evangelització tots som corresponsables, perquè tots com a Església tenim la mateixa missió». En aquest sentit, parla dels laics i del caràcter específic de l'evangelització que duen a terme en el camp de la realitat secular: el món de la família, de l'escola, del treball, de la política, dels sindicats, dels mitjans de comunicació social... També parla dels religiosos i que «la seva presència en l'escola, en els hospitals, en

les obres socials, enmig de l'emigració... és també fonamental en aquest moment de l'evangelització». Pel que fa als diaques, són els qui amb la seva ordenació per al ministeri de servei fan present el Crist servidor dels homes, mentre que «en la tasca de l'evangelització els preveres són fonamentals, ja que ells són constituïts mestres del Poble de Déu, i per mitjà de la predicació, de la catequesi, de les celebracions, sobretot de l'Eucaristia, com també el seu guiatge de la comunitat, han de fer present Crist Pastor i Mestre del Poble de Déu». Finalment, afegeix Mons. Romà: «És tasca pròpia del bisbe vetllar perquè tots els agents de pastoral de la diòcesi compleixin aquesta integritat per tal que el Poble de Déu s'alimenti de la Paraula autèntica i de les aigües clares de la veritat.»

El bisbe Romà, després de recordar la importància de les vocacions sacerdotals per a l'obra de l'Evangeli, afirma que cal un relleu generacional —«Necessitem nous sacerdots»— i es mostra convençut que «el Senyor no ens deixarà sense els que necessitem per al servei de les nostres comunitats. No en tinguem cap dubte». Finalment, Mons. Romà Casanova insisteix un cop més que «ens cal retornar a la pregària i a la contemplació si volem viure amb profunditat el que som». I en aquest sentit, insta «a una serena i profunda revisió de les nostres realitats pastorals, preguntant-nos si realment evangelitzen i preguntant-nos també com podrien ser realitats encara més evangelitzadores». «Ens cal revisar amb profunditat perquè a poc a poc, gairebé sense adonar-nos-en, la realitat del secularisme, que vol dir viure com si Déu no existís, pot també haver entrat en el nostre cor, en les nostres famílies, moviments o comunitats.» És el que Mons. Romà Casanova descriu com «un secularisme intern». (C.C.)

55è Aplec de Matagalls

MATAGALLS.— El diumenge 11 de juliol tindrà lloc una nova edició de l'Aplec de Matagalls, que comptarà amb la missa concelebrada pel bisbe de Vic, Mons. Romà Casanova. Els actes començaran a dos quarts de deu del matí, amb la proclamació dels noms i la distribució de les medalles a la constància. A dos quarts d'onze, tindrà lloc la celebració eucarística. Ja a la tarda, a Viladrau, es procedirà a beneir i inaugurar la nova font del Sot de Can Rosell. Per a més informació: Joan Alsina, tel. 933 517 960, a/e jalsina@aplec.jazztel.es (C.C.)

El Cor Parroquial de Santa Maria d'Igualada festeja el mes de Maria

IGUALADA.— Continuant una ininterrompuda tradició que arrenca el 1939, el Cor Parroquial de Santa Maria d'Igualada, que dirigeix Coni Torrents, va participar tots els dissabtes del mes de maig en la funció del Mes de Maria, a la basílica de Santa Maria, abans de la missa vespertina.

Aquesta participació musical ha estat ininterrompuda des de la fundació de la Coral si bé ha anat variant en el transcurs dels anys, d'acord amb les instruccions del rector de la parròquia, tant pel que fa a l'horari com en la periodicitat.

El dimarts dia 31 es va fer la solemne

cloenda amb la intervenció en els cants de l'Eucaristia. En acabar, les cantaires es van reunir en un sopar de confraternització. També a la vigília —diumenge 30—, va haver-hi una trobada familiar, anomenada Festa de la Primavera, a la veïna vila de Capellades, en el transcurs de la qual es va fer una cantada als jardins del Museu Paperer, tal com es pot veure a la fotografia adjunta.

El Cor Parroquial de Santa Maria d'Igualada està format actualment per unes 25 veus femenines, i ha arribat en aquest mes de maig al seu 65è aniversari. (Leonard del Rio)

Bon dia!

Compren materials d'enderroc (teules, radiadors, fàbriques en desús, reixes, portals, etc.) i material antic (llibres, biblioteques, botigues velles, etc.).

Truqueu a en Raimon o en Pau al
972 645 262

RESIDÈNCIA GERIÀTRICA BON VIURE

Som a Horta, en una torre amb jardí, alimentació adequada, ascensor, sala d'estar, seguiment mèdic i sanitari, animació, caliu humana. Estadades temporals i indefinides. Poques places. Campoamor, 56 - Barcelona.

Tel. 934 274 453

Barcelona

Aparició de noves classes de pobres

■ La memòria del 2003 de Càritas reflecteix un augment en la quantitat i en la diversitat de la pobresa a Barcelona

BARCELONA.— A mesura que Barcelona creix cada any, creix la pobresa. Les víctimes són especialment la població immigrant, els joves amb contractes precaris i dificultats per accedir a un habitatge digne i els majors de 65 anys que subsisteixen amb pensions insuficients per viure dignament. Aquestes són algunes de les conclusions reflectides en la memòria del 2003 presentada per Càritas diocesana de Barcelona.

A la diòcesi de Barcelona, que engloba uns quatre milions d'habitants, Càritas va atendre gairebé 100.000 persones l'any passat a través de les Càritas parroquials, de parròquies i d'altres entitats. Amb tot, a l'hora de concretar xifres, la memòria presentada el 9 de juny passat es va cenyir a les 20.866 persones ateses directament pels serveis centrals de Càritas Barcelona.

D'aquestes, el 73% són immigrants, dels quals només el 6% tenen la seva situació regularitzada. «Estem creant una nova esclavitud», va declarar el director adjunt de Càritas diocesana de Barcelona, Salvador Obiols, i va incidir en la necessitat de regularitzar la situació dels estrangers que treballen perquè «estan sense contracte i, per tant, no cotitzen ni vetllen pel dia de demà».

Una situació que, en opinió d'Obiols, significarà que

«no tindran una pensió digna i, al final de la seva vida, Càritas haurà de tornar a rebre'ls». La directora de Càritas, Núria Gispert, especificava que «no es tracta de donar papers a tothom», sinó «cas per cas», que serveixi perquè «aflori l'economia submergida», perquè «no volem que els immigrants siguin ciutadans virtuals, sinó reals».

En referència a les pensions dignes, les dades recollides per Càritas revelen el creixement del nombre de persones grans que, tot i que es beneficien d'una pensió, «no tenen prou ingressos i viuen en el llindar de la pobresa, perquè tampoc no tenen un entorn que els ajudi», va explicar Salvador Obiols. Càritas calcula que unes 30.000 persones de més de 65 anys podrien trobar-se en aquesta situació a l'àrea de Barcelona. Segons afirmava Núria Gispert, es tracta en molts casos de gent que pertany a la classe mitjana i mitjana-baixa que viu sola, els estalvis de la qual s'han convertit en no-res amb el pas dels anys i que «no gosen recórrer als serveis socials o a Càritas» per haver de fer pública la seva situació de precarietat.

Els joves també són blanc de l'escassetat. N'ha augmentat el nombre dels que recorren a Càritas. Representen una quarta part del total de persones que demanen ajuda. La majoria treballen amb contractes escombraria, no poden accedir a un pis i els manca suport de l'entorn, va explicar Gispert. La situació laboral de les persones auxiliades per Càritas és significativa: el 74% no té feina i el 17% no té contracte. D'altra banda, segons va informar el seu secretari

Obtenir papers, una de les preocupacions dels immigrants.

general, Joaquim Sabater, els ingressos de Càritas Barcelona el 2003 van ser de 15,9 milions d'euros, un 78% dels quals són ingressos propis i la resta, subvencions públiques i privades.

Consuelo Chaves Mejuto

Visita de Mons. Sáiz a Conesti

BARCELONA.— Mons. Josep Àngel Sáiz, bisbe electe de Terrassa, va visitar recentment l'associació Conesti. Les seves paraules van omplir de satisfacció tots els presents: immigrants, pobres, voluntaris i, de manera especial, la junta de l'entitat. «Us animo —va afirmar Mons. Sáiz— a continuar la vostra tasca solidària. Aquesta associació actua com a Església. Tots formem l'Església catòlica. Hi entrem per la porta del baptisme. Tots som necessaris, hem de donar testimoni de la nostra fe i saber transmetre-la sobretot amb les nostres obres. No és possible romandre en l'autenticitat de l'Església de Jesús i oblidar els pobres. És el seu principal patrimoni.» El prelat va encoratjar tant les religioses de Sant Josep com els voluntaris a prosseguir la seva tasca d'ajuda al proïsme.

El bisbe va saludar especialment un nen que es preparava per fer la primera comunió i Joan Gavriloaie, musulmà, provinent de Moldàvia, que s'està pre-

Mons. Sáiz va lloar la tasca que desenvolupa Conesti.

parant per rebre el baptisme i la confirmació. L'acte va transcórrer satisfactòriament amb música i pregària i va acabar amb la benedicció de Mons. Sáiz. (C.C.)

Per la complementarietat de les escoles públiques i les d'iniciativa social

BARCELONA.— La Fundació Escola Cristiana de Catalunya (FECC) ha denunciat que en les darreres setmanes el Departament d'Educació de la Generalitat de Catalunya ha actuat freqüentment com si les famílies que han escollit una escola privada concertada per als seus fills no tinguessin els mateixos drets ni mereixessin el mateix tracte que aquelles altres que, pel motiu que sigui, ho han fet a les escoles de titularitat pública.

«El Govern de la Generalitat no pot actuar com si les escoles privades concertades fossin subsidiàries de les escoles públiques i, per tant, no tinguessin raó de ser per la seva oferta educativa i com a expressió de la llibertat d'ensenyament», consideren els responsables de la FECC. I afegeixen: «El decret que regula el procés d'admissió d'alumnes manté alguns preceptes que no respecten la legalitat vigent.» Des de la FECC, es promou «la complementarietat de les escoles públiques i de les escoles d'iniciativa social que són objecte d'una demanda evident per part de les famílies, sense privilegis ni discriminacions». (C.C.)

Lourdes. Font d'acollida.

Nova línia regular directa, sense transbord.

Sortides:	Tarifes	
dilluns, dimecres i divendres	anada	anar i tornar
sortides diàries del 26.07.04 al 05.09.04		
09h00 Barcelona Est. Autobusos Sants	38€	65€
09h30 Barcelona Est. Autobusos Nord		
11h00 Girona - Est. Autobusos	35€	60€
11h45 Figueres - Est. de Autobusos		
Tornades:		
dimarts, dijous i dissabte / sortides diàries del 26.07.04 al 05.09.04		
07h00 Lourdes. Est. de ferrocarril		

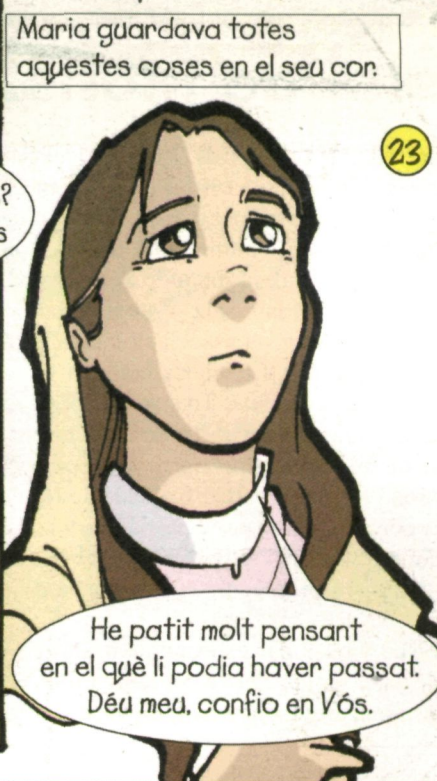
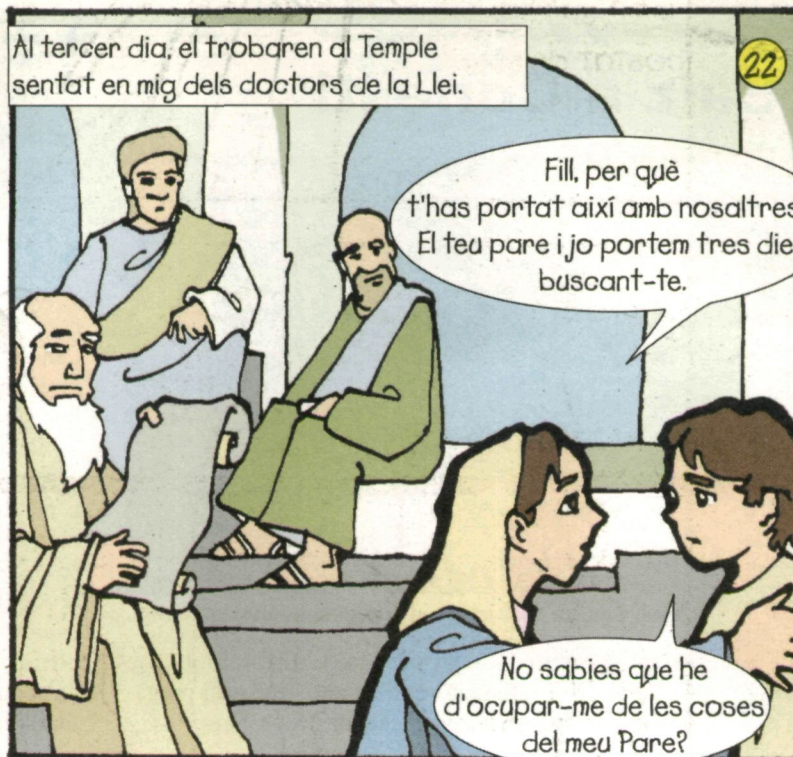
Possibilitat de contractar sols el transport o també l'hotel
Bus + hotel** habitació doble MP Cèntric. Des de 104€ per persona i nit.

Informació i reserves

93 402 69 36 – 93 490 40 00
o a la seva agència de viatges

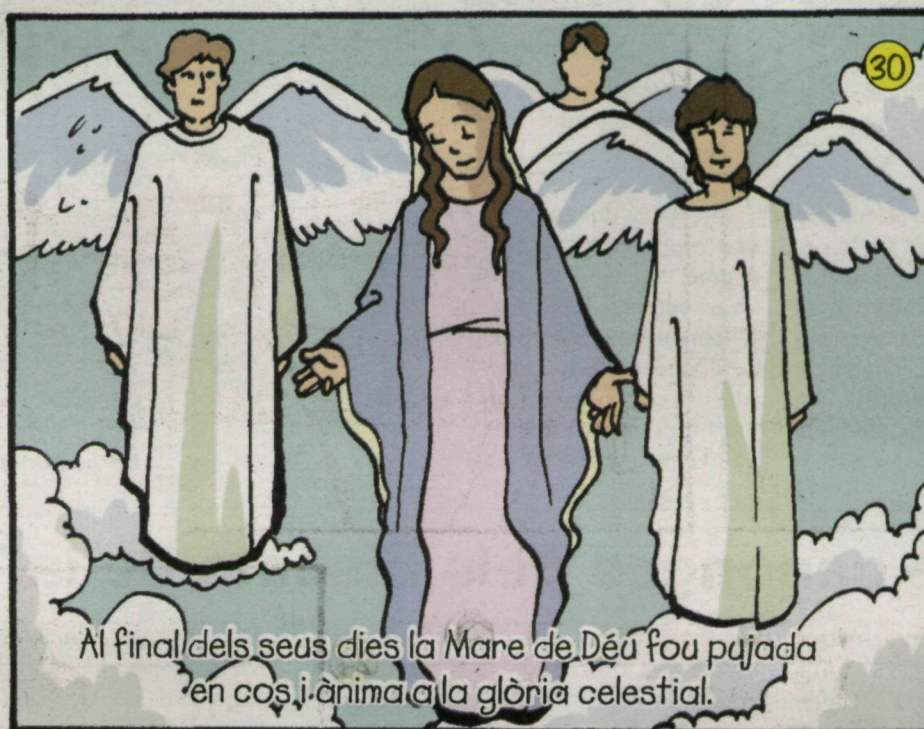
eurolines
GCI6MD VIAJES

Jesús crecía en sabiduría y gracia y obedecía a sus padres.

unes noces a Canà Jesús fa el seu primer
convertint l'aigua en vi ...

a Mare de Déu (i II)

¿En quins quadres apareixen aquestes virtuts de la Mare de Déu?

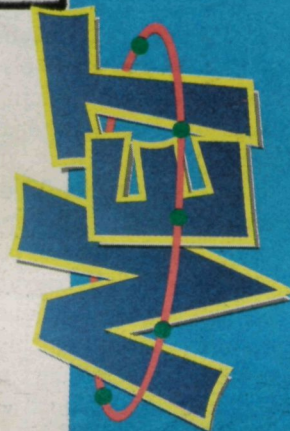
- A. Confiança en Déu: _____
- B. Servicialitat: _____
- C. Obediència a la voluntat de Déu: _____
- D. Humilitat: _____
- E. Sofriment com ofrena a Déu: _____

novembre: **BENAUANÇA 6**
desembre: **NADAL**

setembre: **BENAUANCES 3 i 4**
octubre: **BENAUANÇA 5**

juliol: **LA BIBLIA**
agost: **BENAUANCES 1 i 2**

TEMARI / 04

Telefon: 93 2042433

Tarragona

El Col·legi de la Mercè de Montblanc: 50 anys de formació amb un ideari cristià

■ Els arquebisbes Martínez Sistach i Martí Alanis van presidir els actes commemoratius

MONTBLANC.— Coincidint amb la festa de final de curs de l'agrupació escolar Mare de Déu de la Serra de Montblanc, el dissabte 5 de juny es va celebrar el 50è aniversari de la fundació del Col·legi Mare de Déu de la Mercè, que amb la integració del Col·legi del Carme de les Germanes Vedrines va donar origen posterior-

ment a l'actual centre educatiu, on es pot cursar des del preescolar fins al darrer curs de l'ESO. Cinquanta anys d'història són prou marge com perquè a l'acte de cloenda de la joiosa efemèride es donessin les mans una generació d'exalumnes que són els pares dels actuals escolars del col·legi.

De fet, el Col·legi Episcopal de la Mare de Déu de la Mercè ha sabut celebrar molt reeixidament la seva història a través de dos episodis diferenciats però intensament festejats. D'una banda, els primers quaranta anys, curulls de vivències i de records; de l'altra, els deu anys següents, que recullen l'època contemporània d'aquest emblemàtic col·legi de la Conca de Barberà.

Unes 400 persones es van aplegar a la Mercè per assistir a la missa que a les dotze del migdia va presidir l'arquebisbe de Tarragona, Mons. Lluís Martínez Sistach, concelebrada per l'arquebisbe Joan Martí Alanis, bisbe emèrit d'Urgell, exdirector i un dels principals impulsors del col·legi, juntament amb vuit sacerdots més. Entre els assistents, hi havia l'alcalde de Montblanc, Carles Carreras; l'exconseller Josep Gomis, que també va ser professor del centre, i altres polítics montblanquins que, en un moment o altre, han passat per la Mercè.

En l'homilia, l'arquebisbe Martínez Sistach va tenir un record pel cardenal De Arriba y Castro, que l'any 1953 va fundar el Col·legi de la Mercè, en una comarca amb precarietat de centres educatius. Al mateix temps, l'arquebisbe va defensar el dret dels pares d'escollir l'ensenyament religiós que desitgen per als seus fills, «en una societat democràtica on es reconeix de dret i la llibertat religiosa de les perso-

nes». Posteriorment, es va referir a la qüestió escolar, en el sentit que hauria de ser un tema d'Estat, que estigués per damunt dels partits polítics que s'alternen en el govern, «perquè és una qüestió de primera magnitud i demana una estabilitat que doni seguretat als pares i a la mateixa institució escolar».

En acabar la celebració litúrgica, Mons. Joan Martí Alanis, en un breu parlament, va recordar els esforços per dur endavant el projecte educatiu de la Mercè, a través del qual «vam intentar transmetre els coneixements per prosperar en els estudis i alhora infondre uns valors ètics, religiosos i morals, vàlids per a totes les cir-

cumstàncies de la vida». Una línia educativa que perdura avui dia, per la qual cosa «podem sentir-nos en satisfets», va concloure Mons. Joan Martí.

Seguidament, la Gna. Concepció Camino va rebre un quadre que reproduïx la imatge de la Mare de Déu de la Mercè que hi ha a la capella del col·legi, en reconeixement pels molts anys de servei que la comunitat de les Germanes Carmelites Teresianes va dedicar-hi durant l'època de l'internat.

Finalment, celebrants i poble fidel van accedir al cambril de la Mare de Déu de la Mercè per procedir al devot besamans mentre s'estrenaven els nous *Goigs de la Mare de Déu de la Mercè*, amb lletra de

Jaume Rocosa i música del mestre Francesc Bonastre.

L'animació i la festa es van traslladar als patis, amb actuacions de diversos elements del seguici popular de Montblanc, com ara els gegants i els nans, els bastoners i l'àliga. Va haver-hi temps per al retrobament entre antics companys i professors, i per recordar les inoblidables vivències de l'època escolar. Es dona el fet anecdòtic que dos exalumnes de Vimodí, l'Eixut i en Miró, des del pic del Perdiguero, on es trobaven fent alpinisme, van adherir-se a la jornada enviant un emotiu missatge. Els assistents es van reunir després en un dinar de germanor, servit al claustre de l'antic convent de la Mercè.

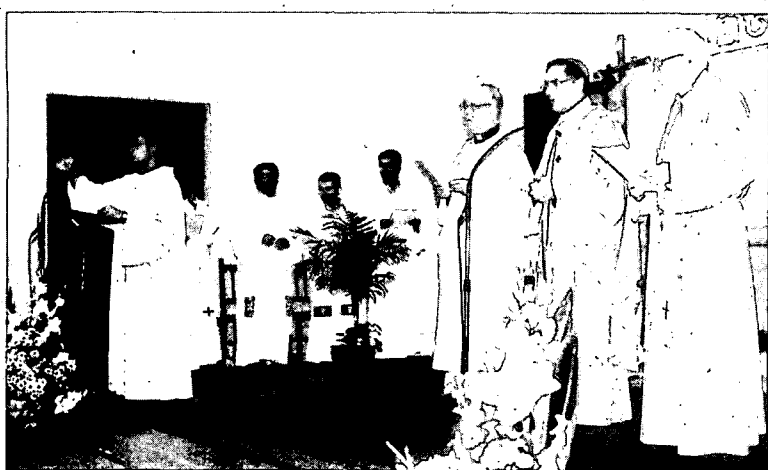
Actes paral·lels

Amb motiu de l'efemèride del 50è aniversari del Col·legi de la Mercè, s'han desenvolupat un seguit d'actes organitzats per l'AMPA i la direcció de l'agrupació escolar Mare de Déu de la Serra, com un cicle de conferències sobre diverses temàtiques i jocs florals. També es va fer la presentació del llibre *Quadern d'aniversari*, que recull el treball de diversos autors, profusament il·lustrat amb fotografies, sobre els darrers anys del col·legi.

Cal destacar el fet que l'aportació dels fidels durant la missa i els donatius recollits en una urna, durant la festa, van ser enviats a Rwanda, a benefici de la missió de Kampanga, on treballa Mn. Josep Cabayol, exprofessor de la Mercè. Ajuda que servirà per reconstruir una escola i una església malmeses pels terratrèmols de l'any 2002, entre d'altres necessitats.

Joan Boronat

Fotos: Joan Boronat

Durant la celebració de l'Eucaristia.

Els bastoners van fer la seva actuació.

Trobada de canonges dels bisbats de la Tarraconense

TARRAGONA.— La catedral metropolitana i primada de Tarragona va acollir la trobada anual, corresponent al 2004, de Capítols dels bisbats de la província eclesiàstica tarraconense i de l'arquebisbat de Barcelona. En total van ser 63 els canonges que van acudir a la cita fraterna, presidits per l'arquebisbe de Tarragona, Mons. Lluís Martínez Sistach.

A les onze del matí del 27 de maig passat, els representants dels Capítols de les vuit catedrals catalanes van ocupar el presbiteri de la catedral tarragonina per entonar els salms previs a la celebració de l'Eucaristia, oficiada per l'arquebisbe Lluís, a l'altar major de la santa església catedral. En l'homilia, Mons. Martínez Sistach va vincular els canonges amb les

seus catedralícies com a quelcom indissociable, i va indicar que l'església catedral està molt dintre del cor dels canonges i ocupa una bona part de la seva dedicació ministerial. L'arquebisbe també va considerar que els canonges són ben conscients de la important funció que els confia l'Església, com és la de celebrar els oficis litúrgics més solemnes a l'església catedral, al voltant del bisbe, fet que posa en relleu el mateix Concili Vaticà II.

En la seva allocució, l'arquebisbe també va fer referència als Capítols Catedrals en el sentit que «ajudeu ben palesament que la riquesa eclesial es realitzi en cadascuna de les vostres esglésies catedrals, on exerciu el vostre ministeri i col·laboreu íntimament en l'acció litúrgica del bisbe

diocesà, especialment a la catedral». Va recordar que el Concili Provincial Tarraconense del 1995, en una resolució vinculant, «tot valorant la catedral com a lloc ordinari de la funció episcopal, determina que s'accentui el caràcter de servei pastoral dels Capítols de canonges».

Així mateix, Mons. Martínez Sistach es va referir a l'ampliació de la Unió Europea, amb 10 països, que compta ja amb uns 450 milions d'habitants; a les eleccions europees, i a la imminent Constitució d'aquest continent: «És evident que aquest cos gegantí que és la Unió Europea necessita una ànima i cal que retrobi la seva riquíssima herència cristiana.» També va subratllar que la identitat d'Europa demana avui que els Capítols de

les catedrals europees prenguin més consciència del que poden i han d'aportar per tal que aquella herència cristiana, que hauria de ser reconeguda explícitament en la Constitució, «doni fruits abundosos en el present i en el futur». Per finalitzar, l'arquebisbe va exhortar a una bona preparació per a la nova Pentecosta, per tal de rebre més abundantment l'Esperit Sant, «que és l'amor infinit entre el Pare i el Fill i que omplirà el nostre cor d'aquest amor».

Acabada l'Eucaristia, els canonges van poder veure un muntatge audiovisual sobre les obres realitzades i les que hi ha en curs a la catedral de Tarragona, i posteriorment les van visitar. Després, els participants es van reunir en un dinar de germanor. (J.B.)

Solsona

Festa i tradició s'apleguen a Solsona amb motiu del Corpus

■ Mons. Traserra va dir en l'homilia que aquesta festa recorda el misteri de la fe

SOLSONA.— El Corpus ja el segle xv feia sortir gegants i bèsties al carrer que simbolitzaven per al poble els valors pagans i les passions, per llançar-se als peus de la imatge de Déu i exaltar-la, en el dia del seu homenatge. Avui aquesta festa de juny és un element més de la cultura popular d'aquesta ciutat. Elements com la processó, els ballets tradicionals dels gegants o la catifa de flors a la plaça de Palau es mantenen al llarg del temps malgrat els canvis de la societat.

La pólvora i les traques donen el tret de sortida a la festa el dijous dia de Corpus. Dissabte, al migdia, el pregoner acompanyat pels gegants i l'orquestra fa la tradicional cercavila convidant tothom.

Però el dia central és el diumenge, quan els trabucaires desperten els solsonins amb la cercavila i la corporació municipal, acompanyada per la pubilla i les donzelles d'honor i pels elements folklòrics, surten de la casa de la ciutat per dirigir-se a la catedral, on el bisbe de Solsona, Mons. Jaume Traserra, presideix la missa concelebrada.

En l'homilia, Mons. Traserra va recordar l'origen de la festa del Corpus, festa que recorda el misteri de la fe, «un misteri d'amor i personal de Déu mateix, que ha volgut desvetllar-se». Davant d'aquesta crida, Mons. Traserra va demanar als fidels una major actitud d'acolliment per rebre el misteri i «escotar la veu que ens convida a mirar sorpresos i joiosos el pa i

Mons. Jaume Traserra va presidir la celebració.

el vi», en contraposició amb la societat moderna, on, contradictòriament, no existeix el misteri i l'home és el centre de tot.

Després del'Eucaristia, la processó va sortir de la catedral en direcció a la plaça de Palau, que estava coberta per una catifa de flors amb motius dedicats al pintor Salvador Dalí. La catifa va ser realitzada, com és habitual cada any, per l'Agrupament Escolta Claret.

Seguidament, va tenir lloc l'exhibició a la plaça Major dels ballets tradicionals d'òssos, cavallets, drac, nans, ball de bastons, àliga i gegants.

Dia de la Caritat

Coincidint amb la jornada del Corpus, Càritas ha celebrat el Dia de la Caritat

d'aquest any sota el lema «On són els últims», una interpel·lació amb què es pretén cridar l'atenció sobre la realitat dels últims, aquelles persones que no compten amb recursos perquè el seu deteriorament és tan gran que les seves xarxes familiars i socials d'atenció estan destruïdes.

Són aquestes les persones amb les quals Càritas se sent cridada a complir el mandat evangèlic de «doneu-los vosaltres menjar». Avui dia «donar menjar» a aquestes persones que són els últims de la nostra societat és ajudar-les a recuperar l'autoestima, a recuperar per a ells mateixos la dignitat que mai no haurien d'haver perdut i la consciència que Déu els estima per sobre de tot. És, també, donar-los feina o la formació per buscar-la; és donar-los un sostre digne o un treball per poder-lo pa-

Dades de Càritas diocesana

El total de recursos invertits durant l'any 2003 ha estat de 467.875 euros, que provenen en un 67% de particulars i en un 33% de subvencions oficials.

Són 31 les Càritas parroquials de la diòcesi de Solsona que han treballat en els diferents serveis. Entre totes han atès un total de 5.557 persones. Els col·lectius més nombrosos són les persones sense llar (1.774) i els immigrants (1.439). Segueixen les persones grans (785); les que han tingut ajudes d'acollida i d'assistència (532); les famílies (346); els infants (345); els drogo-dependents (190); els joves (135); i els reclusos (11).

El nombre de voluntaris i de voluntàries implicats en els diferents programes és de 649. I els treballadors contractats són 21, amb una mitjana de 24 hores la setmana cadascú.

gar; és donar-los menjar, vestit, educació; és fer-los costat, companyia i donar-los suport.

Càritas és conscient que aquest treball permanent d'atenció als últims i als no atesos és un compromís a què estem cridats el conjunt de la ciutadania. Per això cada any, cada dia, Càritas continua apel·lant a la solidaritat de tots, i no només per buscar ajuda econòmica, no només per convidar a les accions de voluntariat, sinó també per convidar tothom a fer un cop d'ull per descobrir qui és l'últim del nostre entorn i interessar-nos-hi.

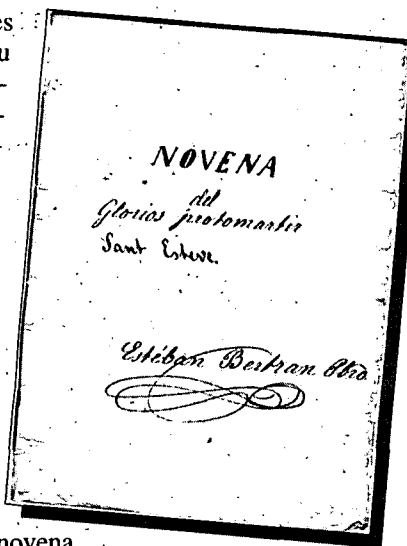
Ramon Estany
Fotos: Ramon Estany

Una novena dedicada a sant Esteve ingressa a l'Arxiu Històric Comarcal

SOLSONA.— El mes de maig passat, l'Arxiu Històric Comarcal va ingressar en el seu fons documental una novena manuscrita de la segona meitat del segle XIX. Es tracta de la novena del gloriós protomàrtir sant Esteve.

Una novena és un llibre que conté les oracions i els actes que durant nou dies es dediquen a una devoció o culte especial. Molt sovint es fan per preparar una festa i el darrer dia de la novena coincideix amb el dia de la celebració.

Aquesta, en concret, escrita pel prevere de la diòcesi de Solsona Esteban Bertran (nat a Mollerussa i mort el 9 de maig del 1872 a Miralcamp) és dedicada a sant Esteve d'Olius. Consta de 32 pàgines en un format de 22 x 16 cm, que s'estructura en tres grans blocs. En primer lloc, i sota el nom de *Notícia històrica*, es fa una breu referència a la devoció de sant Esteve, a com es van aplegar les relíquies a Olius i la celebració que es va fer a la seva

arribada. Seguidament, tenim la *Novena* pròpiament dita, dividida en les accions que s'han de dur a terme durant aquests nou dies, la qual és precedida per una advertència de com s'han de fer els actes i les oracions. Finalment, l'autor inclou els *Goigs i Càntics* a sant Esteve.

L'interès del document rau en el deteniment que l'autor fa en l'explicació de com se celebrava, el 3 d'agost, la festa de Sant Esteve a Olius. Hi podem trobar com a curiositat que la relíquia va arribar a l'esmentada vila fruit de la intercessió que un sacerdot fill d'Olius va fer davant de Gregori XVI. Aquest capellà, mentre es trobava a Roma, va intercedir, sota l'encàrrec del rector d'Olius, Francesc Malagarriga, davant del Pontífex perquè la relíquia fos donada a aquesta població del Solsonès.

Aquest document ha ingressat a la Col·lecció de Documents i Manuscrits de l'Arxiu Històric Comarcal i és d'accés lliure. (R.E.)

Restauen la imatge de Sant Joan de Solsona

SOLSONA.— Ja és aquí la nit més curta de l'any, que se celebra en honor de sant Joan, i la figura que presideix la plaça més emblemàtica de Solsona ha d'abillar-se per a l'ocasió. En aquests moments, la imatge de sant Joan es troba al taller de l'artista solsoní Manel Casserras per ser restaurada.

Aquesta peça d'estil barroc i de gran valor artístic, que va ser reparada per última vegada a començament dels anys setanta pel desaparegut Manel Casserras (pare), és troba ara força deteriorada, a causa de la seva situació a la intempèrie, únicament sota la coberta de la capella, on es veu sotmesa a les inclemències del temps. Per aquest motiu, l'Ajuntament solsoní ha cregut convenient restaurar-la.

Les feines consistiran, primer, a fer caure la capa de guix superficial més afectada per la humitat i, després, a procedir a un nou enguixat. A més, amb tela es tapan les possibles fissures de l'escultura. Posteriorment, Casserras polirà i policromarà pràcticament tota la peça.

La figura de sant Joan de la plaça solsonina, que es representa acompanyada d'un corder, té les característiques pròpies de la iconografia barroca: el realisme, l'expressió clara dels sentiments en el rostre i dels gestos, així com la representació del moviment. (R.E.)

Girona

Assemblea Diocesana de Càritas

■ El bisbe Carles Soler va afirmar que l'objectiu de Càritas és acollir els necessitats de casa, del país, del món

BANYOLES.— El dissabte 22 de maig passat, a la casa d'espiritualitat Narcís Jubany de Banyoles, es va celebrar l'Assemblea Diocesana de Càritas. Va ser presidida per Mn. Esteve Sureda, delegat episcopal de Càritas diocesana de Girona, i per Salvador Maneu, secretari general de l'entitat. L'acte va comptar en tot moment amb la presència del bisbe de Girona, Mons. Carles Soler, i amb representants de les Càritas parroquials.

L'acte es va desenvolupar a la casa d'espiritualitat Narcís Jubany.

A l'matí es van iniciar els diferents actes del programa amb la presentació, acollida i salutació als participants de l'assemblea. La presentació dels temes va començar amb l'exposició de Mn. Esteve Sureda sobre la radiografia de Càritas dins de la diòcesi de Girona i el comentari de la memòria del 2003. Va parlar de l'acció social, els recursos humans, els recursos econòmics, conclusions i perspectives de futur.

Mn. Sureda va destacar que el compromís de Càritas és amb les persones excloses. Hi ha un total de 22.053 persones ateses. Càritas forma un teixit solidari que pretén ser un espai de trobada per a totes aquelles persones que vulguin lluitar per una societat més justa i solidària. En total hi ha 1.093 voluntaris que participen en juntes parroquials, al servei d'acollida, atur, família, formació. Els recursos econòmics provenen de persones i entitats que desitgen un món més just i que han confiat en Càritas. Els recursos econòmics pels programes de l'any 2003 han ascendit a 2.046.408,72 euros.

El NIF de Càritas

La ponència següent va anar a càrrec d'Antoni Borràs sobre el NIF de Càritas i el pla d'acció. Es va parlar de la política fiscal de Càritas i de la importància d'utilitzar el NIF a l'hora de portar una comptabilitat correcta i transparent. Fins ara, de les 70 Càritas parroquials que hi ha a la diòcesi de Girona, només ho fan vuit Càritas parroquials, una mica més del 10%.

Antoni Borràs va insistir que a l'hora de presentar la radiografia i la memòria del 2003 trobava a faltar la rigorositat. És una memòria parcial, ja que falten xifres de 60 Càritas parroquials. Aquest fet fa que les conclusions a què s'arriba analitzant i estudiant les xifres siguin enganyoses i errònies. Es desconeix, per tant, tota l'envergadura real de la tasca de Càritas diocesana.

Cal promocionar la tasca de Càritas i aconseguir prou diners a través de potenciar altres recursos, ja que les col·lectes i donacions estan estancades. S'ha de recórrer a empreses i institucions, que demanen els comptes clars ja que és lògic

que vulguin saber el destí final dels diners que donen. Per això no hi ha altre camí que la col·laboració i l'ús del NIF de Càritas en els comptes corrents i a totes les factures. El ponent va acabar animant a utilitzar el NIF i va oferir l'ajuda de Marta Dilme, responsable de l'Administració de Càritas, que resoldrà qualsevol dubte que les juntes parroquials tinguin sobre aquest tema.

«Un futur per a tothom»

A continuació, va prendre la paraula Mn. Joaquim Giol, delegat de la Comissió diocesana del Secretariat de Migracions de Girona, que va analitzar el document *Un futur per a tothom*, de Càritas espanyola. Consta de dues parts. La primera analitza el context i la situació actual de les noves migracions, i la segona, la visió de Càritas, orientació i línies d'acció. L'ori-

intervé l'acció de Càritas diocesana, que obre possibilitats de futur per als novins.

Cal que des de l'àmbit econòmic, cultural i sociopolític es dignifiqui la persona, se li reconeguin els drets en tots els àmbits de la societat. El nou context global fa impossible explicar separatament els problemes dels països del Nord i del Sud. Aquest és el motiu pel qual qualsevol anàlisi dels actuals fenòmens migratoris busca la interrelació entre immigració i desigualtats econòmiques i socials. Qualsevol anàlisi de la pressió migratòria sobre els països demana una contextualització adequada i una reflexió sobre les causes que provoquen aquest fenomen. Europa i Espanya són receptores de la immigració. Els moments històrics europeus a destacar són l'acord de Schengen (1985), el Tractat de Maastricht (1992) i el Consell Europeu de Tampere (1999).

L'assemblea va instar a assumir la defensa pública dels immigrants.

gen del document radica en la forta inquietud que provoquen els problemes de la immigració. Molts dels que es consideren efectes de la globalització no són el resultat dels processos inevitables o naturals sinó conseqüències de decisions humanes en l'àmbit polític que poden ser modificades. L'emigració comença amb la fugida del país d'origen perquè no hi ha futur i l'arribada al país nou, on esperen trobar feina i una integració. En aquest procés

L'Estat espanyol tampoc no té un projecte coherent que articuli de manera adient almenys tres elements essencials: l'aclariment del que significa la paraula *integració*, una gestió de fluxos consistent i un compromís a favor del codesenvolupament amb els països d'origen.

Sobre la visió del fenomen de la immigració de Càritas, s'ha de recalcar la crida de Déu a escoltar la veu dels exclosos. El Papa ens anima a exercitar la misericòrdia

pacient i eficaç cap als que ja viuen entre nosaltres, i ens demana que analitzem les causes que expliquen l'augment migratori cap als països del Nord. Orientar, per tant, la nostra acció és la tasca principal, sense oblidar vuit principis bàsics com ara defensar el dret de les persones a emigrar, assumir la defensa pública dels immigrants, afavorir un canvi de mentalitat, reivindicar l'estratègia global de codesenvolupament, apostar per polítiques d'integració, col·laborar amb associacions de suport als immigrants, oferir una atenció especial als immigrants sense papers i suscitar dins i fora de l'Església una reflexió serena sobre els reptes que planteja la convivència de tradicions culturals diverses.

Mn. Giol creu en la necessitat de trobar fórmules creatives i obertes per afrontar el problema dels sense papers. Cal un pacte ampli, no es demanen fronteres obertes, ni papers per a tothom, però no podem oblidar que tractem amb persones que busquen un futur en països democràtics les polítiques dels quals han de seguir aquest camí de defensa de la igualtat i la justícia. Mn. Giol també va destacar que, tot i que puguem parlar de precarietat en l'àmbit diocesà, no s'ha d'oblidar que a Espanya la feina de Càritas és consistent i positiva, és seriosa i coherent.

Acollir els necessitats

El bisbe Carles Soler va afirmar que Càritas és l'Església i que el seu objectiu és acollir els necessitats de casa, del país, del món.

Passar per un estat de precarietat, va continuar el prelat, no és ser inferior, l'Evangeli ho deixa clar, els pobres estan presents en Crist, són germans en Crist. Va destacar el servei del voluntariat com a fonamental, com a eix de l'Església. Són testimonis de fe i d'esperança, per aquest motiu l'acció de Càritas s'ha de veure, ha de ser clara i transparent com l'amor, que és càlid, disponible i actiu, en definitiva és l'amor de Crist. El bisbe de Girona va acabar agraint el servei de tots els que treballen per a Càritas diocesana i els va animar a continuar per aquest camí.

La trobada es va acabar amb les paraules de comiat i agraïment de Mn. Sureda i el desig de tornar-se a trobar el proper mes de novembre. Cada grup, el de la Bisbal, la Garròtxa i Girona, va elaborar les seves conclusions, de les quals destaquen les següents: elaborar propostes sobre la captació de socis, la seva formació i un interès especial a animar els joves; establir un reglament per a l'ús del NIF i animar els rectors a fer-lo servir; denunciar davant dels mitjans de comunicació la supressió d'ajudes; i comunicar a les altres Càritas les conclusions i animar-les a participar-hi.

Merche Ginés

Lleida

Lleida fa l'opció pels agents de pastoral

■ Un total de 150 persones van participar en l'Assemblea Diocesana

LLEIDA.— Sota el lema «Aneu també vosaltres a la meua vinya», la sala d'actes del col·legi Maristes Montserrat de Lleida va acollir el diumenge 6 de juny la celebració de l'Assemblea Diocesana 2004, en la qual van prendre part activa més de 150 assistents. El tema central de l'assemblea va ser enguany *Els agents de pastoral, preparats en el Departament de Pastoral Aplicada de l'Irel i la seva inserció en els grups d'acció pastoral*.

Tema que el mateix bisbe Francesc X. Ciuraneta, que va ser present a l'assemblea durant tota la jornada, va qualificar de «molt important per al futur del servei pastoral de la diòcesi i al qual tots poden aportar la seva reflexió».

L'assemblea en ple va ratificar com a preferencial l'opció pels agents de pastoral, vista com una nova figura al servei de l'evangelització, en la línia d'obrir nous camins, d'acord amb les directrius del Pla Pastoral 2002-2005. Així mateix, els agents de pastoral faran més palesa i engrescadora la participació dels laics en la gestió pastoral, tot actualitzant la presència de l'Església en la societat.

A les 9.30 del matí va tenir lloc l'acollida dels participants i, tot seguit, el bisbe de la diòcesi va saludar i va donar la benvinguda als assembleistes. En la seva intervenció, Mons. Ciuraneta va definir l'agent

de pastoral com aquell laic o laica, religiós (no ordenat) o religiosa, a qui el bisbe confia un servei pastoral, en el si d'una comunitat cristiana concreta, per a un temps determinat. També va enumerar els trets comuns d'aquests agents, entre els quals podem destacar la maduresa humana i cristiana i una vida cristiana activa i testimonial, al servei de la missió de l'Església.

Els agents de pastoral són ja 41

Tot seguit, Carles Sió, coordinador de l'Irel, va parlar de *La realitat dels agents de pastoral al nostre bisbat*. Sió va començar la seva intervenció referint-se al dinamisme educador de l'Irel, en el si del qual va néixer el Departament de Pastoral Aplicada (DPA), on enguany i després de dos anys de formació han acabat la seva preparació un total de 41 diocesans. Tot seguit va

L'assemblea va tenir lloc al col·legi Maristes Montserrat de Lleida.

presentar els objectius del DPA i va presentar el perfil que ha de tenir l'agent de pastoral i la corresponsabilitat com a eina pastoral.

La ponència de Carles Sió es va enriquir amb el testimoni que van oferir quatre agents de pastoral. Teresa Masip, de la parròquia de Sant Jaume, va parlar del valor de la comunitat i va destacar la donació com el millor d'aquests valors. Per a Teresa Masip, la fe s'ha de viure en comunitat i cal ser constructors de comunitat i viure-la.

Joan Carles Nicuesa, de la parròquia de la Sagrada Família, va tractar sobre la importància de ser enviat, que ell va qualificar com «una necessitat, ja que allà on no pot arribar l'Església, pots arribar-hi tu com a laic». Josep Ramon Esteve, de la parròquia d'Alcarràs, va oferir el seu testimoni envers l'acompanyament que ell havia realitzat, com a pràctiques, a l'Hospital Arnau de Vilanova: «He parlat de Jesús i de l'Evangeli amb els malalts... M'he fet gran amb ells.» Finalment, Carme Ibarz, de la parròquia de Sant Ignasi dels pares jesuïtes, va fer la seva intervenció dedicada a la necessitat de formar-se, i va afirmar que cal afermar els coneixements i aprofundir en l'essència de l'ésser humà. Finalitzada aquesta primera part, va començar el treball en grup. El matí va acabar amb la celebració de l'Eucaristia, presidida pel bisbe i concelebrada per sis preveres i un diaca.

Després de dinar, es va iniciar el plenari

i la presentació de la síntesi del treball en grup, que va fer Judit Tarragó. Mn. Daniel Turmo, secretari general del bisbat, va fer un resum de les qüestions tractades en el Consell Presbiteral i en el Consell Pastoral durant tot aquest curs, que ha estat de veritable treball.

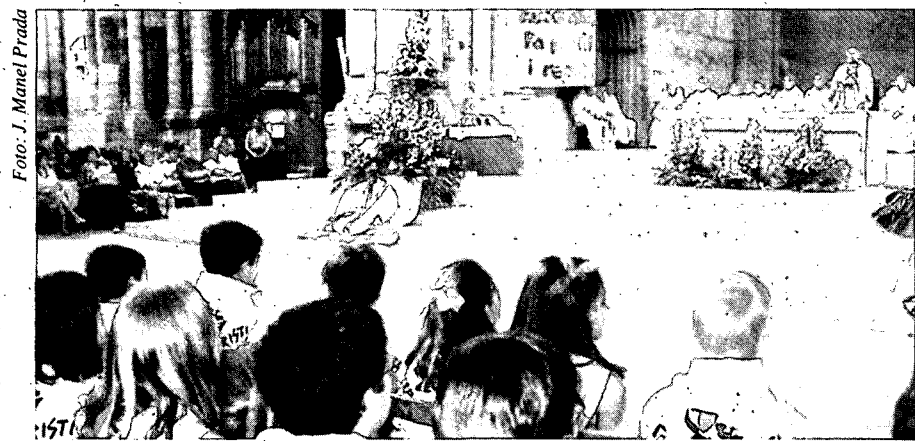
Abans de la cloenda, va haver-hi un espai per a les comunicacions d'experiències i d'accions positives que es fan a la diòcesi. Així, es va donar informació del Telèfon de la Família, de les Trobades Familiars, de Ràdio Principat i del programa de joves que emet la COPE, de l'atenció als novinguts, dels projectes «Arrels cristianes a Lleida» i de la Pastoral Penitenciària.

En un segon torn, es va parlar, a més, del procés obert a la diòcesi per a la beatificació dels sacerdots i laics màrtirs del 1936 al 1939, així com de les activitats de l'Hospitalitat de Lourdes, de Càritas, de les obres de l'Acadèmia Mariana i de les activitats de la Fundació Verge Blanca. Finalment, Joan Lluís Salinas va fer un resum-síntesi de la realització de les accions del Pla de Pastoral *Obrint nous camins*.

L'assemblea va acabar amb les paraules del bisbe Francesc Xavier, que va agrair el treball fet i va animar a continuar el camí de l'evangelització. També va convidar els presents a seguir endavant, això sí, amb l'impuls que ha de donar aquesta nova figura dels agents de pastoral a l'Església de Lleida.

Jordi Curcó

Els infants de Primera Comunió, protagonistes del Corpus

Els infants van acudir en ple a la celebració.

LLEIDA.— Prop de 150 infants de Primera Comunió, acompanyats de pares, familiars i amics, van respondre a la invitació que els va fer per carta el bisbe de Lleida per participar activament en la diada del Corpus.

La celebració va tenir lloc, com és costum, en el marc incomparable de la Seu Vella de Lleida, que una vegada l'any, el diumenge de Corpus, retorna a la seva funció d'antiga catedral dels lleidatans.

Nombrosos fidels omplien les naus basilicals del temple, amb una destacada presència dels infants de Primera Comunió, que lluien mocadors amb símbols eucarístics al coll i que van participar activament en tota la celebració.

Mons. Francesc X. Ciuraneta va presidir l'Eucaristia, que va ser concelebrada per una trentena de preveres i de religiosos. La primera part de l'homília la va dedicar especialment als infants, per

agrair-los la seva presència, així com les nombroses cartes que havia rebut en contestació a la que ell els havia enviat. Als fidels en general, els va animar a viure una profunda i autèntica vida eucarística, amb comunió amb Crist i amb els germans, referint-se especialment al Dia de Càritas.

Finalitzada l'Eucaristia, es va iniciar la processó eucarística, que va sortir de l'interior de la catedral pel claustre i per la Porta del Apòstols cap a l'exterior. El bisbe de la diòcesi va portar la custòdia sota tàlem, i va traslladar els Cos de Crist fins a l'esplanada dels absis de la Seu Vella, on va tenir lloc l'acte final d'adoració a l'Eucaristia i la benedicció.

Els infants, davant de l'altar eucarístic, van protagonitzar la cloenda de la festa del Corpus. Amb els mocadors a la mà, fent-los voleiar, van entonar el cant de comiat amb un fort «Mans, mans, mans a les mans...» (J.C.)

CASA GAY

SERVEI DE LLOGUER
Des del 1860

C/ Puigcerdà, 100-102
08019 Barcelona

Tel. 933 080 104 - Fax 933 087 193

Lloguer de: cadires, taules, tarimes, passarel·les, tanques metàl·liques, parament de taula, estovalles, peanyes per a protocol, penja-robes...

Muntatge de: festes, concerts, reunions, exàmens, congressos, conferències, desfilades de modes, banquets i tota classe d'actes a petita o gran escala.

CASA GAY Vendes Hostaleria: c/ Roger de Llúria, 12-14 - 08010 Barcelona - Tel. 933 181 495
Servei de lloguer: c/ Puigcerdà, 100-102 - 08019 Barcelona - Tel. 933 080 104

Lleida

Eucaristia per a la beatificació de la M. Esperança González

LLEIDA.— El bisbe de Lleida, Mons. Francesc Xavier Ciuraneta, va presidir el dissabte 29 de maig una solemne Eucaristia en què es va demanar la beatificació de la M. Esperança González, procés que es troba molt avançat a Roma. Tant és així, que ja ha transcendit la possibilitat que el papa Joan Pau II la declarí venerable.

L'Eucaristia va ser concelebrada per Mn. Ramir Viola i Mn. Salvador Gené, director de l'Acadèmia Mariana, i es va celebrar a la capella de la residència del Cor de Maria de Lleida, casa mare de la Congregació de les Missioneres Esclaves de l'Immaculat Cor de Maria.

La celebració va ser organitzada per commemorar el 171è aniversari del naixement de la seva fundadora, la mare Esperança González, i el 142è de la fundació de la congregació, que té les arrels a la ciutat de Lleida. Totes dues commemoracions s'escauen en ple mes de maig.

El bisbe Ciuraneta va centrar l'homilia en la festa de la Pentecosta, la Pasqua de l'Esperit amb la qual, en paraules del prelat, comença la nostra pasqua viscuda. En aquest sentit, unint la Pentecosta amb la mare Esperança, Mons. Ciuraneta va dir que ella va viure intensament la Pasqua de Crist: «Tota ella centrada en l'amor a Crist. Ell és el seu model i configura tota la seva

vida a la de Crist, amb la força de l'Esperit, serà Ell el seu treball. Un treball que un biògraf descriu segons aquests passos: el mirava [a Crist] per observar-lo; l'observava per imitar-lo i l'imitava per seguir-lo. I de l'amor a Déu, com el de Crist, va aprendre l'amor i la misericòrdia amb els necessitats, com aquelles noies exposades a tota classe de perills. Ella, impulsada per l'Esperit d'amor de Jesucrist, va ser un do de Déu per als seus conciutadans i, entre aquests, els més senzills i humils, els més pobres, els més necessitats d'afecte i d'ajuda. La seva vida, amb l'impuls i la força de l'Esperit, va ser una vida lliurada als germans.»

El bisbe Ciuraneta va acabar l'homilia amb una pregària: «Demanem avui al Senyor la seva prompta beatificació i que aquest sigui un do de Déu per a tota l'Església i la seva congregació. La seva fidelitat a l'Esperit de Jesucrist ha de ser exemple i estímul per a la nostra pròpia santificació.»

La mare Esperança González va néixer a Lleida el 19 de maig del 1833 i va morir el 5 d'agost del 1885, víctima del còlera. Encara avui, a la casa mare de la congregació a Lleida, es conserva l'habitació on va morir la fundadora, convertida en petit oratori.

El 21 de maig del 1862 va fundar la congregació d'Esclaves Filles de l'Immaculat Cor de Maria. Ho va fer a la seva ciutat de Lleida, on aixecaria el primer convent, instal·lat a l'avinguda de Catalunya, avui convertit en residència femenina i casa mare de la congregació. Les missioneres, amb el seu particular carisma d'educar, d'atendre i d'acollir noies necessitats, tenen cases a Figueres, Jaca, Barcelona, Madrid, Maó i Lleida. També són presents en països de Sud-amèrica i a les Filipines.

La mare Esperança González és filla de Lleida.

El proper mes de juliol, la casa general de les Missioneres Esclaves de l'Immaculat Cor de Maria, a Madrid, serà l'indret de celebració del seu Capítol General per tractar de la vida i del carisma de la congregació, el seu present i futur, i escollir la nova superiora general, que fins a l'actualitat és Júlia Marín.

Jordi Curcó

TARRAGONA

Tarrés acollirà el X Camp de Treball Missioner

TARRÉS.— Les delegacions diocesanes de Missions de Catalunya i les Illes organitzen del 14 al 24 de juliol el X Camp de Treball Missioner, que tindrà lloc a Tarrés (Garrigues). Es tracta d'una experiència personal i de grup, adreçada a joves a partir dels 16 anys, que enriqueix i permet viure i conèixer d'una manera especial el món missioner, tant el més proper com el que creua fronteres. Per a informació i inscripcions, els interessats poden posar-se en contacte amb la respectiva Delegació diocesana de Missions. (C.C.)

EL CLERGAT NADIU PROMOU LA IMPLANTACIÓ DE L'ESGLÉSIA ALS PAÏSOS DE MISSIÓ

AJUDEM ELS SEMINARISTES NADIUS I DIGUEM BEN ALT QUE...

...la llavor ha arrelat i el clergat nadiu és el fruit d'unes terres que necessiten l'ajut de l'Església.

...els missioners passen el testimoni a mans de bisbes i sacerdots nadius.

...el clergat nadiu és el futur de la nostra Església i ara més que mai aconseguirem que les vocacions no es perdin per manca de mitjans.

...72.682 seminaristes joves es preparen, el 2003, per servir els seus pobles ajudats per les OBRES MISSIONALS PONTIFÍCIES. També ajudem els noviciats femenins i masculins de Missions.

L'any passat aquests quatre Seminaris Majors depenien especialment de la nostra col·laboració per garantir el futur de l'Església en aquests països.

Robert Bellomin	Kisantu (Rep. Congo)	139 alumnes
Seminari Major Crist Rei	Huambo (Angola)	105 alumnes
Seminari Major San Lorenzo	Santa Cruz (Bolívia)	88 alumnes
Queen of Apostles College Seminary	Tagum (Filipines)	130 alumnes

Constatem que l'ajuda als Seminaris és la millor inversió a favor de les Esglésies joves de Missions

☐ UNA BECA de 2.000 €
facilita 6 anys d'estudi

☐ MITJA BECA de 1.000 €
facilita 3 anys d'estudi

☐ UN CURS SENCER
per 350 €

PER A INFORMACIÓ I
DONATIUS adreceu-vos
a les Delegacions
Diocesanes de Missions
de Catalunya:

08002 BARCELONA
C/ Bisbe, 5

Tel. 932 701 014
<http://www.arqbcn.org>

43003 TARRAGONA
Pla de Palau, 2

Tel. 977 233 412
<http://www.arquebisbattarragona.org>

25003 LLEIDA
C/ Canonge Brugulat, 11

Tel. 973 267 639
<http://www.bisbatlleida.org>

17004 GIRONA
C/ Albareda, 15

Tel. 972 203 297
<http://www.bisbatgirona.es>

25700 SEU D'URGELL
Bisbat

Tel. 973 350 054
<http://www.bisbaturgell.org>

25280 SOLSONA
Bisbat

Tel. 973 480 619
<http://www.bisbatsolsona.org>

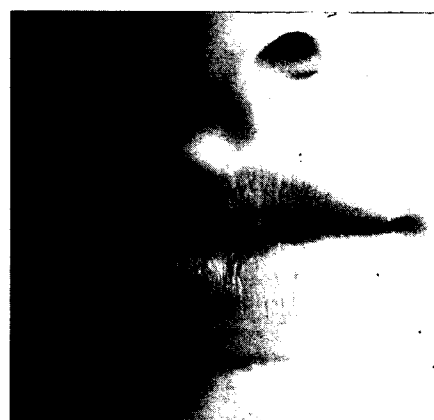
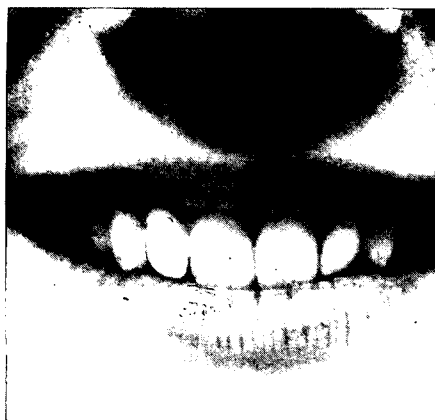
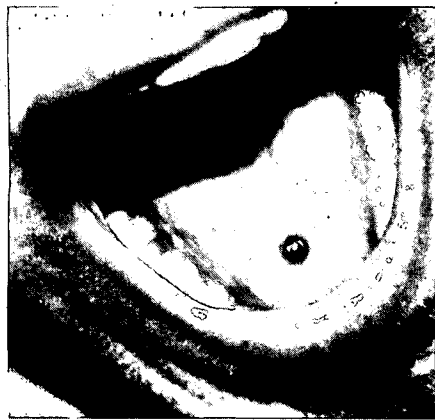
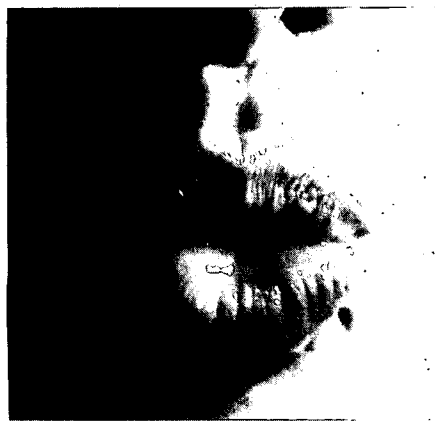
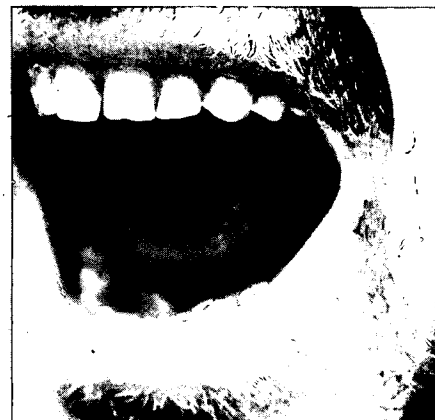
43500 TORTOSA
C/ Cruera, 5

Tel. 977 440 700
<http://www3.planalfa.es/obtortosa>

08500 VIC
C/ Santa Maria, 1

Tel. 938 832 655
<http://www.bisbatvic.com>

“L'ESTATUT ÉS DE TOTHOM”

Parla

Pots cridar, pots suggerir. Pots proposar, pots discutir. Pots estar-hi a favor... o en contra. Pots opinar, criticar, exigir, reivindicar... El que no pots fer és callar. Ara tens l'oportunitat històrica de participar en l'elaboració del nou Estatut, l'Estatut de tothom. Parla. L'Estatut que fem ara marcarà el futur de Catalunya.

Com participar:

- www.gencat.net/nouestatut
- Apartat de correus Núm. 273 FD 08080 Barcelona
- Assistint als actes que s'organitzen

Generalitat de Catalunya

Un bany solidari

■ L'11 de juliol del 2004, «Mulla't» per l'esclerosi múltiple

Un altre any la Fundació Esclerosi Múltiple ens convida a mullar-nos nedant en solidaritat, en qualsevol de les 600 piscines catalanes adherides a aquesta iniciativa.

Es tracta d'una acció de sensibilització social i de solidaritat amb les 4.000 persones que pateixen aquesta malaltia a Catalunya. Es pretén la recaptació de fons

que finançaran serveis per a les persones afectades i donaran suport a la investigació de la malaltia, de la qual se'n desconeix l'origen.

El Mulla't s'ha convertit en un dels actes de solidaritat més importants i el seu objectiu, a més d'aconseguir que el nombre de gent més gran possible nedi uns quants metres per solidaritat i batre un nou rècord Guinness és el de sensibilitzar la societat sobre la situació dels malalts d'esclerosi. Per començar, ja compta amb la col·laboració de 1.200 voluntaris. A aquesta iniciativa de la fundació catalana s'hi han unit altres províncies espanyoles i aquest any, el Mulla't tindrà lloc a Madrid, Euskadi, Mallorca, Menorca, València, Alacant, Palència i Aragó. A Espanya es calcula que hi ha uns 35.000 afectats per l'esclerosi.

Al voltant del Mulla't i a l'acte físic de nedar solidàriament, s'organitzen en els diferents punts, actes lúdics i festius. Cada entitat o club fa durant el dia actuacions musicals, exposicions culturals, espectacles de teatre i dansa, animació infantil... Paral·lelament, i de forma opcional, es demana una aportació econòmica per contribuir a una causa concreta situada al seu entorn geogràfic, mitjançant un donatiu o la compra de diferents objectes: samarretes, tovalloles, barrets, etc. que es posen a la venda a les instal·lacions col·laboradores.

La rehabilitació, la teràpia principal

Els objectius d'aquesta campanya són donar suport als hospitals de dia de Barcelona, Girona, Lleida i Reus. Concretament, als serveis de rehabilitació, on es pretén que els malalts mantinguin la seva qualitat de vida en les millors condi-

cions d'independència possible i es treballa per a una detecció precoç i una prevenció de les complicacions pròpies de la malaltia, i es vetlla per la integració social de les persones afectades. Per a això cal l'atenció d'un equip multidisciplinari de professionals: fisioterapeutes, metges, rehabilitadors, psicòlegs, terapeutes ocupacionals, logopedes, treballadors socials, personal cuidador, etc.

I és que l'esclerosi múltiple és una malaltia que interfereix la capacitat de controlar funcions tan normals com parlar, caminar o veure-hi. No hi ha grups de risc, i qualsevol persona la pot patir sense possibilitat de prevenció. No és contagiosa, ni mortal ni hereditària. Però canvia definitivament la vida d'una persona i de la seva família.

Per tant, la Fundació Esclerosi Múltiple, d'una banda, promou activitats per donar a conèixer la malaltia i per orientar

les famílies des del punt de vista sanitari, jurídic i emocional. I de l'altra, organitzen serveis d'assistència, rehabilitació i estimulació perquè els malalts puguin mantenir unes condicions físiques i intel·lectuals més bones i viure en societat. Va néixer el 1989 amb dos objectius concrets: millorar la qualitat de vida dels malalts i potenciar la investigació.

Buscant la integració social

L'esclerosi múltiple es manifesta amb símptomes molt diversos, per la qual cosa cada persona presenta una problemàtica específica. No tots els tractaments tenen la mateixa eficàcia en tots els casos i les necessitats varien segons els afectats, d'una família a l'altra. Aquest fet és molt important en el moment de buscar una sortida laboral que permeti als malalts mantenir-se actius i conservar l'autonomia. I és que a la majoria dels afectats aquesta malaltia neurodegenerativa se'ls diagnostica entre els 20 i 30 anys; de fet, és la malaltia del sistema nerviós central més comuna entre adults joves al nostre país. Això fa que en el moment que acaben els estudis o comencen la seva carrera

professional, vegin truncats tots els seus plans de futur.

Per això, la fundació té un centre especial de feina. Un equip d'especialistes analitza cada cas i, a partir d'una avaluació inicial, fa un seguiment constant i individualitzat de les necessitats dels malalts per poder respondre més bé les seves demandes. L'objectiu és que les persones que han vist disminuïdes algunes de les seves capacitats a causa de l'esclerosi múltiple puguin aconseguir la millor preparació professional i social, i refer la seva vida en la mesura de les seves possibilitats. És a dir, es persegueix la seva integració laboral i social total. Aquest centre ofereix serveis de telemàrqueting (feines comercials, promocionals i informatives, sondejos, seguiments, prospeccions de mercat), secretaria, elaboració i manipulació d'enviaments publicitaris, institucionals, etc.

Tot el que fan i aconsegueixen és gràcies al voluntariat, i a les aportacions que els arriben de particulars, empreses i institucions i a la posada en marxa d'iniciatives solidàries com aquest Mulla't de l'11 de juliol proper.

Consuelo Chaves Mejuto

**FUNDACIÓ
ESCLEROSI
MÚLTIPLE**
C/ TAMARIT, 104
08015 BARCELONA
TEL. 902 113 024
www.svt.es/fem

Generalitat de Catalunya
Departament de Benestar i Família
Institut Català del Voluntariat

xarxanet.org
XARXA ASSOCIATIVA I DE VOLUNTARIAT DE CATALUNYA

Espai obert i
compartit

Treball en xarxa,
punt de trobada

Gran porta d'entrada
als àmbits associatius

Informació,
coneixements,
reflexió...

Persones
i entitats

Per a més informació

0126 atenció
ciutadana

www.voluntariat.org

cultura

Exposició sobre l'acció caritativa de l'Església

■ «Christus Splendor in Charitate», que aplega seixanta obres d'art de trenta diòcesis espanyoles, es pot visitar al Museu Diocesà de Barcelona

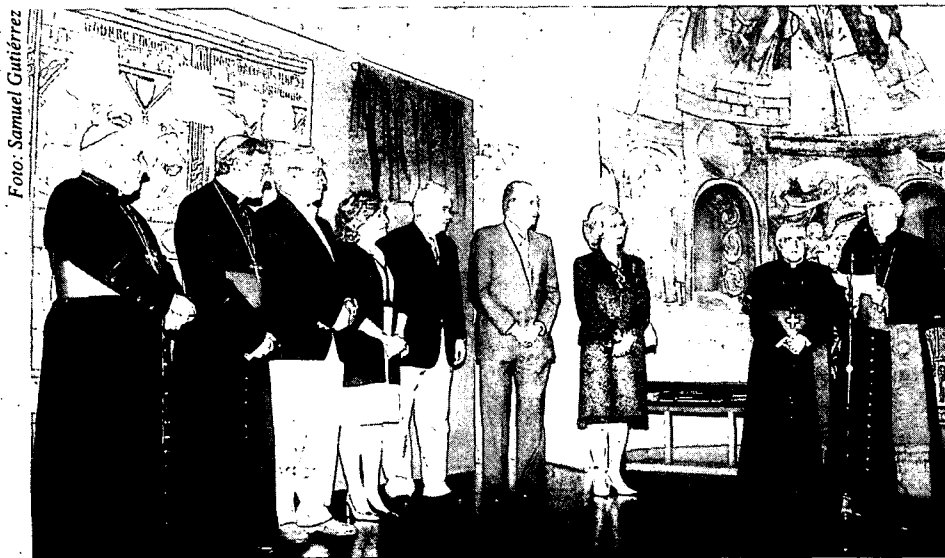
BARCELONA.— «L'exposició *Christus Splendor in Charitate* és un homenatge a la tasca caritativa realitzada per l'Església a Espanya al llarg de la història i reflectida en obres d'art. Unes peces que parlen de l'amor a Déu, de l'amor als germans.» Són paraules del cardenal Ricard M.

Carles, actualment arquebisbe emèrit de Barcelona, en la inauguració de la mostra, que es pot visitar a l'edifici de la Pia Almoïna, seu del Museu Diocesà de Barcelona, fins al 25 de juliol. L'acte inaugural, que va tenir lloc el 12 de juny, va ser presidit pels Reis d'Espanya, Joan Carles i Sofia.

Fa dos mil anys, una persona i les seves paraules van canviar la humanitat: «Aquest és el meu manament: que us estimeu els uns als altres tal com jo us he estimat» (Jn 15,12). L'exposició *Christus Splendor in Charitate* acull unes seixanta obres d'art —procedents de catedrals, monestirs, esglésies i museus de trenta diòcesis espanyoles— que volen reflectir aquesta història d'amor i de solidaritat.

Christus Splendor in Charitate forma part del projecte expositiu «Christus Splendor», aprovat per la Conferència Episcopal Espanyola (CEE) el 21 de novembre del 2003, que inclourà més endavant dues exposicions més: *Christus Splendor in Ecclesia* i *Christus Splendor in Scripturis*. A més, la mostra s'emmarca dins dels actes del Fòrum Universal de les Cultures.

Hi són presents pintors i escultors tan rellevants com ara Lluís Borrassà, Pedro Machuca, Juan de Juni, Luis de Morales, Gregorio Fernández, Juan de las Roelas,

Discurs del cardenal Carles davant dels Reis i de la resta d'autoritats.

José de Ribera, Francisco Zurbarán, Alonso Cano, Francisco Salzillo, Isidre Nonell i Ricard Opisso, entre d'altres. El visitant també hi trobarà un seguit d'entitats que avui dia porten a la pràctica l'ideal de l'humanisme cristià: Càritas, Mans Unides, Intermón-Oxfam, Obres Missionals Pontífiques, SETEM, Fundació Pere Tarrés, Orde Hospitalari de Sant Joan de Déu, SED, Secretariats de Pastoral Gitana i Penitenciària, Fràter, Mercedaris, CECAS, etc.

Els Reis d'Espanya van presidir, el 12 de juny, a les dotze del migdia, la inauguració de l'exposició *Christus Splendor in Charitate*. En arribar a la Pia Almoïna, Joan Carles i Sofia van ser rebuts per diferents autoritats eclesiàstiques i civils. Entre d'altres, el cardenal Ricard M. Carles, actualment arquebisbe emèrit de Barcelona; el cardenal Antonio M. Rouco Varela, arquebisbe de Madrid i president de la CEE; Mons. Lluís Martínez Sis-

tach, arquebisbe electe de Barcelona; Mons. Manuel Monteiro de Castro, nunci apostòlic a Espanya; Mons. Santiago García Aracil, bisbe de Jaén i president de la Comissió Episcopal del Patrimoni Cultural de l'Església; Mn. Josep M. Martí Bonet, director del Museu Diocesà de Barcelona; Pasqual Maragall, president de la Generalitat de Catalunya; i Joan Clos, alcalde de Barcelona. També van ser presents a la inauguració Mons. Josep Àngel Sáiz, bisbe electe de Terrassa; Mons. Pere Tena, bisbe auxiliare emèrit de Barcelona; i Mons. Ramon Malla, bisbe emèrit de Lleida.

Sis àmbits temàtics

El cardenal Ricard M. Carles, que va agrair la presència dels Reis, va explicar que l'exposició s'estructura en sis àmbits temàtics. El primer és «Acollir la vida», on cal destacar la talla de *Crist crucificat* (finals del segle XII); el *Frontal de la vida de la Mare de Déu d'Iguacel* (segle XIV) i

l'oli *Sagrada Família* (1520), de Pedro Machuca.

El segon porta per títol «La pobresa». En aquest bloc cal esmentar les *Pintures murals de la Pia Almoïna* (1330); el tremp sobre fusta *Taula de l'Almoïna* (segle XVI) i la talla *Sant Martí de Tours* (finals del segle XIII). «La pobresa, especialment la dels més desposseïts i marginats, reclama l'acció caritativa de l'Església», va dir el prelat. Dins del tercer àmbit, «Acollir els infants», hi ha quadres magnífics com *Adoració dels Reis* (segle XVI), de Luis de Morales; *Primeres passes del Nen Jesús* (1400) i *Sagrada Família* (1653-1657), de Alonso Cano.

El quart apartat es titula «La llibertat», on es poden veure obres d'Isidre Nonell (*Gitana*), Juan de Roelas (*Mare de Déu de la Mercè*) o Francisco de Zurbarán (*Sant Pere Nolasc*). El cardenal Carles, que va recordar als assistents la vinculació de la família reial espanyola amb l'orde Mercedari, va fer referència a la mare del rei Joan Carles, que es deia Maria de la Mercedes.

Goig estètic, humà i espiritual

Escultures com *El martiri de sant Llorenç* (finals del segle XVI), de Sebastián de Solís; *Plor sobre Crist mort* (1500), del Mestre de San Pablo de la Moraleja, o *Ecce Homo* (1621), de Gregorio Fernández, i pintures com *La Pietat* (segle XVI), de Luis de Morales, o *El guariment del paralític* (segle XVII), de Pedro Orrente, formen part del cinquè àmbit, titulat «La malaltia».

Finalment, el sisè bloc, que està dedicat monogràficament a «Acollir el necessitat», aplega peces com *Mare de Déu de la Misericòrdia* (1406), del Mestre de Montision; *Crucifix del Cor o del Faristol* (1748-1757), de Francisco Salzillo; i *Crist de la pastera* (2003), de Pedro González.

El cardenal Antonio M. Rouco Varela va donar les gràcies a les persones que han fet realitat l'exposició *Christus Splendor in Charitate*: Mons. Santiago García Aracil i els comissaris de l'exposició: Mn. Josep M. Martí Bonet, de Barcelona; Mn. Francisco Juan Martínez Rojas, de Jaén; i Mn. Francisco Tejada Vizuete, de Mérida-Badajoz. El president de la CEE va afirmar que amb aquesta mostra es pot «contemplar el rostre de Crist a través de la caritat» i que el visitant podrà obtenir «un gran goig estètic, així com humà i espiritual». Tot seguit, el rei Joan Carles va descobrir la placa que obria de manera oficial l'exposició.

Miquel Àngel Codina

«Sagrada Família», de Pedro Machuca.

Paral·lelament a l'exposició, es duran a terme diversos actes. Els més significatius són els següents:

- Del 29 de juny al 4 de juliol: exposició d'Intermón-Oxfam al Museu Diocesà de Barcelona (MDB).
- 2 de juliol, 19:30: conferència de Mons. Francisco Pérez González, director nacional de les Obres Missionals Pontífiques, a la catedral de Barcelona.
- Del 6 al 11 de juliol: exposició de la Fundació Pere Tarrés al MDB.
- Del 13 al 18 de juliol: exposició de SETEM al MDB.
- Del 19 al 25 de juliol: exposició de les Obres Missionals Pontífiques, del Secretariat Diocesà de Pastoral Gitana de Barcelona, de l'Orde la Mercè, del CECAS, de la Fràter, de l'Orde Hospitalari de Sant Joan de Déu i de l'OBA al MDB.

Obres pertanyents a l'àmbit de «La malaltia».

El Pacte per la Vida fa sentir la seva veu

■ Gairebé 1.000 persones es manifesten a la plaça de Sant Jaume de Barcelona davant de la negativa de Maragall de rebre'ls

BARCELONA.— La negativa de la Generalitat a rebre una representació de les entitats impulsores del Pacte per la Vida i la Dignitat ha dut els seus màxims representants a la mobilització ciutadana. El 8 de juny passat, gairebé un miler de persones es van concentrar davant del Palau de la Generalitat per manifestar públicament el seu desacord i fer sentir la seva veu. Un any després que fos presentat oficialment, el Pacte ja ha recollit 13.000 signatures a favor, cosa que, segons els seus impulsors, «hauria de ser tingut en compte pels nostres governants, sobretot perquè són unes propostes perfectament assumibles per un Govern que es considera progressista».

Només fa un any, a les Cotxeres de Sants, es presentava en societat el Pacte per la Vida i la Dignitat, un manifest elaborat per una sèrie d'entitats catalanes en el qual es planteja la millora de les condicions de vida de la família i les persones, amb atenció especial als adolescents, dones, ancians, immigrants i marginats. Des de llavors més de 13.000 signatures han estat recollides a favor, circumstància que els seus impulsors van considerar prou rellevant com per merèixer ser rebuts pel president de la Generalitat o per alguns membres del Govern. Quatre mesos després de la primera petició, encara no hi ha hagut cap resposta.

Després de diferents intents fallits, el 8 de juny passat, els impulsors del Pacte van instar a la mobilització pacífica per mos-

trar públicament la seva protesta a la societat catalana. «Maragall no ens vol rebre», deia la pancarta que aquest dia es va passejar cívica i pacíficament per alguns carrers de Barcelona abans d'arribar davant del Palau de la Generalitat. En paraules de Josep Miró i Ardèvol, president d'E-Cristians i un dels màxims impulsors del Pacte, «ens hem vist obligats a venir aquí d'aquesta manera perquè aquest govern, que sempre ha dit que era de tots, almenys en el nostre cas ha demostrat que no és així».

Sota el lema «Fem sentir la nostra veu», la concentració es va mantenir en el clima de respecte i civisme que, des del primer moment ha caracteritzat aquesta iniciativa ciutadana. Les consignes «revolucionàries» dels assistents no passaven de breus intervencions espontànies mogudes per

Una manifestació pacífica va dur els signants des de la catedral fins a la plaça de Sant Jaume.

l'emoció del moment: «No a l'avortament!», «Família unida, mai no serà vençuda!», «Que surti Maragall!»...

Entre els gairebé un miler d'assistents, xifra que va sorprendre els convocants, destacava, per sobre fins i tot dels colors de les pancartes, la presència nombrosa de nens molt petits. Famílies senceres es van congregar a la plaça de Sant Jaume per manifestar la seva indignació amb la manca de delicadesa de la Generalitat i alhora per tornar a insistir en el seu suport a un document que pren com a punt de partida la dignitat de la persona.

Unitat d'acció

Davant de la Generalitat es van succeir diferents parlaments, entre ells el de Miró i Ardèvol, que va tornar a instar un cop més a la unitat d'acció: «No som pocs, no estem sols, tot i que sí dispersos i mal organitzats. La unió fa la força. Hem d'unir-nos per oferir a la societat la nostra aposta per la vida.» El president d'E-Cristians es va mostrar molt satisfet per la resposta ciutadana, que va qualificar de «signe d'esperança». «Avui hem sortit de l'armari—proclamava als quatre vents—. Avui hem demostrat que la nostra veu es comença a sentir a Catalunya i que cada vegada se sentirà amb més força!»

Entre proclama i proclama la concentració havia previst l'actuació d'un cor polifònic format per a l'ocasió, que va interpretar entre altres peces el *Cànon de la pau* de Francis Terral o el *Canticum Iubilo* de Haendel. Després del breu concert, tres representants del Pacte per la Vida van lliurar a la porta del Palau de la Generalitat un paquet amb més de 13.000 signatures de suport al document i una carta adreçada al president Pasqual Maragall.

L'acte festiu de lliurament de signatures a la Generalitat constitueix un pas més en l'«aventura per la vida» iniciada fa un any. Com va reconèixer també el mateix Miró i Ardèvol, «els 24 punts del Pacte no s'acaben amb el lliurament. El nostre desig és que l'acció de govern, d'una banda, i el conjunt de la societat catalana, de

Davant de la Generalitat, Miró i Ardèvol va instar a continuar treballant en favor de la vida i la dignitat de les persones.

l'altra, els assumeixi democràticament si n'està convençuda». «Si un creu que la pobresa ha de ser eradicada, que la família és el fonament de la nostra història i de la nostra societat, o que els pares tenen dret a triar sobre l'educació dels seus fills, està compartint alguns dels punts essencials del Pacte i per tant està convidat a col·laborar-hi perquè aquest sigui assumit i pugui ser dut a terme a la pràctica», afegia el màxim impulsor de la iniciativa.

El Pacte ha tingut el suport fins avui de 84 entitats catalanes, moltes d'elles vinculades estretament a l'Església catòlica. Independentment de la seva confessionalitat, el Pacte ha obert des del principi les portes a totes aquelles persones que es consideren defensores de la vida, de la família, dels valors i de la dignitat humana, més enllà de les creences, ideologies o partidismes. La recollida de signatures continua i la «batalla» per una societat més justa i solidària també. «No hem fet res més que començar —afirmava animós Josep Miró i Ardèvol—. Visca el Pacte per la Vida i la Dignitat!»

Samuel Gutiérrez

El Cantoral de Missa Dominical

Acaba de sortir una nova edició del Cantoral de Missa Dominical en cada una de les seves tres modalitats, renovades i augmentades:

- **Cantoral català amb lletra sola**, amb prop de 400 cants per a tots els moments i temps de la celebració, i els textos de l'ordinari de la missa.

- **Cantoral bilingüe amb lletra sola**, amb tots els cants del cantoral en català, i un bon nombre de cants també en castellà; també amb l'ordinari de la missa.

- **Cantoral català amb música**, amb totes les partitures dels cants catalans i dels cants de l'ordinari de la missa, i un CD-ROM que permet veure i escoltar els acompanyaments.

Un important instrument per a les parròquies i esglésies perquè les celebracions siguin més vives i participades. I un important instrument per tenir-lo a casa cada cristià, per a una millor vivència del que cantem a l'Eucaristia.

- Cantoral català amb lletra sola: 5,00€.
Oferta: 50ex. 215,00€, 100ex. 400,00€

- Cantoral bilingüe amb lletra sola: 6,00€.
Oferta: 50ex. 250,00€, 100ex. 425,00€

- Cantoral català amb música: 35,00€.
Si es compren cantorals amb lletra, el preu del cantoral amb música és de 15€

Per comandes, adreceu-vos a:

CENTRE DE PASTORAL LITURGICA

c/ Rivadeneyra, 6, 7.
08002 Barcelona

Tel.: 933.022.235 / fax.: 933.184.218
web: www.cpl.es / mail: cpl@cpl.es

La Fira de la Solidaritat recapta fons per a projectes d'Amèrica Llatina

SOLSONA.— El 23 de maig l'Escola Arrels Primària de Solsona va acollir la VIII Fira de la Solidaritat, oberta a tothom (pares, professors, alumnes, amics...) amb un doble objectiu. D'una banda, contribuir a potenciar en el nostre entorn el valor de la solidaritat i, de l'altra, ajudar a finançar projectes educatius de la Companyia de Maria i de Mans Unides que duen a terme cada any al Tercer Món.

Enguany, els dos projectes que es finançaran són l'ampliació d'un centre educatiu indígena rural a Guatemala i la construcció d'una residència universitària a La Paz (Bolívia) per a joves provinents de zones rurals.

Guatemala pateix insuficiències greus de cobertura educativa. Més del 83% dels indígenes són analfabets. La població de Telemán, majoritàriament indígena i situada al Departament d'Alta Verapaz, presenta uns índexs elevats de pobresa. Els seus ingressos procedeixen del treball com a jornalers als latifundis, amb salaris summament baixos. El 40% dels nens mai no arriben a l'escola. Els

L'Escola Arrels va acollir diverses activitats.

infants—molt especialment les nenes—són treballadors des d'una edat primerenca, motiu pel qual abandonen l'escola al voltant dels deu anys. Això els situa en nivells de nul·la escolarització, cosa que fa que tinguin un futur de pobresa i explotació.

Des de fa 25 anys, a la comunitat hi treballen les germanes Dominiques de l'Anunciata, les quals gestionen el centre educatiu San Martín de Porres, on atenen 450 alumnes de preprimària, primària, secundària i magisteri. El col·legi, que presenta deficiències en les

instal·lacions, ha sol·licitat a Mans Unides finançament per ampliar el centre amb la construcció de quatre aules per a preprimària i primària que compleixin els requisits de seguretat i funcionalitat per impartir una educació adient.

Malgrat l'amenaça de pluja, el pati de l'Escola Arrels va acollir diverses activitats durant tot el dia. Els més petits van poder participar en jocs inter-

terculturals i en tallers de perruqueria i maquillatge, entre altres, a càrrec dels nois i noies de l'Agrupament Escolta Claret. Múltiples estands oferien productes de comerç just, samarretes de Mans Unides, llibres, planters, llaminadures i manualitats realitzades per l'alumnat de l'escola amb motiu de la Fira. A la tarda, una xocolatada i una ballada de gegants van cloure la jornada solidària, que va posar el punt final amb la lectura d'un manifest.

Ramon Estany

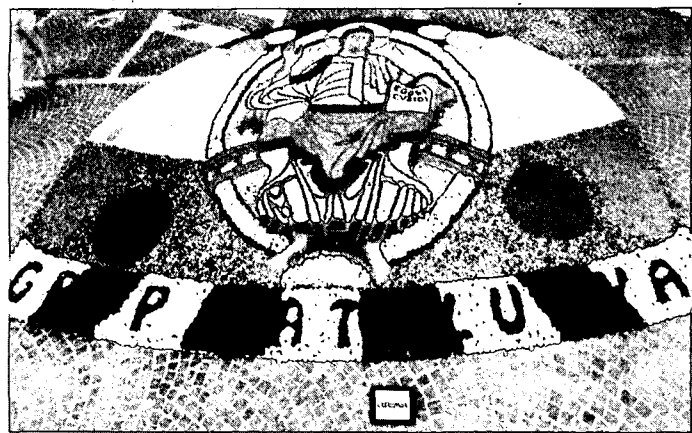
Tot conversant amb la ninotaire Pilarín Bayés

BARCELONA.— Dins del cicle d'entrevistes «Vides singulars», organitzades per la Fundació Viure i Conviure de Caixa Catalunya, el 8 de juny passat la convidada va ser la ninotaire Pilarín Bayés, una persona optimista i vital amb gran capacitat de treball. L'Auditori Caixa Catalunya de La Pedrera va ser l'escenari de l'entrevista, realitzada pel periodista Salvador Alsius.

Al llarg d'una hora, Pilarín Bayés, que col·labora setmanalment a *Catalunya Cristiana*, va recordar els seus inicis en el món de la il·lustració. Va estudiar a l'Escola Superior de Belles Arts de Sant Jordi, a Barcelona. Davant de la pregunta si l'artista neix o se'n fa, la ninotaire va dir que «en tota creació hi ha una part de do. Jo porto el dibuix i la pintura a la sang, ja que el pintor Joaquim Vayreda era el meu avi». Cal subratllar que, mentre parlava, la famosa ninotaire feia dibuixos sobre làmines transparents que es podien veure, sobreimpressionats, en una pantalla.

Pilarín Bayés va definir la il·lustració com un «art de servei; ja que té una rellevant vessant pedagògica». Visita una mitjana de setanta escoles a l'any. «Sempre encoratjo als infants —va afegir— que facin les seves creacions artístiques.» Un munt d'objectes porten els dibuixos de la Pilarín: llibres, calendaris, postals, auques, recordatoris de comunió, participacions de casament... fins i tot paper higiènic. «Sortosament només es ven a Alemanya!», va afirmar entre rialles. Per a més informació sobre la biografia i l'obra de Pilarín Bayés: [www.pilarin.info\(M.A.C.\)](http://www.pilarin.info(M.A.C.))

El «Pantocràtor» en catifa de flors

FABRIANO.—

La ciutat italiana de Fabriano va ser, el 22 de maig, la seu del Concurs Internacional de Catifes de Flors. Entre altres participants, cal destacar el Grup Catalunya, format per les poblacions d'Arbúcies, Caldes de Montbui, la Garriga, Ripollet i Sitges. El

dibuix presentat, tal com es pot veure a la fotografia, va ser el *Pantocràtor* de Sant Climent de Taüll. S'hi van emprar 10.000 clavells, esclòfia d'arròs, maïro de cafè, cendres de diferents tons, fulles del bosc... El Grup Catalunya va obtenir un meritori quart lloc. (C.C.)

Fins aviat!

Hola, amics! Voldria recordar avui Camil Domingo Rodó, company del Grup Avant de Terrassa, de la Federació de Cristians de Catalunya, a qui el Senyor va cridar al seu costat el 24 de maig passat. Segurament et necessitaria per organitzar els viatges—eres expert en la matèria—que els àngels han de fer sovint a la terra. Eres membre de la Junta del Grup Irineu de la Federació de Joves Cristians de Catalunya, del Grup Avantguardista Mare de Déu de Montserrat, de l'agrupació Amunt i Crist, col·laborador de l'Arxiu Tobella, visitador de malalts, etc.

Sota la teva capa de seriositat, s'amagava una ànima noble, amb molta tendresa i gran cor. Eres amant de la música i de l'escena i tenies un enorme sentit de l'humor. Mai no t'oblidarem. El dia del teu comiat, l'església de la Sagrada Família de Terrassa estava plena de gom a gom. Tots plegats et volem dir aquella frase tan coneguda: «No em diguis adéu, sinó fins aviat!»

Cecília Aranés Mallol

Coses de la vida

LES RECEPTES DE

JOAN
Villaró

La carn de pollastre

Mentre dono els últims retocs al pollastre que s'està rostint al forn, recordo quan a la casa de pagès corria per on volia.

Què hi farem, és llei de vida.

Avui la Carme, la meva ajudant, també el va ruixant de tant en tant amb una mica de brou vegetal perquè així no quedi eixut.

Una característica especialment destacable de la carn del pollastre és l'escassa concentració de grassa, especialment a les parts magres, com el pit. Si hi sumem que les aus són susceptibles de modificar la composició del seu greix amb la dieta rebuda, podem aconseguir millorar-ne la qualitat. Aquestes característiques converteixen el producte en un concentrat proteic d'eficàcia nutricional elevada, ja que les proteïnes en són fàcilment digeribles i d'alta qualitat biològica.

ESCOLA DE CUINA JOAN VILLARÓ

c/ Emili Botey, 5, local 2 - 08400 Granollers

Tots els interessats a adquirir el seu llibre *Aprèn amb mi* truqueu al tel. 938 793 402.

Coses de la vida

La veu del metge

La relació metge-pacient (26)

La comunicació humana a la consulta mèdica

La medicina és un coneixement obtingut al llarg de tota la història humana, però que ha estat estructurat, validat i difós només en el darrer segle. La quantitat d'informació disponible és immensa i complexa, però tot aquest coneixement acumulat no permet ni atendre ni guarir un pacient, si no s'inscriu dins d'un procés d'intercomunicació adient entre el pacient, els seus símptomes i el metge. És en aquest punt on la medicina deixa de ser una àrea de coneixement universitari per adquirir el seu costat més humà, en la qual dues persones es lliuren per millorar la salut d'una d'elles i millorar l'experiència i coneixement de l'altra.

Aquest és el punt crucial: el coneixement mèdic pot continuar augmentant a passes de gegant; les metodologies i les intervencions poden ser revolucionàries, però la qualitat final de l'atenció mèdica dependrà de la qualitat de la comunicació entre metge i pacient en el moment de la consulta.

La comunicació mèdica es produeix dins d'un diàleg entre persones. Una, el

pacient; orientat a deixar-se explorar per poder-se guarir, i l'altra, el metge, adreçat a conèixer el que passa per saber què poder fer. És tan important que la comunicació sigui adient que s'ha demostrat, en diferents anàlisis de demandes legals per mala praxi, que en la majoria dels casos no responen a un mal desenvolupament tècnic professional, sinó a una fissura en el procés comunicacional durant la consulta, no satisfeta per una mala comunicació humana o per no sentir-se satisfet amb el tracte rebut. És per això que, cada cop més, comença a ser obligatori que els metges rebin formació explícita de com recollir i comunicar informació, i passin per proves per determinar en quin grau tenen aquestes habilitats per comunicar-se amb el pacient.

Fenòmens de la comunicació en medicina

En aquest context sorgeixen els fenòmens típicament humans que afecten la comunicació i que són conseqüència que

el nostre cervell percep i respon en dos nivells de comunicació simultàniament: el nivell conscient, en el qual el pacient i el metge trien el que diuen o perceben, i el nivell inconscient, en el qual tots dos actuen i perceben de determinada manera sense saber que ho estan fent.

- **Les transferències.** Són les reaccions emocionals del pacient —sentiments negatius o positius— cap al metge.

- **La contratransferència.** Són les reaccions emocionals del metge cap al pacient, així com els sentiments molts cops d'incomoditat o frustració per no poder resoldre-li el problema de salut, i les conductes que a vegades es tornen rudes amb intenció evident d'abreujar la trobada. Quan el metge condueix malament aquestes respostes, s'afecta en gran mesura la seva relació percebuda pels seus pacients.

- **L'empatia.** És l'habilitat del metge per rebre i descodificar la comunicació afectiva dels seus pacients, cosa que li permet entendre i accedir als sentiments del pacient. Allò fonamental és que s'aconsegueixi l'empatia, però que aquesta empatia signifiqui comprendre l'altre a través de l'altre, posant-se en el seu lloc; està comprovat que els efectes són «guaridors».

- **El «rapport».** Inclou l'estat de confiança mútua i respecte entre el metge i el pacient.

- **La resistència.** Són les reaccions del pacient en contra de la relació amb el metge.

- **La bioètica.** Els metges encaren dilemes ètics en l'activitat professional i, a través de la forma de comunicació amb el pacient, projecten el seu sistema de valors que regula el seu comportament.

- **L'afecte.** L'afecte en la relació metge-pacient és un tema de recerca que comença a confirmar que les emocions en la consulta poden ajudar a optimitzar els tractaments mèdics. L'afecte del metge ajuda a guarir el pacient. L'afecte té efecte. I la manca d'afecte, posa malalt. Els metges sempre han de ser professionals, però sense oblidar-se que la seva relació amb el pacient ha de ser sempre afectuosa.

- **La complicitat del pacient.** El lliurament

del pacient no és només l'autorització per deixar-se preguntar o deixar-se explorar. Tampoc és només la d'assumir els riscos del tractament. Els pacients poden millorar la comunicació tot evitant: oblidar les històries de les seves malalties, no informar de tots els seus símptomes, ocultar allò que no els convé de dir, no demanar aclariments quan no entenen part del que els diuen i no manifestant el seu desacord amb el pla

La qualitat de l'atenció mèdica dependrà de la qualitat de la comunicació entre metge i pacient.

d'estudi o el tractament que se'ls proposa i simplement no seguir-lo.

- **El pacient com a persona.** En trobar-se amb el pacient, el metge pot preguntar-se: qui és aquest home? o què té aquest malalt? Interroga el pacient o conversa amb ell. L'educació mèdica prepara per trobar l'home en el pacient? La medicina humanista evita centrar les seves

accions en el diagnòstic de la malaltia, reduint la persona a simple cos humà, sinó que interroga el pacient tot cercant la malaltia i les seves causes últimes. Amb el mateix propòsit, es palpa i s'ausculta el seu cos i se li demanen estudis de laboratori, però a més s'hi estableix una veritable comunicació per comprendre'l i fer-se càrrec del seu problema, mirant que la relació que estableix el metge sigui amb el pacient com a

persona i no amb el seu cos.

Aquesta descripció d'alguns factors clau de la consulta mèdica és independent de la qualitat dels coneixements mèdics que s'estiguin aplicant. D'aquí sorgeix que hi hagi consultes mèdiques enormement satisfactòries, però sense rigor científic; com en un altre extrem, consultes d'una gran validesa, però que provoquen desassossec i desencant en el pacient. En un proper article continuarem desenvolupant els elements humans que ens afecten a tots quan emmalaltim i demanem ajuda o pretenem ajudar sense fer mal.

Dr. Ferran L. Tognetta

(22324fta@comb.es)

Membre de la Junta Consultiva de l'Acadèmia de Ciències Mèdiques de Catalunya i Balears

Pollastre rostit amb peres

INGREDIENTS:

1 pollastre,
llard, sal,
pebre blanc,
curri, peres,
1 ceba, llorer,
3 tomàquets madurs,
2 pastanagues,
brou vegetal,
cava.

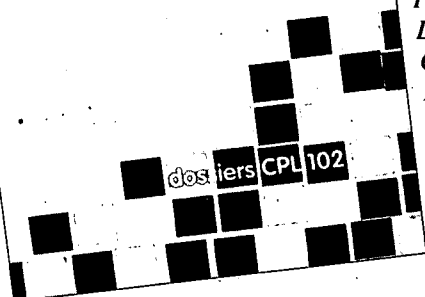
PREPARACIÓ:

Unteu un pollastre amb llard i després poseu-li sal, pebre blanc i una miqueta de curri. Poseu-lo sobre un llit de peres (partides per la meitat), una ceba, una fulla de llorer, tres tomàquets madurs i dues pastanagues. De tant en tant, ruixeu-lo amb una mica de brou vegetal i, quan estigui una mica rosset i fet, regueu-lo amb cava i deixeu-lo cinc minuts més al forn.

LLIBRES

Fernando Sebastián

Once catequesis

Fernando Sebastián, *La iniciación cristiana. Once catequesis.* Centre de Pastoral Litúrgica, Col·lecció Dossiers · CPL, Barcelona 2004, 117 pàg.

El sentit de ser cristià

El baptisme inicia un camí que durarà tota la vida. El gest de submergir-se a l'aigua i de sortir-ne renovat té aquestes conseqüències: uneix la nostra vida a la de Jesucrist, ens fa homes i dones nous, ens perdona els pecats, ens envia a anunciar la bona notícia, ens incita a renovar-nos constantment... Després, la confirmació ens atorga la plenitud de l'Esperit i l'eucaristia ens aplega, ja per sempre, al voltant de la taula de Jesucrist i de la comunitat cristiana. Mons. Fernando Sebastián, arquebisbe de Pamplona i bisbe de Tudela, ha predicat una sèrie de catequesis que reflexionen sobre el sentit de ser cristià a partir dels sacraments amb què som iniciats i introduïts en la vida de creients que es recullen en aquest llibre. «En l'atapeïda agenda d'un bisbe hi ha moltes coses que poden semblar prioritàries: l'atenció al clergat, la visita a les parròquies i pobles, etc. Però és bo que també hi hagi un espai per a aquestes catequesis al seu poble», s'explica en la presentació del volum. (C.C.)

Jesús, font d'amor

Aquestes pàgines són un intent de comunicació en la fe i de la fe, escrites per dues dones que comparteixen la vocació cristiana comuna, encara que viscuda en contextos i opcions diferents: Cristina Kaufmann, des de la vida contemplativa, com a monja carmelita, i Rosario Marín, des del compromís laical, com a periodista, membre de la Institució Teresiana. «L'amor ho és tot. L'amor ho cura tot, l'amor és la nostra substància vital última. I aquest amor té un nom: Jesús, el Crist», diu Cristina Kaufmann, i explica així el títol del llibre. Per això, no importen els nostres límits i mancances; el que importa és que se'ns ha revelat el nom de l'amor, la persona que l'encarna per a nosaltres. La vida de Jesús ens obre a l'esperança en el futur de la història humana, embolcallada, encara que no ho veiem, en l'amor. Les autores no pretenen dissecar els problemes o les mancances que hi ha en la societat actual, sinó donar a conèixer el missatge cristià, font d'amor, de vida i de plenitud. (C.C.)

Cristina Kaufmann i Rosario Marín, *El amor tiene nombre.* Editorial Narcea, Madrid 2004, 115 pàg.

Ernesto Juliá, *Acercar los hijos a Dios.* Editorial Palabra, Col·lecció Hacer Familia, Sèrie Educar en Valores, Madrid 2003, 233 pàg.

La família, escola d'oració

Els fills esperen rebre dels seus pares, avis, germans... de tot l'entorn familiar les primeres pinzellades que n'orientin la intel·ligència, el cor i la llibertat en els grans àmbits de la formació humana, professional, cultural i espiritual. Ajudant-los a resar i a elevar el seu cor a Déu des dels primers anys de la vida, els pares facilitaran als seus fills el descobriment d'una veritat decisiva per a la seva educació. L'actitud religiosa, el vincle de cadascú de nosaltres amb Déu, és l'actitud radical i fonamental amb què es poden viure —ja des dels primers anys i fins als darrers— tots els fets i situacions de la vida. Els destinataris d'aquest llibre són essencialment els pares i els educadors, però també qualsevol lector amb el desig d'ajudar-los en aquesta tasca; que només pot arribar a realitzar-se en plenitud al si d'una família que anheli ser escola d'oració. L'autor és Ernesto Juliá Díaz, sacerdot, llicenciat en Dret i doctor en Filosofia. (C.C.)

La ràdio amable

Freqüències

90.1	Tortosa
91.3	Vic
93.7	Catalunya central
96.8	Garraf
100.6	Tarragona
103.4	Girona
106.6	Barcelona

radio principat
FM 105.0

91.5	Lleida
104.4	La Cerdanya
105.0	La Seu d'Urgell
107.5	Andorra

www.radioestel.com

La crítica literària d'aquesta setmana

Una bona història

El món rural de la postguerra civil espanyola, amb el dramatisme de les seves implicacions polítiques, vist pels ulls d'un infant, ha estat reflectit amb encert, sobrietat i un toc de tendresa íntim, per Emili Teixidor.

A *Pa negre* vivim el descobriment de la vida que fan gradualment tres cosins, en una masia vella al límit dels Pirineus. Un món fet de jocs infantils, d'ocells, de plantes, d'arbres, d'homes i de dones, que ells contemplan amb els ulls de qui endevina a poc a poc tot el que s'amaga darrere dels primers plans, encara que semblin innocents. En Quirze jove, la Plorami-ques i el mateix Andreu, són en realitat protagonistes de la història comuna, que desfila davant dels seus ulls, gràcies als contes de l'àvia.

I també perquè l'escenari en què es desenvolupa la història és a la cruïlla de moltes històries i anècdotes que ells no comprenen, però que reflecteixen una societat i uns comportaments en situacions límit, com les viscudes als anys quaranta al nostre país. Van ser els moments de les represàlies, de les denúncies, dels registres que eren la resposta a tot el que havia passat durant la bogeria de l'en-

frontament fraterno. La crònica de confrontació d'ideologies i postures, no tant irreconciliables com incompatibles, que feien mirar-se mútuament amb menyspreu o indiferència, encara que no distanciessin amb odi, però amb el record d'antics escenaris de la memòria.

El petit Andreu ho veu tot, ho analitza tot, aconsegueix al final descobrir el sentit de moltes coses, i aconsegueix escapar-se de les xarxes dels que voldrien que no pensés per ell mateix, sinó com ells.

No obstant això, hi ha moments, que l'autor presenta d'una manera grotesca unes quantes reaccions clericals, que tot i ser anecdòtiques i possiblement reals, donen la sensació d'estar incrustades en la narració, per desacreditar la interpretació institucional del fet religiós. Tan obsessiva pot arribar a ser la conducta d'un rector, perquè una nena faci la Primera

Emili TEIXIDOR,
Pa negre.

Columna, Barcelona 2004, 396 pàg.

Comunió públicament, i fer que la família se «signifiqui» i es «redimeixi» d'errors polítics passats?

Hi ha moments, en els quals Teixidor és d'un lirisme notable, sobretot quan descriu la naturalesa amb un afecte gairebé verdader, i en altres fragments aconsegueix un bon clima de tendresa, sobretot quan la figura de l'àvia explica les seves històries de follets, o en els moments, dramàtics, de la visita al pare a la presó de Vic.

És potser una de les narracions més bones dels últims temps, que llegirem de gust, en primer lloc, els amants de la llengua catalana, tan rica en matisos a *Pa negre*. El dramatisme d'algunes escenes, presentat amb una tensió continguda hàbil, demostren, a més, el bon pols narrador. Psicològicament, en fi, el retrat dels protagonistes infants, i els trets fonamentals dels adults, aconsegueix un patetisme ple de vida, de sensibilitat i d'energia.

Una residència de Camils, amb els

malalts físics al sol, i la inclusió d'un desenllaç inesperat, poden explicar el desig de donar certa originalitat al conjunt. L'autor és lliure d'explicar-ho com vulgui, i el fet de tenir a l'abast la possibilitat que els antics clàssics anomenaven *deus ex machina* sempre és útil. Aquí li serveix d'explicació de molts silencis, i de solució de dificultats d'estructura narrativa.

Pa negre és una bona història.

Cristóbal Sàrrias

La sardana i la dansa

Federació Sardanista de Catalunya
web: <http://fed.sardanista.com>

Sardanes a la fresca

Cada dimecres, a dos quarts de deu del vespre, des del 30 de juny fins a finals de juliol, hi haurà *Sardanes a la fresca* al parc del Camp de Futbol Vell de Tiana. Es tracta d'un cicle de ballades programat i estructurat per oferir als participants una estona amable per gaudir de les sardanes durant les nits d'estiu.

D'una banda, s'ha triat la música de cinc compositors ben diferents però que gaudeixen d'una àmplia acceptació per tal de configurar el programa de les cinc ballades: Josep Saderra el darrer dimecres de juny i Josep Vicens «Xaxu», Joaquim Serra, Jordi Molina i Martirià Font, cadascun dels quatre dimecres de juliol. I, d'altra banda, s'ha escollit una cobla de capacitat interpretativa àmpliament reconeguda, La Principal del Llobregat, per tal de fer arribar el contingut de cada composició en les millors condicions.

És una combinació molt encertada i atractiva per oferir diversió i cultura alhora. En cada ballada hi ha una mostra de l'obra de cada compositor que proporcionarà als assistents un tast de l'estil musical de cada autor i una bona selecció de sardanes per ballar.

L'ofertament dels Amics de la Sardana

de Tiana s'arrodona amb unes tandes d'ensenyament de ballar sardanes que els membres d'aquesta agrupació es brinden a fer a tothom que hi estigui interessat, cada dimecres, una hora abans de començar la ballada, al mateix parc del Camp de Futbol d'aquesta població del Maresme.

38 concurs fotogràfic Aplec Baix Camp

El grup Rosa de Reus acaba d'obrir la convocatòria per al 38 concurs fotogràfic Aplec Baix Camp. Aquest certamen, dirigit a tots els aficionats a la fotografia, que vulguin presentar a concurs les imatges captades en blanc i negre o en color no premiades en altres certàmens, han de versar sobre aquests temes: *Aplec Baix Camp* i *Costums tradicionals dels Països Catalans*. El termini estarà obert fins al 31 d'octubre del 2004.

Les bases estan a disposició de tots els interessats a la seu del grup sardanista Rosa de Reus (c/de les Galanes, 10, 1r pis) i també es poden sol·licitar per correu a l'apartat 324, 43201 Reus, així com a la web <http://es.geocities.com/csrosadereus> (C.C.)

CATALUNYA CRISTIANA

El cel, plenitud de comunió amb Déu

Catalunya Cristiana
Una xarxa per a l'evangelització

Subscriviu-vos-hi ara
només per 80,60€ l'any

Desitjo subscriure'm al

setmanari CATALUNYA CRISTIANA
durant un any (52 números)

Edició en català ☐

Edició en castellà ☐

Nom Cognoms

Adreça Població

D.P. Tel. N.I.F.

FORMA DE PAGAMENT

☐ Amb un únic pagament de 80,60€ per any

☐ Amb dos pagament semestral de 40,30€

☐ Domiciliació bancària (Ompliu l'ordre de domiciliació)

☐ Xec nominatiu que adjunto

Senyors,
Els prego que, a partir d'ara, i fins a nou avís, carreguin al meu compte els rebuts que els presentarà FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA per la meua subscripció a "CATALUNYA CRISTIANA".

Titular Data

Entitat

Oficina

DC

Compte

Signatura del titular del compte

Envieu aquesta butlleta a nom de:
CATALUNYA CRISTIANA
(Departament de Subscripcions).
Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona
Tel. 934 092 810 - Fax 934 092 820

El misteri dels clots blaus de sota el mar

Segurament no n'heu sentit a parlar mai. No es tracta d'una cosa nova del tot. Se'n van començar a trobar per obra del gran oceanògraf francès Jacques-Yves Cousteau (1910-1997) prop de les formacions coral·lines del Carib i de les Bahames. S'anomenen *blue holes* en anglès, o sigui clots blaus.

Però la novetat és que ara se n'ha trobat un de molt gran a l'oceà Índic, on ningú no sospitava que n'hi pogués haver cap, ja que s'atribuïa la seva formació a les variacions climàtiques de l'època glacial, que van afectar regions de l'Atlàntic, però no tant l'Índic. I aquest *blue hole* que s'hi ha trobat és veritablement excepcional. Es tracta d'una enorme cavitat que té 80 metres de profunditat i 70 d'amplada, situat al fons del mar molt a prop de les illes Maldives. Es troba al costat d'una formació coral·lina empobrida, la qual cosa sembla demostrar, pels casos precedents que es coneixen, que hi deu haver una relació. Com és aquest clot? Fins als seus 40 metres de fondària l'aigua és pràcticament igual a la del mar

roques del fons); i reduccions dels sulfats dissolts en l'aigua del mar fetes en un ambient no oxigenat per bacteris sulfatoredutors (potser és la més probable, però tampoc no es pot demostrar).

De vegades són detalls insignificants, però no es pot negar que la investigació de la natura ofereix constantment nous interrogants. Aclarir la formació d'un àcid sulfúric natural situat al fons de clots marins requerirà probablement més recerques, més mesures, més comprovacions... i potser no es veurà mai clar del tot.

superior, però dels 40 als 50 metres es fa tèrbola i a continuació es converteix en una dissolució d'àcid sulfúric fins al fons, que hi a llot. No cal dir que ni rastre de vida a partir dels 50 metres. El gran interrogant és: com s'ha format aquesta gran quantitat de sulfúric?

S'han proposat tres hipòtesis, però cap plenament convincent: emanacions d'hidrocarburs rics en compostos de sofre que sorgien a través de fractures de la roca coral·lina (es veu insuficient per explicar-ne la gran quantitat que n'hi ha); dissolució de sulfats de les roques profundes (però encara es veu menys probable que hi hagi prou sulfats a les

Per Francesc Nicolau, professor de la Facultat Eclesiàstica de Filosofia de Catalunya

Actualitats científiques

El progrés de la medicina

Va ser, sense cap mena de dubte, un dels descobriments més importants per al progrés de la medicina. Va fer que les operacions quirúrgiques que ja es feien es fessin sense dolor i va possibilitar fer-ne d'altres fins aleshores d'impensables. Tan elemental com avui es considera l'anestèsia a fi que el malalt no senti dolor i tan tard que va arribar l'aplicar-la. A la Grècia clàssica ja es coneixien les propietats narcòtiques d'algunes herbes, però no van pensar a fer-les servir per anestesiar. Al segle XIII Ramon Llull (1235-1315) va descobrir el *vitriol dolç* (així s'anomenà) o sigui l'èter etílic (dit també èter sulfúric) combinant alcohol amb l'àcid sulfúric. Es comprovà que tenia propietats narcòtiques, però a ningú se li ocorregué, de moment, atribuir-li utilitat quirúrgica. Ni tan sols ho pensà el cèlebre Paracels (1493-1541) que el va fer servir com a analgèsic, però no per operar, potser perquè ell era poc partidari de fer operacions. La història de l'anestèsia no comença fins al segle XIX. Però el preludi de la troballa cal posar-lo al final del XVIII. El químic anglès Joseph Priestley el 1772 havia descobert l'òxid nítric. Thomas Beddoes el 1794 va fundar a Bristol una Institució de Medicina Pneumàtica, per a l'estudi dels gasos en medicina. El 1797 entrà Humphry Davy (1778-1828) a la institució i va trobar que inhalant el gas nítric de Priestley hom se sentia eufòric, amb ganes de riure, i li posà el nom de *gas hilarant* i va observar també que mitigava el mal de queixal, com experimentà en si mateix. El 1800 publicava un opuscle explicant les propietats del gas hilarant. El 1808 William Barton, confirmant les observacions del jove Davy, proposava utilitzar l'òxid nítric en medicina. Però de moment ningú no l'aplicà per anestesiar. El primer anestesista va ser un americà a partir del 1842:

Crawford Williamson Long
(1815-1878)

Era un metge rural. Havia nascut a Danielsville (Geòrgia, Estats Units). Des-

30 La troballa de l'anestèsia

prés d'estudiar al Franklin College of Athens fins als 14 anys, anà a les universitats de Transsilvània (Lexington, Kentucky) i a la de Pennsilvània (Filadèlfia) a llicenciar-se en medicina. Després, durant divuit mesos a Nova York, s'especialitzà en cirurgia i obrí consulta mèdica el 1841 a Jefferson (Geòrgia), població que només tenia uns 400 habitants aleshores.

Establert així de metge rural no semblava que Long pogués tenir gaire futur, però ben aviat tingué clientela que li venia d'altres llocs per la fama que adquirí de bon metge. Una anècdota digna de contar-se és que el dia que s'havia de casar va haver d'atendre un malalt i, com sempre, ho va fer amb molt de zel, tant, que va arribar tard a la boda, quan la major part dels convidats ja se n'havien anat pensant que havia canviat d'opinió. Però no era així i es casà amb tota regla amb Caroline Swain. Fou un matrimoni molt ben avingut que tingué dotze fills.

A Amèrica havia arribat el coneixement de les propietats del gas hilarant i es feia servir entre els participants de festes i platxeris, gairebé com una anticipació del que dissortadament més tard es faria amb les drogues. I Long observà que l'èter etílic tenia unes propietats semblants a les d'aquell gas i per això alguns també en feien ús en les taules. Però el nostre metge pensà una altra cosa: no podria fer-se servir per evitar el dolor a un malalt que l'haguessin d'operar? Tenia un pacient, James N. Venable, que s'havia d'operar de dos quistos al coll, cosa que implicava un dolor molt fort. El 30 de març del 1842, data històrica, Long s'hi atreví. Va abocar èter en una tovallola i va fer que Venable l'inhalés fins a restar inconscient. Li extirpà ràpidament el primer quist i quan el

malalt recobrà la consciència digué que no havia sentit res. Llavors, fent el mateix, li extirpà el segon quist uns dies després. L'èxit animà Long a operar amb aquest sistema. El 1846 ja havia fet vuit operacions davant de testimonis meravellats. També aplicà la seva troballa a un part. El 1849 publicava un article exposant l'eficàcia de l'anestèsia amb èter sulfúric.

El 1850 es traslladava a Atlanta i l'any següent a Athens. Va seguir practicant el seu sistema d'anestèsia fins al 16 de juny del 1878 en què va morir de sobte per una hemorràgia cerebral mentre ajudava en el part l'esposa del congressista local. Les seves últimes paraules van ser: «Atenguin primer la mare i el nen.»

Hi va haver qui intentà negar la paternitat de l'invent a Long, però avui dia hem de dir que és indiscutible. Si el 1846 ja hi havia uns dentistes que feien servir l'èter va ser perquè s'havien assabentat del que feia Long.

James Young Simpson
(1811-1870)

Era escocès. Va néixer a Bathgate. Va estudiar a la universitat d'Edimburg i s'hi doctorà el 1832. Especialista en obstetrícia, va fer-ne de professor a aquella mateixa universitat. Per a ell, com per a Long, era imprescindible alleujar el dolor dels pacients. En assabentar-se de la troballa de l'americà, el 1846 va començar a aplicar l'èter per a les operacions. Però això només durà un any. El 1831 Samuel Guthrie feia als Estats Units el descobriment d'una nova substància, que gairebé al mateix temps també se sintetitzava a laboratoris de França i Alemanya, el cloroform (és el triclorometà). Simpson es va

assabentar que un dia la filla de Guthrie inhalant el cloroform descobert pel seu pare havia restat inconscient durant unes hores. Això li suggerí que podia ser un anestèsic potser més fort que l'èter. Va adquirir cloroform i el dia 4 de novembre del 1847 va voler provar-ne els efectes. Ell i dos amics que l'acompanyaven van inhal·lar-lo, es van desmaiar gairebé a l'acte i trigaren hores a despertar-se. Quan ho feren Simpson s'hi va entusiasmar: el cloroform no feia tossir com l'èter i els seus efectes eren més durables. I es decidí a fer-ne ús per a operacions.

I també per als parts, és clar, que eren la seva especialitat. Com a anècdota, l'Església calvinista anglesa va protestar perquè això, deien, anava contra el manament diví donat a la dona que havia de parir amb dolor (Gn 3,16). Simpson els replicà que Déu havia estat el primer anestesista perquè havia adormit Adam abans de llevar-li la costella amb la qual féu la dona (Gn 2,21). Ara bé, la reina Victòria el 7 d'abril del 1853 havia de donar a llum el seu vuitè fill i Simpson hi era assistint-la. Va fer que el seu amic i col·laborador John Snow posés una mica de cloroform al mocador de la reina i el col·loqués sota el seu nas. El part va ser sense dolor. La cosa se sabé i el cloroform es convertí en l'anestèsic preferit pels metges anglesos i al cap de poc pels alemanys. I la seva utilització anà creixent. El 1866 es concedí a Simpson un títol nobiliari.

El cloroform també tenia els seus inconvenients i s'hi anà fent millores, com l'anestèsia per via endotraqueal de William MacEwan (1880), la cocaïna donada abans del cloroform (1895) i després com a anestèsia local, substituïda el 1905 per la novocaïna; el ciclopropà (1930), el pentotal preparatori (1935), l'halotà, descobert pel català Josep Raventós, exiliat al Regne Unit (1956) i després les moltes modernes tècniques d'anestèsia tan variades que el lector ens dispensarà que detallem. Ara un anestesista és un metge que, acabada la carrera, ha superat el MIR i ha fet quatre anys més d'estudis.

Pensadors cristians del segle XX (107)

Christoph Blumhardt: de la socialdemocràcia al Regne de Déu

LA FIGURA DEL SEU PARE

No podem entendre la vida i l'obra de Christoph Blumhardt sense conèixer, en primer lloc, el seu pare. En efecte, Johann C. Blumhardt (1805-1880) exerceix una enorme influència en la trajectòria vital del seu fill Christoph.

Johann C. Blumhardt neix i creix al si d'una família pobra d'obres a Korntal (Alemanya). Una família caracteritzada pel seu pietisme suabi de Bengel, Oetinger i Philipp Hahn. Acabats els estudis de Teologia, és elegit pastor protestant i, després d'un breu vicariat, es dedica a la docència. Roman set anys de professor a la Casa Missió de Basilea, que era una casa de formació per als cercles devots de Württemberg.

Posteriorment, continua amb la seva tasca pastoral com a vicari a Iptingen, un llogaret de la diòcesi de Wüdingen i, posteriorment, a Möttlingen bei Calw. Com a pastor es va caracteritzar pel seu zel a favor del seu ramat. Sense qualitats especials per al càrrec de pastor, va estar a l'alçada dels seus nomenaments, gràcies al seu sentit de la fidelitat, al deure i al compromís amb la comunitat protestant. Creia fermament en la Bíblia i es va lliurar sense descans a predicar-la.

El 1843 es produeix un fet que marcarà la vida de Johann C. Blumhardt. Una noieteta del poble de Möttlingen, de vint-i-set anys, patia una malaltia psicofísica que s'assemblava a un cas de «possessió» similars als narrats al Nou Testament i, juntament amb ella, dos afectats més. Els metges no havien pogut fer-hi res i Johann Blumhardt, després de visitar-los durant diversos mesos, aconseguirà un guariment miraculós. Aleshores, la gent de Möttlingen i regions circumdants, confessaran els seus pecats a Johann C. Blumhardt, obriran els seus cors, demanaran més guariments per als seus familiars malalts... Blumhardt sempre va tenir la convicció, davant d'aquests fets, de la proximitat del Regne de Déu.

La casa parroquial de Johann C. Blumhardt i la seva comunitat van esdevenir un signe d'esperança per a molts. Era un signe de l'esperança en Déu, enmig del patiment i de les proves de la vida diària.

«**L**a mirada de Christoph Blumhardt no s'adreçava al protestantisme o a la seva Església, sinó al Regne de Déu. Aquesta expressió és avui poc usual, perquè l'enfortiment que la concepció religiosa individual ha experimentat des de la mort de Blumhardt l'ha desplaçada a favor de la institució eclesial» (Karl Kupisch).

Christoph Blumhardt.

TEÒLEG DEL REGNE DE DÉU

Christoph Blumhardt neix a Möttlingen el juny del 1842. La seva infantesa coincideix amb l'època de lluita del seu pare. Sota l'admiració de la figura del seu pare, també estudia Teologia. Es desplaça a Tübingen, per express desig patern, si bé Christoph s'arriba a plantejar el fet de deixar els estudis i dedicar-se a un ofici manual. Igualment se li planteja el dubte de si serveix per a l'ofici de pastor protestant, mentre desenvolupa el càrrec en diverses parròquies alemanyes.

A partir del 1869, Christoph Blumhardt es trasllada amb el seu pare a la comunitat religiosa de Bad Boll. Hi passa deu anys i aprèn del seu pare l'art de pastor. L'amara profundament el missatge del Regne de Déu: estudi, experiència personal, praxi pastoral... S'adona que no hi ha herències del Regne de Déu. Tot ésser humà ha de començar per ell mateix i des del principi del seu ésser per estar segur de la seva vocació a ser fill de Déu. Aprèn i predica sobre les meravelles de l'Esperit Sant en l'ànima humana. Ens ensenya a veure-hi el guia per a les nostres vides, realitzem la vocació que realitzem.

Christoph Blumhardt medita, confessa, lliura la seva vida als seus feligresos, pelegrins, hostes... a Bad Boll. Viu el pietisme tradicional: elimina del seu entorn vital les comoditats individuals i els desitjos de benestar material. Per a Christoph, l'amor de Déu al món no és una

metàfora pietosa, sinó que es realitza en la creació del Regne de Déu també en aquest món. Sí, certament, el món serà jutjat per Jesús. Però aquest judici no significa el seu aniquilament. El món, segons Christoph Blumhardt, serà expremut en els dies del judici per tal de treure'n el vi, com es fa amb el raïm al trull.

Res del que passa, deia, és indiferent per al veritable cristià, ja que es tracta de la renovació del món mitjançant l'obra de Déu (*opus Dei*).

BLUMHARDT I LA SOCIETAT MODERNA

La Teologia de Christoph Blumhardt, ancorada, com ja hem subratllat més amunt, en el Regne de Déu i en l'amor de Déu Pare a la persona, a través de Jesucrist, també pren cos social.

El nostre teòleg alemany sempre va tocar de peus a terra. El món no és indiferent al cristià ni a Blumhardt. Davant de les aliances polítiques internacionals de les grans potències militars, va afirmar: «Les armes de mort ja estan disposades; s'acosten les potestats de les tenebres i pretenen convertir el món, és a dir, Europa, i consegüentment, Alemanya, en un llac de sang. Penseu, doncs, amb fe en la frase: "Jo ho renovaré tot." Cal estar eternament en guerra? En aquest cas, Déu no ho renova tot. Si no podem pregar per una època en què el Déu omnipotent aturi també els exèrcits, no és certa i, per aquesta raó, la crec; és possible que aquestes coses deixin de passar. Però per a això cal que s'esdevingui alguna cosa, no per part nostra, sinó per la del Cel. Cal que es produeixi un nou acte diví i cal que es faci palès que Jesús viu realment, que el Déu Totpoderós existeix en realitat i que no es deixa desplaçar eternament a un cantó.»

En la convivència diària de les persones, en la forma en què es relacionen i es

divideixen socialment i espiritualment, podem veure que aquest món no compta amb la realitat de Crist. Christoph Blumhardt predicava constantment la necessitat que el missatge del Regne de Déu arribi al món i l'acompanyi per realitzar-hi una transformació religiosa. Per això el paper de la religió no ha de ser estàtic, ancorat només en el passat, sinó que ha d'impulsar la conquesta de la terra per al Regne de Déu.

Blumhardt veu la necessitat de treballar més pel poble i pels humils. Des del seu càrrec de pastor no li era ja possible. A més, a partir del 1899 veu clarament en la socialdemocràcia un profeta capaç d'eliminar la misèria en tota una classe de la societat. Contemplava el puntal espiritual de la socialdemocràcia en el Regne de Déu. Veient com són cobertes les necessitats materials de les persones podem fer-los entendre l'arribada del Regne de Déu a la seva ànima, va pensar Blumhardt. En una de les seves predicacions afirma: «Quan parles del Regne del Cel, deixes el teu pròxim amb els seus opressors, lligat a qui està encadenat; t'estremeixes al contacte dels humils i només vols viure a les altures. Ningú no s'interessa per aquesta actitud, perquè som a l'era del proletariat.

«**P**redicava constantment la necessitat que el missatge del Regne de Déu arribi al món i l'acompanyi per realitzar-hi una transformació religiosa»

Els proletaris són aquí. Que Déu els beneixi!»

Christoph Blumhardt renuncia als seus drets de clergue i ingressa el 1899 al partit socialdemòcrata, alhora que dimiteix del seu càrrec de pastor. Fins al 1906 ocupa un escó a la Dieta de Württemberg, i mor l'agost del 1919 a Bad Boll.

Blumhardt va creure que des de la socialdemocràcia es pot posar fi a les lluites sagnants de classe, alliberar-nos del món dels diners i de l'època de l'or. Sempre serà fidel a les seves conviccions cristianes. Com a membre del partit socialista alemany oferia el seu missatge als homes: «Sou de Déu!» Va impulsar des del seu càrrec polític l'humanisme cristià: «Volem omplir l'època d'humanisme autèntic, de l'home Jesucrist, mitjançant entre Déu i els homes, no apropiant-nos-hi com a clergues i pastors, sinó com a deixebles i esclaus de Crist.» Déu no està contra el món, sinó amb el món, i avança cap a la seva transformació.

Joan Manuel Gutiérrez Delgado

Escriptor i humanista (stein@mixmail.com)

PUBLICITAT A:

CATALUNYA CRISTIANA

(EDICIÓ SETMANAL)

BUTLLETÍ DE L'ARQUEBISBAT DE BARCELONA

(EDICIÓ MENSUAL)

GUIA DE L'ESGLÉSIA DE L'ARXIDIÒCESI DE BARCELONA

(EDICIÓ ANUAL)

RÀDIO ESTEL

24 H. AL DIA

Informeu-vos al telèfon: 934 092 810 — Fax: 934 092 820
c/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 — 08014 Barcelona — e-mail: publicitat@catcrist.com

TELEVISIÓ

2

Diumenge 2709.00-12.00 *Arribada de la Torxa Olímpica*

Televisió Espanyola ofereix un programa especial amb motiu de l'arribada de la Torxa Olímpica a Madrid. La torxa, que es va encendre el 25 de març passat, va sortir de la capital grega i va iniciar el seu recorregut pels cinc continents i tornarà a Grècia el 9 de juliol per fer un recorregut final per aquest país abans d'arribar a l'estadi olímpic el 13 d'agost.

Entre els punts destacats del recorregut també hi ha la ciutat de Barcelona, on se celebrarà una festa massiva.

Per primera vegada la flama olímpica iniciarà un recorregut per 33 ciutats de 27 països.

12.00 Santa Missa

Amb la participació de la coral Sant Miquel de Palau-sacosta (Gironès), sota la direcció de Frederic Pujol. (Director i celebrant habitual: Mn. Manuel Valls i Serra; coordinador: Víctor Subirana.)

Dilluns 2819.00 *Pueblo de Dios*

«Ecuador, un país en busca de futuro.»

Les ONG dels jesuïtes Entrecultures i Fe i Alegria denuncien que al món hi ha actualment 113 milions d'infants que no poden anar al col·legi.

Fe i Alegria té desenes de centres escolars a l'Equador i també compta amb l'emissora IRFEYAL, que manté des de fa 30 anys una oferta d'educació a distància per a adults, basada en textos escrits juntament amb les classes radiofòniques i les presencials. A les tardes, el programa *El maestro en casa* fa un seguiment dels continguts dels diferents cursos.

Diumenge 2710.15 *Signes dels Temps*

Magazín sobre temes d'Església que inclou diferents seccions com ara reportatges, entrevistes, comentaris de llibres, comentari de l'Evangeli, secció de cinema, etc.

(Dirigit per Francesc Rosaura i presentat per Teresa Pou.)

Signes dels Temps repeteix l'emissió el diumenge a les 12.20 hores pel Canal TVC Internacional.

Cada divendres22.00 *Creure avui*

Programa de notícies, reportatges culturals i entrevistes des del vessant religiós. Cada setmana també s'ofereix l'agenda d'activitats de l'arxiprestat de Mataró i el temps de reflexió (comentari de l'Evangeli).

El programa repeteix l'emissió el dissabte a les 12.30 h.

Cada diumenge14.15 *Paraula i vida*

Espai que escriu i presenta Mons. Lluís Martínez Sistach.

També s'emet pel Canal Reus TV a partir de les 11.55 (es repeteix cada quatre hores).

Canal Berquedà de Televisió

Bona notícia, programa quinzenal que s'emet els dimecres a les 20.15h, el dissabte (migdia) i el diumenge (nit).

www.radioestel.com

Els teus programes a la web, per escoltar-los quan vulguis

El 13 d'octubre del 1992, el pare Werenfried va començar a Moscou una gran campanya del rés del Rosari. En aquells moments, després de la caiguda del comunisme a Rússia, la campanya del rés del Rosari es va proposar un objectiu ecumènic: per a la conversió de l'Occident materialista, la victòria de Crist a Rússia i la reconciliació entre l'església ortodoxa i la catòlica.

Però, la història no s'atura i objectius nous contribueixen a cada vegada més gran nombre de cristians que preguen cada dia a la nostra Mare com a mitjancera de les nostres súpliques. En aquests moments —i a petició dels senyors bisbes— l'objectiu de la nostra pregària diària va cap a Cuba. Quin és l'objectiu?: que 400.000 catòlics cubans puguin rebre un rosari beneït pel Papa i puguin sumar-se a la campanya del rés del Rosari.

Des del començament de la campanya el 1992, amb el títol *Bajo tu amparo nos acogemos*, es va publicar un llibret de meditacions sobre els misteris del Rosari en nou idiomes. Ara s'ha reeditat amb textos i il·lustracions nous, així com amb la inclusió dels nous cinc «misteris de llum».

Amb un donatiu de 6€ vostè pot o:

- Adquirir el rosari i el llibret de meditacions i unir-se a aquesta meravellosa campanya de pregària a la nostra Mare.
- Encarregar-nos que —en nom seu— enviï el rosari beneït pel Papa i el llibret *Bajo tu amparo nos acogemos* a un germà nostre en la fe de l'Església necessitada a Europa de l'Est o del Tercer Món.

Ajudeu-nos a propagar aquesta campanya!

LA CAMPANYA DEL ROSARI VA CREIXENT

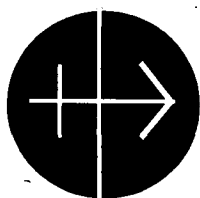
El Rosari beneït pel papa Joan Pau II i el Llibret de meditacions són a disposició de tots aquells que es vulguin unir a la CAMPANYA DEL ROSARI

COM S'AJUDA A LA CAMPANYA

Invitem tots els qui vulguin participar en aquesta campanya a enviar un DONATIU DE 6€. A canvi, rebran un Rosari beneït pel Papa i el llibret «Bajo tu amparo nos acogemos» i nosaltres n'enviarem un altre GRATUÏTAMENT en nom seu als creients de Cuba que ens ho estan sol·licitant.

EL ROSARIO

Gozo · Luz · Dolor · Gloria

Ajuda a l'Església Necessitada

Associació Pública Universal dependent de la Santa Seu

Ferrer del Río, 3 - 28028 MADRID - Tel. 917 259 212

Filial: Luis Antúnez, 24, 2n 2a - 08006 Barcelona - Tel. 932 373 763

c/c: 0049-1806-91-2110636317 - BSCH - Barcelona

- ☐ Vull rebre..... Rosaris i llibrets, Nom i Cognoms
- i unir-me a la **CAMPANYA**.
- ☐ Hi col·laboro amb € Carrer núm
- Per: Gir ☐ Transferència ☐ Xec ☐ C. Postal i Població
- Província.....

JUNY ÉS EL MES CONSAGRAT AL SAGRAT COR DE JESÚS

Internet

• **JOVES.**— La Conferència Episcopal Francèsa ha posat en marxa el portal per a joves www.inxl6.cef.org, dinàmic i amb qüestions d'actualitat.

• **EUROPA.**— www.europa.eu.int/yourvoice és el punt d'accés a una àmplia varietat d'eines interactives per participar en l'elaboració de polítiques de la UE.

Altres bisbats

• **EXERCICIS ESPIRITUALS.**— Per a religiosos, de l'1 al 10 de juliol, orientats per Eduardo Serón, a la casa d'espiritualitat de les Esclaves del Sagrat Cor de Benirredrà (Gandia). Més informació: tel. 962 861 995, a/e: espiritualidad@terra.es

• **CENTENARI DE LA RESTAURACIÓ DELS FRANCISCANS CONVENTUALS A ESPANYA.**— El 4 de juliol, celebració del centenari amb l'arquebisbe de Toledo i primat d'Espanya, Mons. Antonio Cañizares, a Talavera la Nueva (Toledo). Més informació: tel. 938 497 630.

• **MULTIFESTIVAL DAVID.**— Se celebra del 8 al 11 de juliol a Los Cabos (Astúries), on podreu gaudir d'una escola de pregària, seminaris, exposicions, concerts, tallers, etc. Enguany es comptarà amb la participació, entre altres, de fra Nacho, Gaby and Company, el Germà Seamus o Luis Alfredo. Més informació: tel. 985 822 318, a/e: oficina@multifestivaldavid.com, web: www.multifestivaldavid.com

• **FUNDACIÓ BÍBLICA VERBO.**— Organitza del 12 al 16 de juliol un curs d'estiu sobre *Lectura creyente de la Biblia. Cartas para el camino: comunidades y escritos paulinos*, a Dueñas (Palència), impartit per membres de la Casa de la Bíblia. Més informació: tel. 948 556 511, web: www.verbodivino.es

• **EXERCICIS ESPIRITUALS PER A SACERDOTS.**— De l'11 al 20 de juliol, dirigits per Agustín Udías, s.j., a la casa d'exercicis de Pedreña (Cantàbria). Més informació: tel. 942 500 014.

• **MISSIONERS XAVERIANS.**— Organitzen del 17 al 29 de juliol un camp de treball per a joves de 17 a 25 anys a Ourense. Més informació: José Carlos Loroño, tel. 948 127 434, a/e: burlada@javerianos.org

• **EXERCICIS DE CVX.**— Del 21 al 30 de juliol, oberts a tothom, acompanyats per Javier Leach, s.j., i Juan Jesús Bastero, s.j. Són totalment personalitzats. Lloc: santuari de Loiola (Guipúscoa). Més informació: tel. 943 025 025, a/e: cel@sjloyola.org

• **EXERCICIS ESPIRITUALS.**— Per a sacerdots, religiosos i religioses, i seglars, del 23 al 31 de juliol, impartits per José M. Castillo, s.j., al Centre d'Espiritualitat Sant Pau (Sevilla). Més informació: tel. 954 677 057, a/e: sanpablo.doshermanas@probesi.org

• **TAIZÉ.**— Trobades de joves a Taizé durant els mesos de juliol, agost i setembre. Condicions per participar-hi: fins als 14 anys, només poden anar-hi acompanyats amb la família; de 15 a 16 anys, han d'anar acompanyats per un responsable de més de 20 anys i del mateix sexe; de 17 a 29 anys, només cal apuntar-s'hi (grups de reflexió, treball, silenci o cor); de 30 o més anys, només poden anar-hi una setmana a l'any. Més informació: Equip d'Acollida, dilluns, dimecres i divendres, de 19.30 a 21.00, tel. 934 873 994 o Delegació de Pastoral de Joventut, tel. 933 011 277, a/e: djoventut@infonegocio.com

Barcelona

• **PARRÒQUIA MARE DE DÉU DELS DESEMPARATS.**— El 26 de juny, I Trobada de Fraternitat Hispànica centrada en Equador: a les 19.00, conferència a càrrec de la cònsol general, Doris Melo Jácome; a les 19.30, audiovisual sobre el país; a les 20.00, representació folklòrica pròpia del país a càrrec del Taller Equatorià d'Art i Cultura; a les 21.30, clausura.

Auditori de la Torrassa, c/ Santiago Apòstol, 40 - l'Hospitalet; el 27, a les 18.00, concert evangelitzador amb el títol *Dios te ama*. També hi haurà un mim i dansa. El concert serà a la mateixa parròquia.

• **AMICS DEL PARE PIUS DE PIETRELCINA.**— Trobada cada darrer dilluns de mes (pregària i reunió) dirigida per fra Valentí Serra, caputxí. Propera sessió, 28 de juny, a les 18.15. Parròquia de la Concepció, c/ Aragó, 299 - Barcelona, tel. 934 576 552.

• **RAVAL.**— El 28 de juny, l'ONG Iniciatives de Solidaritat i Promoció inicia als seus dos centres, Braval i Terral, el Programa d'Estiu. Més informació: Josep Masabeu (Braval), tel. 934 433 904 i Míriam Alquézar (Terral), tel. 933 175 521.

• **GERMANES DE LA CARITAT DE SANTA ANNA.**— La congregació de les Germanes de la Caritat de Santa Anna celebra els 200 anys de la seva fundació. Amb aquest motiu, les religioses de la clínica del Pilar de Barcelona (c/ Balmes, 271) organitzen una exposició de fotografies que mostren les dificultats que passen els nens de l'Índia. La mostra es pot visitar del 28 de juny al 4 de juliol, de 10.00 a 13.00 i de 17.00 a 20.00.

CCU

Centre
Cristià
dels
Universitaris

• **CENTRE CRISTIÀ DELS UNIVERSITARIS.**— El 29 de juny, a les 20.00, recital líric de M. Aragay, J. Esteve-

nell, J. Pedro, J. Pérez i M. Santallúcia, acompanyats al piano per Marc Pepiol. C/ Villarroel, 81, baixos - Barcelona.

• **PRESENTACIÓ DE LLIBRE.**— Edicions SJT i la parròquia de Sant Marcel de Barcelona presenten el 30 de juny, a les 19.00, el llibre *Tu, fill de Josep*, del P. Joan M. Vernet, salesià. La presentació anirà a càrrec de M. Carmen Fernández, doctora i traductora del llibre. C/ Petrarca, 52 - Barcelona.

• **CURSOS D'ESTIU ABAT OLIBA-CEU.**— Del 5 al 9 de juliol, curs sobre *Orden político y subsidiariedad*, i del 12 al 16, curs sobre *Democracia y participación*. Coordina: professor Pablo Nuevo. Més informació: humanidades@abatoliba.edu

• **EXERCICIS ESPIRITUALS.**— Per a matrimonis, del 16 al 20 d'agost, a la casa d'exercicis Ntra. Sra. de Montserrat, pl. Font del Lleó, 21 - Caldes de Montbui, tel. i fax 938 654 496.

CRISTIANISME I JUSTÍCIA
FUNDACIÓ LLUÍS ESPINAL

• **CRISTIANISME I JUSTÍCIA.**— El 15 d'octubre comença un postgrau sobre teologia fonamental. Més informació: a/e: info@fespinal.com, web: www.fespinal.com

• **MISSES EN DIVERSES LLEN- GÜES.**— Anglès: parròquia de Maria Reina, av. Esplugues, 103 - Barcelona, **diumenges**, a les 10.30; francès: parròquia Mare de Déu de Lourdes, c/ Anglès, 15 - Barcelona, **diumenges**, a les 11.00; alemany: parròquia de Sant Albert Magne, c/ Avenir, 14 - Barcelona, **diumenges**, a les 10.30; italià: santuari Mare de Déu de Pompeia, av. Diagonal, 450 - Barcelona, **diumenges**, a les 9.00; polonès: parròquia de Sant Jaume Apòstol, c/ Ferran, 28 - Barcelona, **diumenges**, a les 18.00.

• **RECESSOS.**— Per a religioses i seglars compromesos a Sarrià. Es tracta de recessos mensuals que se celebraran

NECESSITEN UN PADRÍ! VOLS SER-HO TU?

DIRECTAMENT I A TRAVÉS DE MISSIONERS CATÒLICS DE MÉS DE 40 ORDES RELIGIOSOS, EN 1.100 PROJECTES DE 26 PAÏSOS DEL TERCER MÓN.

QUÈ SIGNIFICA UN APADRINAMENT?

Per a un nen: aliment cada dia, atenció sanitària dental, roba, l'oportunitat d'anar cada dia a l'escola, i sentir-se estimat per vostè.

Per a la família del nen: instrucció sobre nutrició, higiene, alfabetització, educació en la cura del nen, i formació professional.

Per als missioners/es: rebre amb alegria la vostra col·laboració en la tasca humanitària que porten a terme a favor dels pobres, dels humils, dels malalts i necessitats. Per amor, lliurament i servei a l'Evangelí.

18.03 euros mensuals ho poden fer possible

DELEGACIÓ DE LA FUNDACIÓ CRISTIANA PER A NENS I GENT GRAN

C/ Arrabal, 13, bajo A - 47140 Laguna de Duero (Valladolid)
Tel. 983 544 750 - 983 545 206 - Fax 983 544 750 e-mail: fcna@fcnaes.org

ENCONTRE MATRIMONIAL

«Dialogar és la base d'una bona relació»

Encontre Matrimonial us ofereix la possibilitat d'aprofundir en la comunicació de parella, en un CAP DE SETMANA

Durant aquests dos dies aprendreu una nova tècnica de diàleg, que us permetrà descobrir els meravellosos valors humans que posseeix cadascú.

Truqueu al nostre telèfon d'informació: 932 188 876

LLAR D'ANCIANS P. MIRALLES

Molt agraïts per la vostra estimació i ajuda

Trafalgar, 39, 5è - 08010 Barcelona

NIF: G-08862781. Els donatius desgraven un 20% del total a l'IRPF (Llei 30/94)
www.residenciapmiralles.org e-mail: residenciapmiralles@telefonica.net

Joan Carrera Planas

Bisbe auxiliar de Barcelona

El perfil de Jesús

A acaba de sortir, de moment sense massa ressonància mediàtica, un llibre sòlid i extens sobre Jesús. El seu autor, Armand Puig, s'ha proposat d'oferir-nos en un perfil biogràfic. No l'acompanya, naturalment, l'enrenou de cap escàndol, és a dir, no inventa, com fan altres, indagacions fantàstiques destinades a alimentar confusionismes gratuïts i a obtenir guanys interessats... Al contrari: ens posa a les mans un criteri —un crivell— que ens ha de permetre de destriar el gra de la palla. Ho fa amb rigorositat històrica, sense amagar cap possible hipòtesi interpretativa, sense ignorar-ne les objeccions. Deixa parlar les fonts, les cristianes i les altres, alhora que respecta cada opció exegetica segons el seu grau de versemblança. De tot plegat acaba resultant-ne allò que, d'entrada, podia semblar un propòsit aventurat: el lector troba o retroba, matisa o esmena, enriqueix o arroenta... el perfil de Nostre Senyor.

Aquesta és una obra particularment oportuna, des del punt de vista cristià, atesos alguns aspectes del nostre context cultural. Resulten freqüents avui els atacs a la nostra fe mancats de solidesa i, de vegades, fins i tot d'honestetat intel·lectual. Una cosa és, en efecte, argumentar seriosament des de la increença, amb tanta contundència com es vulgui, i una altra difondre falsedats o calúmnies, valent-se de gèneres literaris en els quals resulta normal fer afirmacions sense demostrar-les i on la veracitat és suplerta per l'enginy d'una frase aguda o per la creació hàbil d'un estat emocional. Cal agrair molt que el doctor Armand Puig hagi actualitzat, a la llum de les més recents investigacions, allò que podríem anomenar el quadre de dades reals de l'existència de Jesús, el mateix Jesús en qui molts creiem. No tothom compartirà la nostra creença, ja ho sabem. Aspirem, això sí, a saber, uns i altres, en qui creiem o no creiem.

També per als primers, per als qui hem optat per fer-nos deixebles de Jesús, aquesta és una obra oportuna. En primer lloc, perquè tots respirem un mateix clima cultural: davant certes preguntes, necessitem, també els creients, idees clares i ben fonamentades. Ens cal saber donar als altres la raó de la nostra esperança, com diu l'apòstol, i abans, per tant, haver-nos-la donat nosaltres mateixos.

L'enorme diferència entre la persona de Jesús i qualsevol altre personatge de la història és que, del Senyor, en fem experiència. És vivent i actiu: avui com ahir, hi ha homes i dones que, inesperadament, des dels més diversos indrets existencials, canvien la vida a causa d'Ell: de Pau a Agustí, de Francesc d'Assís a Ignasi de Loiola, de Foucault a Raïsa Maritain... La llista és inacabable i continua creixent... Quin perfil és a la base d'aquest encís? Armand Puig ens ho explica raonablement, és a dir, amb termes científics que ens permeten de transitar, sense perill d'al·lucinacions, de la dada crítica més freda a l'entusiasme més generós.

Des del carrer

Tothom avui parla de secularització de la societat. Per al filòsof i capellà mallorquí Gabriel Amengual, més aviat caldria parlar de nihilisme. Déu ha mort, que deia Nietzsche, o almenys l'home d'avui viu com si no existís. Davant d'aquest context, aparentment descoratjador, Amengual proposa en el seu últim llibre, «La religió en temps de nihilisme», un retorn a les arrels, al més genuí del cristianisme. La seva aposta és cercar Déu en aquesta absència i fer del testimoniatge el principal instrument per transmetre la fe. La nova obra d'Amengual forma part de la col·lecció Cristianisme i Cultura, editada conjuntament per la Fundació Joan Maragall i l'Editorial Cruïlla.

Gabriel Amengual acaba de publicar «La religió en temps de nihilisme» (Editorial Cruïlla)

«La recerca d'un Absolut forma part de l'existència humana»

—És el nihilisme la nova religió del segle XXI?

—Jo no ho diria així, perquè el nihilisme, d'entrada, és la negació de la religió. És la mort de Déu, que deia Nietzsche. Déu no hi pinta res i desapareix. Això suposa la dissolució de tot principi, l'esfondrament dels fonaments de la que fins ara havia estat la nostra cultura: l'ètica, la religió, la metafísica, la cultura, la política... És la pèrdua dels valors més bàsics i transcendents. Déu s'envolta d'obscuritat.

—El panorama que descriu és apocalíptic...

—Potser ho sembla en un principi, però no ho és tant. El fet que el nihilisme sigui tan antidogmàtic, tan relatiu, permet alhora la possibilitat de tota mena de creença. Paradoxalment, la negació de tot sentit de la vida, planteja al mateix temps de manera urgent la pregunta pel sentit, qüestió típicament religiosa. De fet, Nietzsche va ser el primer a fer servir l'expressió «el sentit de la vida».

—Ara sí que m'he perdut. En què quedem, és positiu o negatiu aquest temps de nihilisme?

—Personalment, crec que vivim un moment catàrtic per a les religions. No ens ho hem de prendre com un atac, sinó que ens hem de deixar qüestionar. El nihilisme actual no només ens porta a la qüestió del sentit, sinó que moltes imatges de Déu també se'n van en orris. Tot això ens convida a repensar la fe des de les fonts. En el meu llibre arribo a parlar fins i tot del nihilisme com a oportunitat.

—Una oportunitat per a què?

—Una oportunitat per a la fe, és clar. El nihilisme, o la mort de Déu, és d'alguna manera l'experiència per la qual tot creient ha de passar per provar i madurar la seva fe, procés que podem pensar com el que els místics anomenen *la nit obscura*. En aquest procés la fe deixa de ser certesa sensible, per tornar-se confiança i adhesió a Algú. Tinc la impressió que està morint una forma cultural del cristianisme, i això comporta sofriment, i crec que n'està renaixent una de nova, amb els conseqüents dolors de part.

—Quins trets haurien de caracteritzar aquesta nova forma de viure el cristianisme?

—Jo aposto per un retorn al més propi de l'experiència religiosa cristiana. Un Déu que és Trinitat, però que no és un principi llunyà, metafísic, sinó que és comunitat en Ell mateix. D'ell brolla la comunicació de Creació del món i la Redempció. I que tots som fills de Déu, fills en el Fill, i per tant estem en comunió amb la Trinitat. Això és una panoràmica meravellosa que hem de redescobrir encara com a vivència quotidiana i ben normal dels cristians.

—Com s'arriba a aquest redescobrim?

—En una societat on Déu ha desaparegut, una societat d'increença sociològica, crec que la nostra missió avui és suscitar la pregunta i la recerca de Déu. Cal crear espais on conrear aquesta pregunta, aprofitant sobretot el contacte personal en situacions on el món establert cau i tot sembla esfondrar-se, ja sigui de sofriment, o de mort, o d'incertesa... Estic convençut que no tothom és increent, perquè una cosa és la cultura establerta i l'altra el que passa al cor de les persones. Hi ha un lloc al cor on l'home es pregunta per Déu.

—El problema és arribar a aquest cor de l'home.

—La clau per a mi rau en el testimoniatge, que és la forma pròpia de transmetre la fe. La fe no és conclusió racional d'un sil·logisme, sinó que és acceptar una tradició, un missatge que resulta creïble... Això només és possible a través del testimoniatge nascut de l'experiència profunda de Déu.

—Es pot viure feliç sense Déu?

—A mi em sembla que sempre hi ha, encara que sigui de manera molt encoberta, una recerca de l'Absolut. El relativisme absolut és contradictori. Si tot és relatiu, el relativisme també és relatiu. La recerca d'un Absolut forma part de l'existència humana.

Samuel Gutiérrez

Residencial Park

URB. VINYA APROP

Torres unifamiliars aïllades 4 vents, 3/4 habitacions dobles i 1 suite, estudi, parcel·la mínima de 400 m², piscina opcional i jardí comunitari.

Entorn (Parc Natural de l'Albera), vistes Canigó, platges a 10 minuts, 3 min. golf de Peralada i a 10 min. de l'Hospital General de Figueres.

1a fase de 8 torres venuda.

PROMOTOR: GARRIGUELLA RESIDENCIAL PARK S.A.
CONSTRUCTOR: LUKINAC S.L.
ARQUITECTE: PERE FONTDEVILA I MARTÍ
ARQUITECTE TÈCNIC: MARTÍ TARRÉS BARNADA
FINANÇAMENT: BANCAIXA

ESTEVE SERRA
mòbil 609 100 611

IGNACI LÓPEZ
mòbil 686 456 309

Garriguella
Plaça Marquès de Camps, 16 ent. A
17001 GIRONA

www.garriguellatemporda.com
www.garriguellacostabrava.com